

ZBORNÍK NIKŠE RANJINE
PJESNI ŠIŠKA VLAHOVIĆA
(MENČETIĆA)

INCIPIVNT
SIGISMVNDI MENSII, PATRITII RAGVSINI,
CARMINA.

[Br. 1]
[Koji čtiš sej pjesni]

Koji čtiš sej pjesni, molim te veselo,
tako ti ljuvezni, veseli tve čelo.
Ako što zađoh ja, ne prija' tužicu,
odvrzi draču tja, a vazmi ružicu.
Toj li jur sad bolje ti moreš, ti tvori;
oto ti jur polje: što umiš, govori.
A meni jur kosti prigrizat, čuj, nemoj,
da još tej gorkosti ne ćutim uz trud moj.

[Br. 2]
[Ako je ispovis svaku zled ka čisti.]

Ako je ispovis svaku zled ka čisti,
ima bit moja svis jakino snig isti;
jer što ja satvorih ljuveno upotaj,
svakomu otvorih, i zatoj zovu vaj.
Molim se togaj rad, tko pozna ljuven trud
da bude sa mnom sad ljuveni kajat blud;
er viđu ovi svit jakino kratak san
i kako ljetni cvit, ki trpi čas jedan.

[Br. 3]
[Zoviješe zora dan a slavno prolitje]

Zoviješe zora dan a slavno prolitje
travicu drobnu van, zelen lis i cvitje,
ja kad bih uhićen od ove gospoje,
ke obraz nakićen u slavi vas poje.
S jutra, dim, na prozor pogledat općah ja,
ter tada moj pozor u taj čas pozri tja:
meni bi viditi još lipšu ner vilu

gospođu sjediti u rušcu pribilu.
Vidiv me ka hrla vaze trak i kosu
niz bijela ter grla kosice sve prosu;
na čelu ostavi dva prama od zlata,
ostalo sve zavi okolo, dim, vrata,
da kosa ne vitri, u kojoj do mal hip
rukami zahitri na glavi venčac lip;
ozriv se jak jelin ter ončas pođe tja,
ter gorči ner pelin i čemer ostah ja.

[Br. 4]
[Perenu strilicu obrati u milos]

Perenu strilicu obrati u milos,
ka nosiš pri licu od sunca svu svitlos;
er me je ljubezan stavila u nemoć,
ljuvenu boljezan trpeći dan i noć.
Razbi se po meni, gizdava gospođe,
taj nalip ljuveni, na srce da pođe;
ako mi ne daš lik, život mi ć zatajat
ter neć moć vas svoj vik prirok taj iskajat.

[Br. 5]
[Što mi je, ne vim ja, ni poznam čim bolju]

Što mi je, ne vim ja, ni poznam čim bolju;
istom jur odnit tja ne možem zlu volju.
Jedini moj Bože, ako je ljuven blud,
pravo se reć može, ljubav je velik trud;
svega me uzboja a ne mnjah ja dovik
da može hez boja plakati mlad človik.
Makar me oni dan skončahu boljezni
kad najpri poznah plan od gorke ljubezni;
volj' da se ne budu na saj svit porodil,
ne bih sad u trudu život svoj provodil,
ni bih bil vesel'ja strasan ja, moj Bože,

ko s moćju od zel'ja vratit se ne može.
Da gdi znam lik ovoj ljubavi ali svit,
ne bih ja život svoj poštedil obit svit;
ovakoj zač veće ne mnju se veselit,
zač huđe nesrjeće ne vim ja ner želit.

[Br. 6]

[Oči me, tužite, jer vas se plač prima]

Oči me, tužite, jer vas se plač prima,
ter srce združite ko za vas smrt ima,
jere je povazdan ljubavi put prvi,
gdi kako u svoj stan s naporom još vrvi.
Mnah da će pri slipos obujmit sunačca
ner će imat on kripos vrh moga srdačca.
Evo ju, dim, ima! Ovako svak, Bože,
gre ki se vazima veće jur neg može.

[Br. 7]

[Zač pravde, moj Bože, ljubavi ovoj ni]

Zač pravde, moj Bože, ljubavi ovoj ni,
ter tužit ne može komu se krivo mní?
Još prave napokon da ptice i zvirí
ti stavi pod zakon i pravdom samiri;
sada se dviže glas da ljubav još rabi,
ljuveno da oblas od svita svu zgrabi.
More svit opustit ter ostat sirota,
da li će dopustit tvoja toj dobrotá?
Vidiš li da mlados taj ljubav svu sprži
ter od sto u rados jednoga ne drži?
Najliše život moj, ki za čas radosti
prija dug nepokoj u svojoj mladosti.
Da moj plač napoli smišan je s vesel'jem,

ne bi mi sad koli plakati s dresel'jem;
oh, ali da je trud ki mogu trpiti,
sila mi prid tvoj sud ne bi sad vapiti:
danu me jak zvir lav taj ljubav razmače,
toj, viruj, ni ljubav, gdi na nju svak plače.
Bud' što jes, moj Bože, skрати tuj vel'ju moć,
odko svit ne može toj moći vrha doć.

[Br. 8]

[Stavil sam sunačce ime ja toj vili]

Stavil sam sunačce ime ja toj vili
koja me srdačce i mlados rasevili.
Jošte zled od dobra ne znah ja razvidit
me srce kad obra nju slavit i slidit.
Služih ju na moj dan sa svu moć i kripos
i život Bogom dan donih jo' za lipos;
milos jo' u zlatu ne pitah ni vas svit,
ni činih za platu s njom cinu ni uvit.
Volju nje ja dvorih svaki rok čekaje,
sam sebe izdvorih ter ostah plakaje;
najmanji moj uzdah ne plati mogući
a neg trud ki uzdah zaminit pojući.
Da kupi još roba, bez hrane stal ne bi:
što veće podoba tko služi o sebi?
Ovo me slobodi, ne pitam ini dar;
a služih što godi, budi ti sve na har.

[Br. 9]

[Što ima bit ovo što nigda prî ne bi?]

Što ima bit ovo što nigda prî ne bi?
jeda je ko novo hotin'je na nebi?
Jeda li ko rokom slovo se ispunja

da zapad istokom sada se okrunja?
Svak teci tko želil vidit je čudesa,
gdi se 'e svit naselil pun slave s nebesa:
mimo sad od truda slobod'te mladosti,
ovo cvit i ruda od svake radosti,
u kojoj pogleda' što nigda nisi vil
ter na se već ne da' zlo' volji, da nî cvil.
Neka ti bde ini i blago riju van,
a meni prosini ovaki vazda dan;
druzim um taj vel'ji i znan'je i misal
ki znaju Bog je li što će bit upisal.
Ovo je sva gizda, ovo je što poju -
pod nebom od zvizda najlipšu gospoju.

[Br. 10]

[Gdi je ovo sunačce?]

Gdi je ovo sunačce? gdi je ovo što smami
željno me srdačce grlom ter kosami?
Er me će sliditi tužica čemerno
čim brani viditi ličce se biserno.

[Br. 11]

[Zač ovu, ružan cvit, proslavljam svaki dan?]

Zač ovu, ružan cvit, proslavljam svaki dan?
Mniti će zlobni svit da sam ja bezuman,
jer činim nje mlados vrh svega gizdavu,
da svemu uze rados, vesel'je i slavu.
Sve drugo jes brže; ter se ja vas boju,
da što dim ne vrže, veće reć dostoju.
Ma nu li tkogodi vire mi jur ne da,
i veće sam hodi očima da gleda:
vidit će toj kruni ljepos ku Bog izda,
da njom raj napuni i nebo od zvizda.
Ne zna on zlat poraz ni u njem ljubavi
tko ne zna nje obraz i pozor gizdavi;
da kad ga kud svrne s ljuvenom kriposti,

srce mom ockvrne sve se ine ljeposti.
Osumnjen dotečem da vidim je li raj
ali svit, ter rečem sam sebi: poziraj!

[Br. 12]

[Gizdava ružice, tako ti života]

Gizdava ružice, tako ti života,
čin' da nî s tužice meni tva lipota,
ter ne daj da moj plač prid Boga bude doć,
ako ćeš da nî zač pogrdit tvoju moć.
Neka ti dobro viš, ne scijenju veći dar
neg da mi zapoviš jak služi gospodar;
i veću još milos ako ćeš dat služi,
što mi je usilos, u to me iskusi.
To li se ne stvori tvoja rič, sunačce
tadaj rec': "Ne dvori pravo me srdačce."

[Br. 13]

[Svitovna po sebi izvrsna nî lipos]

Svitovna po sebi izvrsna nî lipos;
avo je ka ne bi zgubila, mnju, kripos,
jer među anđelska obličja u raj
viđu sva nebeska da se k njoj zbiraju.
Skončan'ju nî slična, ne taji nje lice,
po kom je prî vična ner ptica fenice.
Misal ju srdačcem gdi more da obja,
gdi ona, [s] sunačcem upored grede, sja?
od koga da kola povlada za mal hip,
toprv bi ohola nebesa i svit lip:
ne bi bil manji strah da zemlja ne zgori,
kad malo vas u prah Fetont svit ne stvori.
Dobiva svuda dvor; gdi pride, stvori raj;
tko želi razgovor, hod', veće ne krsmaj:
ovo je cvit oni od koga slavan glas
po stranah svih zvoni ter njom svit ima čas.

[Br. 14]

[Tko zlatom oprede kosice na glavi]

Tko zlatom oprede kosice na glavi
 ovojzi ka grede jak anđel u slavi?
tko li ih zaplete u venčac i zavi
 ter niz lic' da lete dva prama ostavi?
Ar želje nadili ljuvene život moj,
 po sve dni da cvili u želji ljuvenoj;
ter ako nje slava ne stvori na toj lik,
 u nokteh od lava život je moj vas vik.

[Br. 15]

[Višnji Bog na nebi, vladalac od zvizda]

Višnji Bog na nebi, vladalac od zvizda,
 što stvori sam sebi, kad ovo nam izda?

[Br. 16]

[Slišite ovi sud, molim vas za ljubav]

Slišite ovi sud, molim vas za ljubav,
 tere vam ne bud' trud vidjeti tko je prav.
Istrajah svu mlados služeći tuj vilu,
 ka nosi svu rados u ličcu pribilu,
 želeći nje obraz i u san i javi,
 u kom je vas poraz od gorke ljubavi.
Stvoriti jur nigdar ne hti mi milosti,
 mogući raj nje dar napunit svitlosti,
 razmi još sam pogled, prid kim me srdačce
 staplja se kako led na gorko sunačce.
Moje sve ljubezni videći i službu,
 s tolikom boljezni da želim nje družbu,
 nigdar jo' ne pušta ime zvat me srce,
 toliko jer susta sad željno do smrce.
Vel'ji je toj uzrok kroz ki se sad tužu,
 jer zgubljam u mal rok život moj i dušu,
 svaki čas cvileći u željah pritužan,

a toj sve želeći da bih s njom sadružan.
Nebeska da želju koliko cvitak taj,
istinu vam velju, imal bih dosle raj;
ar svrhu da rečem, početak i sridu:
odkoli k njoj tečem u milos da pridu,
dan i noć i još dan ne bih se ustavil
od muka ke zaman dosle sam postavil
slaveći gospoju gdi kako sunce gre,
u pjesneh ku poju, a srce plačem mre.
Okriv'te tko je kriv, oprav'te tko je prav:
ovo sam istom živ, ginući za ljubav.

[Br. 17]

[Ovu rič svak, Bože, more čut i riti]

Ovu rič svak, Bože, more čut i riti:
tko veće ne može pušta se umriti.
Ja veće ne mogu ljubavi odoliti
ner tebi jur Bogu jošte se pomolit,
ne da se odlože trudi mi ljuveni, -
jer toj znam ne može dovika bit meni, -
nu slavna ovaj vil, koja gre ohola,
da sa mnom ljuven stril razdili napola.

[Br. 18]

[Pribijela ružice, molim te ljuveno]

Pribijela ružice, molim te ljuveno,
povij tej kosice gdigodi skroveno,
a stati tuj nemoj, još molju Boga dil.
Zašto mni život moj da s' nika gorska vil,
ka ljudi otravit jedinim vlasom mož,
posli ckniš ozdravit otravljen tko bi još.
Zatoj pod' ureda, neka se ne smami
tko tebe pogleda sa zlatim kosami,
ter ti neć' bit prirok, mnju, tvoja lipota,
da skratit budeš rok od moga života.
Ar mramor i kamen tko je taj u sebi
ljuveni ter plamen pričekał sad ne bi?
Tko ne bi život svoj u željah očutil,

gdi se je obraz tvoj ružicom zamutil,
ter kako sunačce sja među kosami,
da svako srdačce procvili s grozami?
Ne bih čul stvar novu tve ime, ko slove,
serenom da zovu, po moru ka plove;
zač se nje prilika u tebi sva vidi,
liposti velika, kojoj svit zavidi.
Komu se ne trže s uzdihom jad hrlo,
kada ti razvrže kosice niz grlo,
ter ti se svaki pram ponase razdili?
Zato ja sada znam najveće što cvili;
zašto vrat još bilji kroz vlase naziru
ner s bilom gdi džilji ružicom izviru.
Opet mi misli sve na pamet još gredu,
da smišljam kosi tve jak zlato što predu:
lipše su ner izreć mogla bi svis moja,
draže su meni već ner biser od broja;
draže su meni još ner drago kamen'je, -
po licu momu mož toj vidit zlamen'je.
Izreći sve neću, nu sam ja stanovit,
za moju nesreću Bog ti je darovit;
ar te je okrunil ljepotom od slave
i takođ napunil radosti gizdave.
Ter tako lijepu stvar tko more ne želit,
za ku se nikadar neću ja veselit;
zač mi je život ljut potribno sliditi,
dokli se u tvoj skut ne budem viditi;
dokole stril onu ne budeš stvorit lik
ka čini da tonu u željah vas moj vik;
ka čini da traju u tuzi bez goja
kako val o kraju, u kom nî pokoja.
Doj, Bože, tva kripas moljen'je usliši,
ter ova čin' lipos da jad moj utiši;
inako umiram ljuvenom boljezni,
ako lijek ne zbiram bolesnoj ljubezni.

[Br. 19]

[Kamo se tko vlada, kamo se tko sudi?]

Kamo se tko vlada, kamo se tko sudi?
kamo se, gdi je sada pravo reć tko žudi?
Sve je toj podhibno ter pravdu govori,
a gdi je potribno, tuj pravde ne tvori.
Vidi se jer ova, od gospoj ka je cvit,
ljuveno istrova ljepotom vas sî svit,
ter stoje svak muči, nitko se ne javlja,

da željnih ne muči nitko se ne spravlja.
 Od ognja gorušta, mnjah, plamom sva gori
 kosice kad pušta kako vil u gori,
 ter slavno daleče pogleda nje pogled,
 neka se svak steče da kopni kako led,
 da stine kako mraz, da cvili u tuzi,
 da željom vene vas i željno da suzi,
 gdi ruci od slave nje ures prostira,
 uokol ter glave kosice pribira,
 uz koje prinosi zlat prsten nje ljepos,
 ter zlatu nje kosi vazimlju svu krjepos.
 Oh, komu človiku srdce sad ne gori,
 videći za diku nje ljepos što tvori?
 videći nje mlados koliku čes ima,
 i sama gdi rados od kosic vazima,
 na koje kako cvit po srići pogleda,
 ter birek vitru vit na svoj vlas da ne da!
 Da kad nju zanose, što ću ja govorit,
 što li će nje kose od družih satvorit?
 ke tiho razdilja po bijelom tom čeli
 toj smrtno rascvilja tko ljepos nje želi.
 Najliše kad glavu okruni nje ukras
 a pusti za slavu dva prama niz obraz;
 tko će dat red tadaj, providit tko će toj,
 kad ova kako raj iznese ures svoj?
 ter na nju tko pozre činit će najedno,
 u željah da svak mre - je li toj pravedno?
 je li toj uzrok vas, tko pravdu čini oć,
 pođ' mu dat sudit vlas, pođ' mu dat vladat moć!
 Tko ništa ne može, na tom se vrši sud:
 nî li ti, moj Bože, trpiti ovoj trud?
 nî li ti čudna stvar nepravde viditi?
 Nu malo stavi var što more sliditi:
 jer jedna kad mlada, moj Bože, čini toj
 ter oni tko vlada zakriva obraz svoj,
 sve će poć u zamet, sve se će ozledit,
 ako tim tva pamet ne bude obredit.
 Ja za me ne brinu, zašto sam odlučen
 u željah nje vinu ljuveno bit mučen;
 nu mi je onih žal tko pravdom sve prijete, -
 bit se će kako val, dokli se osvete.

[Br. 20]

[Željno me povenut učini ljuven stril]

Željno me povenut učini ljuven stril,
kad godi spomenut onu ja stanem vil
ka jednom doteče kako džilj na prozor,
ter željni daleče ne bi mi tuj umor.
Zač prosu niz bil vrat svoje vlas' i kosi,
ter ja mnjah preden zlat na grlu da nosi;
nu kad se razbludno uokol obazri,
željami pričudno srdačce me vadri.
Većma se smamih ja, nje ruci pribijeli
gdi vlase razvija po bijelom tom čeli,
ter obraz uresan onojzi gospoji
mnjah biser povezan u zlatu da stoji.
I takoj u slavu, kojom je svitu čas,
svoj obraz i glavu podrža za mal čas,
koliko razgovor nje ljepos da ćuti
gdi se vas okol dvor mladostju zamuti.
Ter ostah poražen, ah, željo gorušta,
da se zvati svak blažen u željah dopušta,
gdi ona za diku sva sjaše u gizdah,
kojojzi priliku ne vele u zvizdah.
Još njeko pozrjen'je satvori tuj novo,
koje mi da smjen'je da rečem: "raj ovo!"
Zatoj mi pogledat bi kako sunačce,
ter tko bi njoj ne dat mogal tuj srdačce?
Ter tko bi branil njoj sužnom se darovat,
tko li bi život svoj mogal tuj varovat?
tko li bi mogal rit "ovo sam slobodan",
mogući nje nazrit ljeposti oni dan?
Kad mene zanose i moju svu pamet
gizdave nje kose, za ke sam velmi spet;
ke zač raspravljat, da život ja kunu,
zašto ih postavljat spravljaje u krunu.
Tač bilim rukami hitraše nje lipos
da bi tuj tvrd kami ljuvenu čul kripos;
ter kada poskupi kosice nje mlados,
mnjah okol svak upi: "Ovdje je sva rados!"
Zašto ih sta zbirat nje lipos u venčac,
a svuda pozirat, kako plah jeljenčac.
Zatoj mi zanese svu pamet i misal
i čini da veze od željnih u čisal.
Ter u toj ljubavi od željne grozice
i ne znah kad zavi tej lijepe kosice;
istom ih ja vidih krunicom na glavu,
otole ter slidih nje lipos gizdavu;
otole ter venu bez rose kako cvit,
kad godi spomenu oni dan jadovit

koji me izmuči, koji me razmače,
koji me nauči kako se plač plače.

[Br. 21]

[Ovo svak govori, najliše razuman]

Ovo svak govori, najliše razuman,
da ništo ne stvori na svitu Bog zaman:
jedan vlas od glave satvoren nî tašto,
ali lis od trave nî da je za ništo.
Ma nu su za ništa u ove gospoje
sva moja godišta od službe sve moje;
evo mi na službi virnu bit naudi,
što mojoj svoj družbi govore da prudi.

[Br. 22]

[Ako ćeš, sunačce, da te se ostavim]

Ako ćeš, sunačce, da te se ostavim,
povrat' mi srdačce, u tebe ko pravim;
jer mi ga s' vazela tom tvojom ljepotom,
kojom si vesela rastat me [s] životom.
Inako ako mniš, sve zvizde zbrojit hoć,
a zato zaman ckniš da misliš dan i noć;
ar ne mož, sunačce, taku mi stvorit zled
da moje srdačce ne želi tvoj pogled.

[Br. 23]

[Tko želi novu stvar da čuje sad hodi]

Tko želi novu stvar da čuje sad hodi
ter sliši što nigdar meni se ne zgodi.
Koliko da živu na trudni ovi svit,
sve dni sta u gnivu život moj jadovit;

sve dni me nesrjeće, sve dni me žalosti
tjerahu najveće od moje mladosti.
Dosad mi živ človik ne vidi suzice,
i ne bi još dovik suzilo me lice,
da mene namirit ne bude, dim uprav,
nesrjeća ka tirit čini me tuj ljubav,
za koju umirem, za koju ja ginu,
za koju razdirem svoju moć jedinu.
Jer me tač izmuči ova vil ku služu,
koja me nauči da cvilim i sužu,
bez ke se veseljah kadgod i sobom sam
i takođ ne željah da život smrti dam.
Zašto se sva ina mogla bi zla ponit
ner ljubav jedina, ka me će izronit;
ter sudih po meni sve tuge od pjesni
pri želji ljuveni i pri nje boljezni.
Zatoj rih: umiru, zač muke ni veće
negoli ku tiru punu sve nesrjeće;
ter život moj pravi: Blaženi človik taj
ki želne ljubavi ne pozna ni nje vaj;
zač ne zna što je plač, zač ne zna što je gniv,
zač ne zna bridak mač ki ne da da sam živ,
zašto mi srca srid ostavi za nalip
nikoji žestok vrid, ter venu svaki hip.
Na što ti još ljubav ne čini mene doć?
Bolje bi gdi je lav da ja na nj budu poč;
bolje bi da ja sril budu smrt na puti
negoli ljuven stril me srce da ćuti.
Ar će bit još uzrok ovi stril ljuveni
da skratim sebi rok - toj da dam smrt meni;
zač veće ovi trud ne mogu trpiti,
a ljuven ne bi sud prid kim bi vapiti.

[Br. 24]

[Kad život moj pođe na službu ljuvenu]

Kad život moj pođe na službu ljuvenu
od ove gospođe, srdce mi povenu,
želeći nje diku, kojojzi u vas svit
ne nađoh priliku, jakino rusi cvit;
ter stavih svu kripas i pamet, želeće
kako bih nje lipos udvoril ja veće.
I začuh da vira nada sve jur slavi
želin'je tko tira od ove ljubavi;
zato joj pravedno u viri poslužih,
ter s virom zajedno i pravdu sadružih.

Nu viđu, pomože svakomu virnu bit,
a mene, moj Bože, vira će pogubit;
jer što se zarekoh, ono ja sve slidim,
ter smrtni trud stekoh gdi hari ne vidim.
Pravednaj zač viri anđelski nje ures
po tegu ne miri, koja svít vrijedna jes;
ter obraz i kosi nje lipos gizdava
od mene ponosi, neka me skončava,
neka me rasuzi, neka me rascvilja,
neka me u tuzi [s] životom razdilja.
Koji čtiš znati mož česa dilj toj tvori
neg da me većma još u željah izmori,
i da jad vrh mene umnaža svaki dan,
od koga spomene odbiše meni san.
Vaze se moj pokoj, vaze se mir meni,
ter skonča život moj u tuzi ljuveni;
ovo ja umiru, ovo ja smrt prosim
za pravdu i viru gospoји ku nosim.

[Br. 25]

[Kolokrat uzbijesni, gospoje, moj razum]

Kolokrat uzbijesni, gospoje, moj razum
da veće ljuvezni ne slidim ni nje drum,
da veće ja tirat ljuven stig ne budu
ki čini razdirat život moj u trudu.
Većekrat, gospoje, sam sebi govoru
da pjesni od tvoje ljeposti ne tvorū,
da pjesni ne pišu ni spijevam od tebe,
jer za njih razdižu ljuveno sam sebe.
Nu ova misal sva odlukom otide,
kad slavna lipos tva kako raj izide,
noseći obraz svoj jakino sunačce.
Tuj se ja stvorim tvoj a ti me srdačce,
i tadaj protrnu u željah ljuveno
ter moje privrnu mišljen'je skroveno;
a vazmu tvoj ures iznova sliditi
ki sličan slavi jes svakojzi na sviti
i koji dostoja da se ti praviš još
od gospoj gospoja, pokoli toli mož;
pokoli svu moju privrnut mož misal,
koju sam na tvoju zapovid zapisal.

[Br. 26]

[Mniti će tkogodi, ovu vil gdi slavlju]

Mniti će tkogodi, ovu vil gdi slavlju,
da moj um zahodi, ar suncem nju pravljju;
avo se meni mni, i takoj pravo jes,
da trajah zaman dni što slavih nje ures.
Rajska je tolika nje lipos, moj Bože,
ku človik dovika izbrojit ne može,
a nego na bilig da će prit nje slave,
koju cvit ali stig ljepotom svi prave.

[Br. 27]

[Gizdava diklice, tako mi zdravu bit]

Gizdava diklice, tako mi zdravu bit,
tako mi tve lice ljuveno poljubit,
tako mi u družbi imati dobar glas,
tako mi na službi slobodu steć i vlas:
kako ja sve ginu, kako ja kopnim vas
za ljepos jedinu kojom sja tvoj obraz,
u kom je viditi anđelska dobrota,
ter te rih sliditi do moga života;
i dokli ja mogu sam sobom obladat,
obijetam toj Bogu: tvoj se ću sluga zvat.
Zatoj se ja molju sve kako ružici,
ne čin' me da bolju u željno' tužici;
ne čin' me da sužu u željah čemerno,
želeći da združu tve ličce biserno,
želeći da grlim tve grlo pribijelo,
za koje ja hrlim dušu dat i tijelo.
A zatoj, sunačce, tako ti radosti,
daruj mi srdačce od tvoje mladosti,
neka t' ja ozdravlju od željne boljezni,
a tebe da slavlju i tvoje ljubezni.

[Br. 28]

[Nigdar me, sunačce, neće jad ostavit]

Nigdar me, sunačce, neće jad ostavit,
dokli mi srdačce ne budeš pojavit,
koje mi povenu kako cvit od mraza
za ljepos ljuvenu od tvoga obraza;
ter cvilim ter tužu ter želim smrt meni,
želeći da združu tvoj obraz rumeni,
koji me otravi i koji ima moć
da željnu ozdravi boljezan i nemoć.
Zatoj me, sunačce, molju te, smili sad,
neka me srdačce ne pati gorki jad.

[Br. 29]

[Ovu vil sunačce mogu zvat i velit]

Ovu vil sunačce mogu zvat i velit,
koju me srdačce gdi more ne želit,
pokoli ima čes nada sve mladosti
da slove nje ures, pun svake radosti;
ter živit u željah mni mi se smrtni trud,
zatoj se blag veljah čim ne znah ljuven blud.
I zatoj, moj Bože, odnes' mi želin'je,
ali čin' da može što želi me htin'je.

[Br. 30]

[Molim te, rozice, rači mi reć hrlo]

Molim te, rozice, rači mi reć hrlo,
krozač si kosice prosula niz grlo?
Ali t' se drago jes pogizdat njimi sad,
ali će tvoj ures da željnim zadaš jad?
Ar kad bil izvi trak, ovoj dim istinu,
ončas mnjah sunač zrak uokol da sinu:
taj svitlos popade tve grlo i glavu
ter zlatu nî kade da stigne tvu slavu,
za ljepos toliku kom cafte tve kose,
ke birek priliku od ognja svu nose,
i nješto u sebi imaju drago već,

dovijeka što ne bi človiiku moć izreć.
Nit ja znam što velit inu rič, sunačce,
ner tebe jer želit osta me srdačce;
ka želja da tužu činit će život moj
dokole sadružu gizdavi ures tvoj.

[Br. 31]
[Da možem ja tebi izreći, sunačce]

Da možem ja tebi izreći, sunačce,
što pati u sebi me željno srdačce
ne tebe, ma kamen činil bih još smutit,
činil bih još plamen ljuveni očitit.
Danu mi, ružice, toliku boljezan,
tolike tužice zadaje ljubezan,
ar skončah svu misal ter želju smrt združit,
u ti sam ja čisal da ne vim ni tužit!
Ne znam red ni čelo odkuda da začnu
živin'je dreselo i muku jur plačnu;
nu tako t' živiti, pogleda' moj obraz,
u kom ćeš viditi kakav je tvoj poraz,
u kom ćeš viditi koje su boljezni
svaki čas sliditi stril tvoje ljubezni,
ter mene čimgodi nadil' tva lipota,
ali me slobodi gorkoga života.

[Br. 32]
[Sliši me svak sada, sliši me tko sudi]

Sliši me svak sada, sliši me tko sudi,
sliši me tko vlada i pravdu tko žudi;
još ako tkogodi toliko jur more,
ne da' vlas da hodi ovaj vil od gore,
zašto se sva mlados u željah zamami,
videći nje rados na grlu s kosami.
More li bez bil'ja ovoj bit, moj Bože?
zač ovaj posil'ja ne vidih tko može.
U ki čas pogleda tko slavni nje ures,
onomu već ne da da voljan sobom jes,
negoli da tuži u želno' ljubavi,
želeći da združ i nje pozor gizdavi.
Da zginut budem tad kad vidih nje obraz,

ne bih ja sada rad skopniti kako mraz,
odko me nje milos ne misli jur ubit,
ni mi da tuj smilos nje ličce poljubit.

[Br. 33]

[Tako mi mladosti, gospoje od gospoj]

Tako mi mladosti, gospoje od gospoj,
za tvojom radosti vas vene život moj;
za tvojom ljepotom meni je sve cvilit,
meni je [s] životom sila se razdilit.
Meni je za ljubav za tvoju umriti,
koja mi, dim uprav, srce će podriti.
Sva mi su skončana, ner samo što tužim,
ako dva sončana tva lica ne združim;
ako ja ures tvoj ne vidim u moj kril,
od koga, jes ovoj sedam lit, nošu stril,
ter se htih ljuveno u željah umorit,
ne hteći skroveno me srce otvorit.
Nu tolik veće jad ne mogoh odoliti,
ter ti se, kruno, sad odlučih pomoliti:
daruj mi za rados tvoj obraz prilijepi,
ako ćeš da mlados moja se pokrijepi;
ako ćeš željna smrt da me se odreče,
koja me kako hrt jelinka zatječe,
koju sam u mukah želeći požudu,
želeći u rukah da ti se pobludu.

[Br. 34]

[Svak meni zabavi gdi daju svit ljudem]

Svak meni zabavi gdi daju svit ljudem
ne služiti ljubavi, a sebe ne bljudem.
Ja srca dim s dobra, po roku naučen,
da tko li toj obra kako ja bit mučen,
strah me je domalo on da se ne kaje,
trud nad sve ostalo milosti čekaje.
Makar ja ne kušah krjeposti ljuvene,

ter sada ne sužah da život moj vene;
vim da bi oćutil tko moju boljezan,
ja mnju bi ni slutil na srci ljubezan.
Ne ima' li pokoja život nje, živeći
kako moj jur, koja skonća ga gniveći!
Da bi se oni dan u broju ne našal
kad najpri ljuven plan mene je obašal
ona jur da mista travicam ne zenu
na kojih godišta osam gre da venu!

[Br. 35]
[Ako je ono stvor razumni što scine]

Ako je ono stvor razumni što scine
da tužnim razgovor imat je družine,
tko ima nevolju ali ke boljezni
hod', gleda' gdi bolju u želno' ljubezni;

ter ako poslišit bude me svīs tvoja,
scijen' da ćeš utišit ončas mnom zla svoja.
Pače ću reć drugu: kad budeš toj vidit,
za moj plač i tugu većma se ć povridit;
većma se ć pobolit, žaleći mene sve,
ter neć moć ne polit suzami ličce tve,
kako se sad moje polijeva svaki hip
cjeć ove gospoje za ku sam jak nalip,
kažući jur ka mni vazda se vesela,
ter me je u tamni laberint zavela,
iz koga izljesti ne more mâ mlados.
dokli me izvesti ne bude nje rados.

[Br. 36]
[Ako si gdi oni znat ki si dobra rad]

Ako si gdi oni znat ki si dobra rad,
zov' da Bog ukloni od tebe ljuven jad;
to li s' ki sebe klet odlučil tvrdo sâm,
sâm svoju kun' pamet da želi ljuven plam.

Ar, žimi srdačce, ne scijeni život moj
da gorči sunačce obsiva nepokoj
koliko ljuveni, a toj ja dobro vim
jer je trud pakleni toj ljudem vidit svim.

[Br. 37]

[Toliko ni polje uresno s prolitja]

Toliko ni polje uresno s prolitja,
u kom je dovolje razlika jur cvitja,
koliko vil ova oči me ku vide,
ku scijene stvar nova na saj svit da pride.
Nje ličce pribilo kako džilj gdi cafti,
sve se je zabilo, u željah sve dahti;
sve stoji u smami, ter željom umira
nje obraz s kosami tko srcem razbira.
Zač ova kosice kad pusti niz obraz,
u cvitku rozice nî vidit taj ukras.
Kada li još venčac posvije kosami,
bude t' zlat prstenčac u kom je drag kami;
bude ti jak kruna biserom povita
koja je sva puna od roze jur cvita.
Zatoj ću u tužbi sve dni me provodit,
dokli se u družbi ne budem nje zgodit.

[Br. 38]

[Kad tvoju gdi lipos zamirih, sunačce]

Kad tvoju gdi lipos zamirih, sunačce,
postavih svu kripas da t' spovim, srdačce,
da t' skažu sve tužbe u kojih ja hodim,
želeći od družbe da se tve čas zgodim.
Nu sliši čudnu stvar, gospoje od gospoj,
da jošte ja nigdar ne imah srdce toj,
a ovoj tvoje dil velike liposti
pid kojom ljuven stril ne ima kriposti.
Nu me sad, ružice, skončaše boljezni,
skončaše tužice od željne ljubezni,
ter veće trpiti ne mogu muku tuj
koju rih vapiti prida te, molim, čuj:
odkole ja tiram, gospoje, tvoj ures,
umirem, umiram, umrijeti meni jes;

pače ja mru da mrem i želim smrt hrlo,
želeći da uzrem uz moje tve grlo.

[Br. 39]

[Krunice povita, džilju moj gizdavi]

Krunice povita, džilju moj gizdavi,
pokli te vrh svita najlipšu Bog stavi,
povrzi oholas koja je u tebi,
ka ne da vični glas da budeš steć sebi,
ka t' ne da da ljubiš tko ima kriposti
da stečeš i gubiš glas tvojoj liposti.
Zač koga jur mile, sila je da hvali,
a koga jur cvile, sila je da žali.

[Br. 40]

[Skrila je taj za cvit dva ličca vesela]

Skrila je taj za cvit dva ličca vesela,
koja je vas si svit ljuveno vazela
jadovnim pozorom iz koga siva plan
sunačcem i zorom jakino bili dan.
Zatoj tko pogleda ne ima akvile
stvari se od leda prid ličcem od vile,
mlados kim izrani jakino p'fć sokol,
ljubiti kad brani od džilja vrat ohol.
Obraz nje i glava, kako cvit u gori
vrh koga cti slava, istokom sve gori.
Napisa nje ljepos Bog svakom radostju,
tere jo' da krjepos vladati mladostju;
da svak zna i vije što može satvorit,
kad grlom zavije anđelski govorit.
Ona se u hvali ne more zabivat,
koliko jur vali u miru pribivat.

[Br. 41]

[Tko more da muči gdi se 'e rič vazela]

Tko more da muči gdi se 'e rič vazela
što človik odluči, da tjera do čela;
a huđe nî na svît negoli otrnut,
ali čut dobar svit ter se na nj ne svrnut,
kako ja ki slidim ljuvenu odluku
u kojoj ne vidim razmi jad i muku.
Zatoj sam ja našal da veći nî razum
ner tko je pozašal da opet gre na drum.

[Br. 42]

[Ovo ja ku želim jakino srdačce]

Ovo ja ku želim jakino srdačce,
ovo ja ku velim i zovem sunačce.
Jer kako ne može bez sunca biti cvit
tač bez nje ja, Bože, ne mogu bit na svit;
ter volju iman'je i život izgubit
negoli ufan'je da mene će ljubit.
Zatoj nju nisam kriv zovuće sunačce
očito kom sam živ ja i me srdačce.

[Br. 43]

[Povazdan ja plačem, ma kad noć ugledam]

Povazdan ja plačem, ma kad noć ugledam,
malo je da mačem sam sebi smrt ne dam;
er pridu na mene, jakino na trudna,
sve želje ljuvene i misal razbludna.
Rad toga umiru, ter na se poziram
gdi suze izviru svakčas ke podiram;
a zatoj utišit neće se svis moja,
dokli me uslišit ne bude gospoja.

[Br. 44]

[Ne vim ja ini lik ovojzi ljubavi]

Ne vim ja ini lik ovojzi ljubavi,
ako će ki človik da je se izbavi,
negoli umriti. Još me strah ter velju,
i tamo da priti, ne vidiv nje, želju.
Zač stoji u kosti, gdi je svis i duša:
koga čes ne prosti, zaman se sve kuša.
Togaj se dil človik svaki njoj priloži,
zač tko već ište lik većma ju umnoži;
jakino jur oganj, u kom je taj zlamen:
što puhaš tvrđe na nj, veći mu daš plamen.

[Br. 45]

[Ovu ja od ljudi čuju rič svaki čas]

Ovu ja od ljudi čuju rič svaki čas,
gdi vele: "Tko trudi za trudom čeka las";
još prave: "da ljubiš tvrđu stvar ner je lav,
da vrime izgubiš, neće sud ni ljubav."
Meni se taj ruda izvrrnu nanice,
ter srce od truda povenu i lice;
er ova ku služu mni da se proslavi
kad vidi gdi tužu u željah ljubavi.

[Br. 46]

[Gdi možem da poju, noseći srdačce]

Gdi možem da poju, noseći srdačce
od svita gospoju jakino sunačce!
Sustal bih, ja vime, da sam môć od zmaja,
toliko jur vrime koje se ne zbraja
jak vali na moru; a rad bih da pišem
po bijelom mramoru za koga uzdišem.
Svak neka govori od nje toj dovika:

"Ovo ka umori neharno človika!"
Milos jo' zasluživ, ne taji mâ mladost,
ovo sam istom živ, želeći nje rados.
Vaj budi svim ljudem ki ljubav tiraju;
da je se ja bljudem, živil bih u raj.
Nebeski Izuse, pokoli takoj hoć
da oči me suze cvileći dan i noć,
daruj mi ovi dar, molim te, - smrt hrlo,
da obraz nje nigdar ne vidim ni grlo.
Odko se podobi nemilos za službu?
Li ona zlo kobi, Bog čuje svu tužbu.

[Br. 47]

[Ako je i s štetom i s vel'jom boljezni]

Ako je i [s] štetom i s vel'jom boljezni
pod ovom prokletom živiti ljubezni,
ktomu je i rados, zač ona ku služu
tač pozri mu mladost, daj da sad ne tužu.

[Br. 48]

[Ova rič odvika vinu se govori]

Ova rič odvika vinu se govori,
da tvrđe človika ništo Bog ne stvori;
a drugo u vas svit ne nađoh slabije,
ni oni jesenj cvit ki vitar zabije.
Ar meni mala stvar mogla je vrha doć,
u kojoj nikadar toliku ne mnjah moć:
jedna rič i pogled onejzi od gospoj
učini kako led da kopni život moj;
učini da mržu sam sebe i morim,
očito ter držu da zaman ja dvorim,
da zaman nje ljepos služih ja ter ures,
koja mi svu krjepos činila smamit jes.
Ovo rih ljuveno. Ako me tko čuje
molim, drž' skroveno, zač tajat tribuje;

neka se ne straše ki ovo ne znaju,
neka se ne plaše ki na sve predaju.

[Br. 49]

[Sve molju Bogu se je li gdi sudac prav]

Sve molju Bogu se je li gdi sudac prav,
da malo mogu se potužit na ljubav;
jer dokle u tuzi ljuveno ne bluđah,
gdi tuže jur družu, velmi se sâm čuđah.
Zač ne znah ljubavi kakva je ni koja,
koja me izbavi ne samo pokoja
ma dođe s krjepostju ter me da gospoji
koja me ljepostju nesmirnom opoji.
Vaze mi svu oblas, i mojoj slobodi
postavi zlatan vlas, da voljno ne hodi;
ne da mi odtoli da skrašu radosti,
toli se oholi vrh moje mladosti,
da, kad je navlašno gdi meu gospojam,
čini se izbašno ter gleda drugojam.
Ovo je žestok trud, ovoj su nestreće,
ovo je gork osud i tuge najveće!

[Br. 50]

[Pravi mi, moj Bože, neka te proslavju]

Pravi mi, moj Bože, neka te proslavju:
je li taj tko može hvalit se ljubavju?
jer ti znaš svakoja, najliše mu mlados
ka nigdar pokoja ne prija ni rados,
služeći gospoji napoli životom,
koja me opoji anđelskom ljepotom;
ka većma obraz svoj uresa svaki dan,
da većma život moj očuti ljuven plan.

[Br. 51]

[Svak ovdi pristupi pogledat ljuveno]

Svak ovdi pristupi pogledat ljuveno
vil ovaj gdi kupi toj cvitje rumeno;
zač nitko za biser toliko ne haje,
ter s jutra ni večer o drugom ne traje.
Njeki cvit pripravlja okolnim da dijeli,
a niki postavlja u prsi pribijeli;
niki cvit zatiče za ruse jur kosi,
ter se njoj priliče takaj stvar i prosi.
Ne mogu ja ne reć u želji ljuveni:
"Da se je cvitkom steć onimim moć meni,
najliše ki stavi u prsi pribile
i koji na glavi viđu ja od vile!"
Ne bih stvar htíl veću, zač scijenju u meni
toj svu čes i srjeću za život svršeni.

[Br. 52]

[Pokli sam odlučén, od šta Bog izbavi]

Pokli sam odlučén, od šta Bog izbavi,
sve dni me bit mučen od ove ljubavi,
jednom ću stat na put ovojzi od gospoj,
kojoj ću ja, za skut uhvativ, reći: "Stoj!"
ter joj ću skazati me tužne boljezni
ke život moj pati cić gorke ljubezni,
a pak ću puštat glas ter joj ću govorit:
"Odkuda imaš vlas od mene toj tvorit?
Ako t' sam jošte kriv, pravda je i nje sud,
krozač mi daješ gniv i smrtni ovi trud?"
Eta dim sad ovo, a prid njom kad budu,
tad ne vim reć slovo, sam sebe zabudu;
zač slavni nje obraz i grlo s kosami
stavi me u poraz i svega zamami.

[Br. 53]

[Ako je na nebi ovakaj ljepota]

Ako je na nebi ovakaj ljepota,
sada ću sam sebi prikratit života;
zač viđu u ove vesel'ja zadosti,

obraz nje gdi plove pun svake radosti,
i ličce i grlo sve cafti u ruži
ter se njoj umrlo stvoren'je ne družī.
Lijepo ti je gdi ovaj ljepos se nahodi,
još ljepše ures taj komu se prigodi.

[Br. 54]

[Za mene cvitak nî ni druge radosti]

Za mene cvitak nî ni druge radosti,
pokli se ljubav ckni mojojzi mladosti;
ni mi tko nazivaj dobar dan ni večer,
jer gdi se zove vaj, dobro nî ner čemer.

[Br. 55]

[Da bude jur strasna ljeposti ovaj vil]

Da bude jur strasna ljeposti ovaj vil
kako je ukrasna, ne bih sad prijal cvil;
ar ne bih slidio ljuvenu ja kripos,
kad ne bih vidio u ličcu nje lipos,
ter momu životu moći su skončane,
zač ima ljepotu svitlosti sončane.
Od koje slavna svīs da ljubav kaže van
koliku nenavis, sad bih ja blažen zvan;
zač bih ja slidio gizdavi nje obraz,
kad bih ga vidio da je pun ljubve vas.
Nu je tuj svaki jad, nenavis velika,
zatoj ja nisam rad ni ću bit dovika.
Onda ću i potom ne plakat i rad bit,
kad ljubav s lipotom bude se istakmit.

[Br. 56]

[Moj venče zeleni i kruno vesela]

Moj venče zeleni i kruno vesela,
koja si Eleni svu slavu vazela,
zgoni me taj ljubav prid slavni tvoj okol
jakino zviru lav i ptice jur sokol.
Ter molim za milos, hotij me pogledat,
ljuvena gdi silos smrt meni misli dat;
odko me, sunačce, tva lipos porazi,
čini me srdačce vesel'je da skrasi.

[Br. 57]

[Zlo ne vim ja veće negoli sluzi kad]

Zlo ne vim ja veće negoli sluzi kad
služba se nameće, jakino meni sad;
jer ona ku služu sve birek govori:
"Ne vad' mi tač dušu, pođ' indi ter dvori."
Za toga sve radi Bogu se ja molju:
"Iz mene izvadi ljuvenu nevolju."
Nu će toj bit nigdar, zač je man i tašto
poruku svaka stvar, ljuvena navlašto;
u koj se ne pušta tko naprid razbori,
er človik kad susta, zaman se sve mori.
Nitko se ne pravi da se još slobodi
od ove ljubavi, ner sprva tkogodi
dokle je u snazi; potom nî spomena,
zač s dušom izlazi takmo stril ljuvena.
Oh, zatoj svak muči ter imaj strpin'je,
i mučat odluči ljuveno želin'je.

[Br. 58]

[Pogledaj svak hrlo gdi je ovaj pustila]

Pogledaj svak hrlo gdi je ovaj pustila
niz bil vrat i grlo kosice jak vila:
lipo t' bi po dvori ovako da pogre,
neka se pomori tko ljepos nje pozre!

[Br. 59]

[Što veće da živu? Sad je smrt za mene]

Što veće da živu? Sad je smrt za mene,
pokli sam u gnivu od želje ljuvene;
gorča je ner pelin, mogu reč živa smrt
ku čuti plah jelin kada ga stiže hrt.

[Br. 60]

[Sunačce u litu ima vruć toli zrak]

Sunačce u litu ima vruć toli zrak,
dogori ter cvitu, da želi noćni mrak;
jur sunce otide, a pride slana noć,
koja ga obide ter mrzal zgubi moć.
Stječe se toj meni zlo, kada izide
moj cvitak rumeni; huđe, kad otide.
Zač srce prostrili, a lika ne pušta
nje obraz pribili iz lica gorušta;
milos kih želije vazme me grozica,
jakno se slelije prid vitrom rozica.
Mnogo već ner človik zač budu poražen,
imati mneći lik i željan bit blažen.
U nečas mladosti mojo' Bog da krjepost,
da objat radosti mogu nje ter ljepost;
u kojoj boljezni ne vidih ljuvene,
zač ne znah ljuvezni kakve su skrovene;
prid kojom venu ja, i svak bi tko bi vil
ča u nje ličcu sja, kruna je od svih vil.
Nose jo' sve zvizde zavidos s nebesi,
videći nje gizde uresne čudesi,
ke dvoru ja čisto, toj višnji tvorac vi,
scijeneći za ništo ča žele ljudi svi.
Da nitko ne sudi zazrjet mi u zal hip
tko ne zna me čudi kom želju pozor lip
i grlo od džilja, najlišno tej vlase
s prilikom od smilja kad pusti niza se.

Oh, kad se obazri jakino sunačce,
komu stril ne vadri ljuveno srdačce?
tko da ju ne želi upored [s] životom,
obraz nje veseli gdi cafti lipotom?
usti nje, ka plovu u slavno' radosti,
za rados ter slovu prid svakom mladosti?
ar u njih niki smih nahodim [s] željami
izreći ki ne smih, da se svak ne smami;
od nje svit vazima ljuvenu svu milos,
jak mjesec ki prima od sunca svu svitlos.

[Br. 61]

[Da većma zamami ovaj me srdačce]

Da većma zamami ovaj me srdačce,
stala je s kosami na svitlo sunačce,
koje je rastresla na prame niz vrat bil,
ter se je uresla jakino sama vil.
Ar zlatom sve gore ter mi se sad vidi
Dijana iz gore, - tko da ju ne slidi?
tko da se ne smami, kako me srdačce,
gdi ona s kosami prisiva sunačce?

[Br. 62]

[Pokli plač, sunačce, vidiš moj i tužbu]

Pokli plač, sunačce, vidiš moj i tužbu,
zovi me srdačce jedan dan u družbu;
er ako ja skončan ovako budem bit,
tvoj obraz vas sončan koju će čas dobit?
Rada li s' prid Boga dat za me odgovor,
da mene željnoga rastvoriš, božji stvor?
ar gasne srdačce me kako cvit s rozom
ku ne obsja sunačce ni sladi daž s rosom.

[Br. 63]

[Pomisli, ružice, moj cvite svih gospoj]

Pomisli, ružice, moj cvite svih gospoj,
jesu li tužice skončale život moj?
Er da sam satvoren od mora kamenom,
dosle bih rastvoren ljuvenim plamenom;
tuj imam nalogu od željne ljubezni
ter veće ne mogu trpit nje boljezni.
Rad se ću tvojemu obrazu pomolit
nemoj se mojemu prošen'ju oholit:
vazmi me u družbu, ako t' sam podoban,
za vjeru i službu ku vidiš svaki dan.
Nu to li još moga služen'ja ne haješ,
ozri se na Boga, da se pak ne kaješ;
jer ako prav umrit budu ja za tebe,
što ti će vas svit rit? nu stani vrh sebe.
Eto te cić toga još molim, sunačce,
ozri se na Boga, smili mi srdačce.
Lav kad je za zviru, ter ka se pridava,
onu već ne tiri, - toga je narava.
I ja se liposti tvojoj dah za ljubav,
koja si kriposti još veće nego lav.
Cić toga ne rani on ki t' se umilja,
ali mi ne brani tve grlo od džilja.
Eto ti jošte rih: ne zgubi život moj,
ar će bit tebi grih, meni mir i pokoj.

[Br. 64]

[Moj Bože, Bože moj, molim te za rados]

Moj Bože, Bože moj, molim te za rados,
izgubit još nemoj, oh, moju tač mlados,
dokli se ne budu naljubit gospoje,
a posli da zbudu volje se sve tvoje.
To li me ć izgubit, velika kriposti,
prî ner se naljubit budu nje liposti,
stvari me tebe dil kladencem vodice,
gdi ona ruci bil' umiva ter lice.

[Br. 65]

[Sve odkle grem dresel, vapije razbor moj]

Sve odkle grem dresel, vapije razbor moj:
"Ako ćeš bit vesel, služiti već nemoj."
I toj stah potvrdiv. Ali ti gre Ljubav,
većma se rasrdiv negoli na zvir lav;
skriti se gdi ne vih, a ne bih oružan,
tere se prida nj svih, da mu se dam sužan,
mneći će takoj proć. Ali luk rastegnu
i zlat stril sa svu moć, ter k meni opregnu,
vas da se htiše strt. Tolik ja vidiv gniv,
"Počtenu volim smrt, reko, ner stati živ."
Ne sčekah ispusta. Takođ toj od mene
tko vidi, svak usta, jak da nas lav ždene.
Danu sve upusti, a za mnom poteče,
tere glas izusti: "Uteći neć," reče;
otvori sva krila i ne znah kad stiže:
ovo t' mi taj strila srdačce još riže.

[Br. 66]

[Zec tjeran od hrta, po poljih jur biže]

Zec tjeran od hrta, po poljih jur biže,
često se obrta jeda ga hrt stiže.
Ja se tač ozirem, prid vilom kad budu,
a željom umirem, kom je se izbudu;
zašto me nje lice ljuveno ucveli,
jakino grlice kad sokol razdili.
Mlados se i vrime u željah istraja
slideći nje ime i ljepos od raja;
u dvorbi mnogo lit toj vili jer stoju,
ter hoće odoliti da ništa dostoju.
Ni drugo u meni željin'je ni sam rad
ner da bi ljuveni na sviti sudac sad,
da prida nj za mal čas željno se potužu
jer svital nje obraz zamani sve služu.
Ovo se li tužu, slišaj me okol vas,
jer zgublja mi jur dušu a sebi slavan glas.

[Br. 67]

[Svakomu sve, Bože, a meni, što viđu]

Svakomu sve, Bože, a meni, što viđu,
ako mi bit može u milos da priđu;
jer ovo od raja zlamen'je na svitu
koje se potaja jak miris u cvitu.
Svidoči nebesom ovaj vil gizdava
kakvim je čudesom uresna njih slava;
mani sja u gizdah, kako cvit u kruni
i mjesec u zvizdah kada se ispuni.
Vazel bih dovik ja ovi dan da bude,
i da mi pamet tja sve misli zabude,
neka se nagledam ljeposti na volju
a veće da ne da m' u željah da bolju.
Dobro bih ja tada mogal se zvat blažen,
zovu se i sada, zasveer sam poražen
odkole sunce m' sja, ter dil nje tužiti
volju ner inu ja ljuveno združiti.

[Br. 68]

[Sliši me tužice, uresna ma kruno]

Sliši me tužice, uresna ma kruno,
u kojo' ružice na ličcu cti puno.
Jelinka kad stigne pas da mu smrt zada,
čoviku dobigne ter mu se smiljen da;
zač mni bit ubranjen oda psa nemila,
a bude izranjen ljutostju od strila.
Meni se godi tak' kad na smrt dotira
ljubav jur moj žitak ter da ga razdira:
utečem vas on dan prida te umiljen,
mneći bit slobodan, a budem ucviljen
nalipom ljuveno, prid kojim trnu sve
kolikrat rumeno obrneš liče tve,
da mene ubiješ jakino lovac zvir.
Da mi svit daruješ, ne bi mi veći mir,
odko mi neć vavik slobodit mladosti
ni mi ćeš dat za lik ke godi radosti.

[Br. 69]

[Jeda je daj sada prišal rok, sunačce]

Jeda je daj sada prišal rok, sunačce,
da izmeš iz jada me željno srdačce?
Jer ti se užudih tej tvoje radosti,
želeći istrudih, tako mi mladosti.

[Br. 70]

[Sluga se tvoj volju neg car zvat u saj hip]

Sluga se tvoj volju neg car zvat u saj hip,
ter Boga sve molju da mi da razum lip;
jer bih rad staviti na nebo ime tve,
dostojno slaviti od raja hvalom sve.
Bog tebe krunicu vrh gospoj satvori,
jak svitlu danicu međ zvizdam ka gori:
svim vaze anđelom izvrsne liposti,
za tebe veselom uresit svitlosti,
kom ovdi prisivaš svako'zi jur vili,
ljepos im još skrivaš, jak zvizdam dan bili,
mogućim pozorom i ličmi, ki gore
sunačcem i zorom i rosom od gore.
Kad svrneš tvu mlados toliko običnu,
mnimo te svi rados k nebesom priličnu.
U mramor pravo jes da pišu, dim uprav,
anđelski tvoj ures u kom je sva ljubav;
er biše poražen bez tvoje ljeposti
svit, kom je sad blažen i pun sve krjeposti.
Ni drugo dobro mni na zemlji tve lice,
jakino veće nî ner jedna fenice;
ter ti se dava čas nad svaku gospoju,
da t' ptice slave glas u pjesneh ke poju.
Di svaka: "Čudan dar, Bože, da na sviti
ne javi toj nigdar ni, mnju, ćeš javiti."
Ne mni prî proctit cvit za vidit tvu slavu,
i da bi tebi svit u venčac na glavu.
O strilo perena, po moru svud plove
za tebe serena, ter ime tve slove.

[Br. 71]

[Za virno služen'je prid onom od gospoj]

Za virno služen'je prid onom od gospoj
sčekal sam tužen'je i vični nepokoj.
Ja ne znam u zlobi koji bih imal red,
odkoli podobi služen'je virno zled.
Sve što mu drago bud', zatoj ja li neću
poštedit virni trud i službu još veću.
Makar da mladosti mojojzi dovika
ne stvori radosti, smiljen'ja ni lika,
vazda sve moje dni hoću nje da sam zvan,
dokli mi smrt uckni i pride konac dan.
Ni toj mi nî zaman er ću bit za nje dil
daj pravo viran zvan, a to je svit vidil.
Daj mi će družba rit kugodi jur slavu:
"Ovi se da umrit za službu jur pravu,
ovi je kamenom žestocim prilika,
ki gori plamenom ter trpi dovika."

[Br. 72]

[Pomoz' mi cviliti svak želje ljuvene]

Pomoz' mi cviliti svak želje ljuvene,
kad ova smiliti neće se na mene;
er meni svit družbe u tugah ne ima,
gdi moj trud i službe nje ljepos ne prima.
Razmišljam sončan'je nje ličce ter venu,
ter zovem skončan'je uz tugu ljuvenu;
ako se još smilit ne bude ljepotom,
uskora razdilit mene će [s] životom.

[Br. 73]

[Molim te, cvite moj, jakino gospoju]

Molim te, cvite moj, jakino gospoju,
gdi cvilim, čuj, nemoj procinit da poju, -
istinom, da, vapim iz glasa ovdi sad.
Nu za te što trpim gdi mogu biti rad?
gdi li mi može doć od srca da spivam,
pokoli dan i noć u željah pribivam?
kom željom sve gori me tužno srdačce,
kako cvit u gori kad plane sunačce.

[Br. 74]

[Zakon je ljuveni da virno tko služi]

Zakon je ljuveni da virno tko služi,
da obraz rumeni od gospoj sadruži.
Ja togaj ne vidih, zač virno ku služih
i pravo još slidih, ljepos nje ne združih.
Zatoj se on bljudi, svakomu ja velju,
tko ne zna od ljudi ljuvenu tuj želju;
mnogo je medena i slatka kad je sprid,
danu je ledena i gorka unaprid:
uvede človika ter ga pak odbigne,
da veće dovika pokoja ne stigne,
ni da se veseli za svoje mladosti,
nego smrt da želi umisto radosti;
da jošte govori pod gorcim plamenom:
"Što me Bog ne stvori od mora kamenom,
odkole ufan'je ne imam vas moj vik
čemerno zdihan'je da ljuven prija lik!"

[Br. 75]

[Dosada ljuven stril ne ćutih srdačcem]

Dosada ljuven stril ne ćutih srdačcem
jakino ove vil koja sja sunačcem,
gdi nosi obraz svoj jakino cvit ružan,
ter mogu reć ovoj: svak jo' se daj sužan.
U plamen otidoh odkoli nju slidih,

zač dosti obidoh, - ljepos nje ne vidih,
ni gdi čuh nje ures komu bi prilika
krunica ali vez od cvitja razlika.

[Br. 76]

[Prisvitla gospoje koja sjaš sunačcem]

Prisvitla gospoje koja sjaš sunačcem,
nemoj mnit da poje tvoj sluga srdačcem;
ar ti mi jur pjesni na pamet nisu još
cječ gorke ljubezni koju znat i ti mož.
Zatoj te ja molju, moj cvite gizdavi,
razberi nevolju od željne ljubavi,
ter milos meni sad kugodi satvori,
da me tač ljuven jad ne skonča ni mori;
ar vel'je radosti, ke ne bih ispisal,
od moje mladosti zanose svu misal.
Togaj dilj umiru u želji ljuveni
kad godi poziru tvoj obraz rumeni,
u komu nahodim svu gizdu ka slove,
ter da se mru zgodim od družbe njegov
ar ti si vas ures i rajska lipota,
u kojoj srce jes od moga života.

[Br. 77]

[Je li tko na sviti da ovom ljubavju]

Je li tko na sviti da ovom ljubavju
more se hvaliti? neka ga proslavlju,
er se ja ne hvalju, zač ovo nî na čem,
negoli živ žalju sam sebe i plačem,
služeći gospoju ke ljepos suncem sja,
koja mni da poju, gdi željan cvilju ja.
Zato ja sad velju: svak s mirom probavi
tko ne zna jur želju od gorke ljubavi;
er huđa nî strava neg želit što ne viš, -
tko li stvar poznavaj, on jo' je dobro viš.

[Br. 78]

[Sve človik što tuži (govore da je tač)]

Sve človik što tuži (govore da je tač),
tko ljubav ne služi, on ne zna što je plač;
jer samu smrt zovu najveći da je trud
i ljubav tač ovu nada sve žestok sud,
zač u njoj ni reda: jakino srid pakla
svak drugu smrt gleda da bi ga razmakla.
Ma ću reć naludo: vidih sva čudesa
i vidih za čudo uskrsnut telesa;
veće bih još vidil, prislavni moj Bože,
da vidim ljuven stril izvidat tko može.
Ne mni se vam novo koji me slišite?
Meni se mni ovo. Zatoj me tišite,
dajte mi razgovor, molim vas Boga cić;
jer mene ljuven dvor na konac čini prić,
odkole ovaj vil ne haje moju smrt,
videći ljuven stril život moj gdi će strt.

[Br. 79]

[Veli se jer oganj toliku ima moć]

Veli se jer oganj toliku ima moć,
što godi staviš na nj, svemu će vrha doć;
ovoj vil od gore dva ličca sončana
plamenom sve gore a nijesu skončana.
Jeda je fenice ku oganj ponavlja,
tere se nje lice plamenom proslavlja?
ali se prigodi od zlata njoj zlamen,
ter lipša ishodi jak zlato u plamen?

[Br. 80]

[Odkuda sad ova Boga dil izide?]

Odkuda sad ova Boga dil izide?
zač mi se mni nova stvar na svit da pride;
jere je sve kosi prosula niz vrat bil,
tere se prem nosi jakino gorska vil.
Ma nu jo' obuci odjeću pribilu
i da' jo' u ruci jedan luk i strilu:
eto dim, stvar druga na njojzi ne lipše, -
ostalim od luga k Dijani sva pripše.

[Br. 81]

[Prijal bih za službu u platu od ove]

Prijal bih za službu u platu od ove
da mene u družbu jedan dan prizove;
er na svit nî rados kojoj bih zavidil,
kad godi ja mlados moju bih tuj vidil.
Rad bih još neba srid da sunce osvane,
ter opet ni naprid da svitlos ne gane,
neka se satvori dovika oni dan,
dokli se govori da je svit koncu dan;
ter da nje obraz lip, iz koga sunce sja,
u jedan stoji hip, dokli ga gledam ja.
A zašto rekoh još: dokli ga ja gledam?
zač tomuj (znati mož tko slišiš) rok ne dam.
Er bih ja s radosti poživil, moj Bože,
da mojo' mladosti taki dar bit može,
ki da se prodava, ne bih ja život svoj,
ne bih ja sto glava poštedil, dim, za toj.

[Br. 82]

[Prjeđe će sunačce u istok zapadat]

Prjeđe će sunačce u istok zapadat
ner će me srdačce moć ini tko vladat,
razni ti, gospoje, moj vijenče gizdavi,
anđelski gdi poje tve grlo ko slavi;
ter stoji, ružice, u zabit sve kolo,

a tvoga služice srce je oholo,
gdi se svak začudi odkuda ova slas,
ter te svak osudi: "Ovo je s neba glas!"

[Br. 83]

[Ako me ne ljubiš, moj venče izbrani]

Ako me ne ljubiš, moj venče izbrani,
neka me ne zgubiš, ljubiti se ne brani;
er ću ja isciviti život moj neki dan,
ter me ćeš htiti smiliti, ali će bit zaman.

[Br. 84]

[Jes narav letušta (ovo je nje zlamen)]

Jes narav letušta (ovo je nje zlamen):
od ognja gorušta kad vidi gdi plamen,
doleti oni čas, mnijući da oganj
dat jo' će njeku slas, ter zgori živa na nj.
Tako ja vazdi grem, - tuj mi Bog da slipos, -
kad godi gdi nazrem od vile tej lipos,
koja sja sunačcem, ter imat mnim pomoć,
a budu srdačcem da zgoru na toj doć.

[Br. 85]

[Stvori Bog krjepostju zvir ke vid ne sveda]

Stvori Bog krjepostju zvir ke vid ne sveda
prid sunca svitlostju, kad godi na nj gleda;
i drugu ka svu noć leteći uživa
a k svitu bude poč gdi u dne pribiva;
zač jo' je vrid svitlos, a Bog jo' razum da
da bježi u tamnos kad zora uspada.
Zvir još ka u oganj nalita mni pomoć,
a sprliv krila na nj, ne može veće poč;
ter čim se umori i mrtva zadržće,
na oganj gdi gori sve trepi i prhće.
Menije je prilika ovaj zvir, dim uprav,

kojojzi jur vika prikrati sam narav;
moć ne imam akvile, ter nisam krjepostan
gledati od vile na obraz ljepostan.
Ukrit se u tamnos također jur ne vim,
tere grem prid svitlos, - pomoć se nebog mnim, -
ka zgara me srce jakino plamen vruć,
da željan do smrce nisam jo' voljan uč.
Ni bih rad, zač je sud da služim njoj vas vik,
jeda bi na ov trud dala mi ljuven lik,
ali s me mladosti da slimi zlatan vlas,
jer ne imam radosti odko nje tiram glas.
Do suz me ucvilja nje grlo od sniga,
a lićcem rastrilja jak strilac biliga.
Oh, zatoj ja vidim, zaman je svaki red, -
sila je da slidim gizdavi nje pogled,
odko je odluka koja me donesa
gdi strila od luka na me se oteza.

[Br. 86]

[Što tebi za rados da moju vidiš prit]

Što tebi za rados da moju vidiš prit
na svrhu sad mlados ka za te gre umrit?
jer da znam da nač mož u tomu koju slas
ali pak takođ još njekeji vični glas,
sam bih se ja ubil, da vidiš ti, kruno,
neka znaš jer ljubil tebe sam napuno.
Ma pokli t', sunačce, ni koris moja smrt,
ne daj me srdačce ljuvenoj želji strt;
vazmi me za roba, ako me slugu neć,
u svako ja doba da se tvoj mogu reć;
neka se dovika ovaj rič govori:
"Gledajte človika ki se sam rob stvori."
Da još smrt dostaju, krunice vesela,
na mlados tač moju ne bi gniv vazela;
odkli se tvoj daju i kad smrt od tebe
i život gledaju, ne prim' grih vrh sebe.

[Br. 87]

[Pri nego ja pođu drugojzi poslužit]

Pri nego ja pođu drugojzi poslužit,
 prid moju gospođu mišlju se potužit;
ter joj ću spovidat što trplju za nje dil,
 jeda mi izvidat ushoće ljuven cvil.
Ako li htit bude na tuj stvar ustupit,
 ondi ću tko bude, svakomu zaupit:
"Slišite Boga dil, molju vas, gledajte
 što tvori ovaj vil, ter joj vlas ne dajte;
zašto će istravit ljuveno svu mlados,
 ku ne vi ozdravit negoli nje rados."
A zatoj jur sada svak pamet postavi,
 najliše tko vlada ter pravih opravi.

[Br. 88]

[Ne vim ja gdi stoje uzdisi bez broja]

Ne vim ja gdi stoje uzdisi bez broja
 koje cječ gospoje podira svis moja,
također što tužu odkud mi jest krjepos,
 želeći da združu anđelsku nje ljepos,
odkud li imam môć ter nisam još skončan,
 cvijeleći dan i noć za obraz nje sončan?
Na svijetu nije muke koja me ne davi,
 odkli sam u ruke dan ovoj ljubavi.

[Br. 89]

[Ne mnju da poznaje još ovaj od gospoj]

Ne mnju da poznaje još ovaj od gospoj
 er joj se prjedaje za roba život moj,
odkoli umaknut neće stril ljuveni
 ki s mirom odahnut ne prašta čas meni.
Er kad bi poznala, procijenih u sebi,
 grozno me skončala u željah tač ne bi;
ni bi me mučila jakino da sam kriv,
 nu bi me učila kako ću biti živ.
Ako li poznaje er jo' se daju rob,
 ali stril puštaje, ne scijenju dobru kob:
da će me jur ubit, odluči ljuveno;

da će me izgubit, namisli svršeno.
Dake bi još bolje da nijesam ni začet,
er ću s te nevolje izgubit još pamet.

[Br. 90]

[Pozri svak ureda na slavnu vil ovu]

Pozri svak ureda na slavnu vil ovu
tko hoće da gleda na svijeti stvar novu;
ter život svoj istraj slaveći nje mlados,
gdi nosi kako raj u ličcu svu rados.
Nut lijepo koli gre! nut slatko što gleda!
tko za njom da ne mre? tko srca njoj ne da?
er kada govori, bez sumnje oni glas
človika satvori da pođe vas u slas.

[Br. 91]

[Scijeneći u meni tko zađe daleče]

Scijeneći u meni tko zađe daleče
da želji ljuveni svršeno uteče,
ja zatoj otidoh u tuđe jur strane
ter nađoh, gdi pridoh, veći trud i rane.
Zašto prî u željah samo noć provedih,
a dan se veseljah, zač viđah što želih;
a sade noć i dan i s jutrom vas večer
menije je čemeran jak nalip i čemer,
vazdi se ozire gdi mogu viditi
onu ka umire srce me vriditi.
Nigdi još priliku ljeposti gizdave
ne vidih ni diku dostojnu nje slave;
dil togaj hoću reć, toj svaki znaj človik,
ljubavi jer uteć ne moreš vas tvoj vik.
Ovo ja sve kusih, jeda bih slobodan;
znam da se nasuzih, ali bi sve zaman.

[Br. 92]

[Prislawna gospođe, rači mi reć ovoj]

Prislawna gospođe, rači mi reć ovoj:
koliko ljet pođe da slavim ures tvoj?
koliko vrijeme jes, priswitlo sunačce,
da želi tvoj ures željno me srdačce?
koliku ja službu tebi sam satvoril,
želeći u družbu da bih te izdvoril?
Jer pravo govoru, poštedih las meni,
da većma udvoru tvoj obraz rumeni;
da većma ja tebi proslawim ljepotu,
ne dah mir sam sebi ni svomu životu.
A sada bezbrže, gospođe gizdava,
u zabit sve vrže! koja t' jest taj slawa?
Sve, sa svim zajedno, uzdih sam ne plati:
je li toj pravedno da ću prav plakati?
Je li toj nemilo da željom umiru,
kad godi pribilo tve ličce poziru?
kojim me izrani anđelskom radosti,
pokli se još brani mojojzi mladosti.
Ako smim reć uprav, kamen te mogu zvat,
pokoli na ljubav na moju neć pristat,
pokoli još tužbe razumit moje neć.
S početka od službe biješe toj meni reć,
biješe daj na znan'je onada dat mani,
neka ja ufan'je ne trajem zamani,
neka zlo ne rečem na tvoju ljuvezan,
za koju ja stječem žestoku boljezan.
Ar ljudi govore da huđe nikadar
stvari se ne tvore negoli za nehar;
ter što htih biserno tve ime proslawit,
sad mu ću čemerno ime ja postavit.
Sada ću, krunice, - govoru na pravu, -
izvrnut nanice svu službu i slawu:
toliko dotuži mojojzi mladosti
bes plate gdi služi tvojojzi radosti.
Ako li platu još od tebe izdvoru,
vidjeti tada mož tko se ja govoru;
jer ljepos i gizda od tvoje radosti
slovit će do zvizda, tako mi mladosti!
A zatoj ja molju tvojoj se ljeposti,
razberi nevolju ljuvene krjeposti.

[Br. 93]

[Vazmi me za slugu, prisvitlo sunačce]

Vazmi me za slugu, prisvitlo sunačce,
da želju i tugu ne pati srdačce,
neka te ja pravljju za moju gospoju,
neka te proslavlju u pjesneh ke poju;
neka se pogizdam tvojomzi ljeposti,
jak mjesec međ zvizdam sunčanom svjetlosti;
neka mi s' još dika, jak venčac na glavi,
u drugom zač lika ni mojoj ljubavi.
Ako li prikrati meni se tadi lik,
meni se obrati u gork plač vas moj vik;
meni bi još bolje da nisam na svit bil,
ter željne nevolje ne bih ja sad patil.

[Br. 94]

[Molim te, ružice, moj venče gizdavi]

Molim te, ružice, moj venče gizdavi,
razmisli tužice od željne ljubavi,
koja mi ne da san do sjutra od večer,
ni pokoj kad je dan ner uzdih jak čemer.
A tomuj uzrok jes tva lipos i gizda
koje kras i ures prosiva do zvizda;
ter molim i zovu ja tvoju ljubezan:
odnes' mi jur ovu ljuvenu boljezan.
Odnos' mi ovu smrt koja me sve vridi,
koja me, kako hrt jelinka, sve slidi;
ali mi pokloni za ljubav tvoj obraz,
neka se ne roni život moj kako mrz;
neka te podvoru, neka te poslužju,
neka se po moru i gorah ne tužju;
neka te proslavlju, prisvitlo sunačce,
jer viruj što pravljju: vene me srdačce.
Jošte mi Boga dil viru da' tva ljubav
kako me ljuven cvil razdire kako lav;
ter ću ja umriti, neka ti je na znan'je,
ako mi sad riti ne budeš ufan'je.
Zatoj mi satvori, gospode, ljuven dar,
neka t' se govori ovoli slavna stvar:
"Blaženi nje obraz, blaženi nje ures
koji lik na poraz satvoril željnu jes."

[Br. 95]

[Stanimo, ljubavi, gledati vil ovu]

Stanimo, ljubavi, gledati vil ovu,
vrh naše naravi lijepu stvar i novu;
još dobro nu pozri na slavnu nje mlados,
iz ličca gdi jo' vri bez izma sva slados.
Zašto se pogledom ozire kako cvit,
ter mi se mni medom da grezne vas sî svit.
More li tvoja vlas imati nju drúgu?
nut slišaj sad nje glas gdi poje po lugu!
Viđ ter se veseli koliko slavno gre;
birek nju cvit želi, neka ga stupom tre.
Nut gleda' još vitar okol nje gdi tvori
od cvitja lip vihar, da joj se udvori;
deri cvit svaki stav, mni mi se jer pravi:
"Ovdi je sva ljubav ter ures gizdavi."
Ovo ja spovidih, što i sam vidit mož,
li slike ne vidih ovo' ja ni ti još.

[Br. 96]

[Primili Blažu moj, molim te ovu stvar]

Primili Blažu moj, molim te ovu stvar,
moljen'je me nemoj obrnut u nehar.
Kroz drazih tvojih dvor jučer se zaputih,
ter ljuven razgovor mom srci oćutih;
zač njeku gospođu čuh s tobom pojući,
ka čini da pođu u plamen gorući;
ka čini da za slas moja svis uzbijesni,
slagaje sladak glas a slađe još pjesni.
Zatoj te još molju, kazat mi toj ne ckni,
neka se ne bolju na tebe sve me dni:
tko biješe od gospoj? Zač ono po grlu
ne mnjaše život moj dovik stvar umrlu.
Jer mi se čini čut što ne čuh nikada,
ter s cvitjem u moj skut mnjah biser da pada:
tuj slavu i rados imaše glas oni,
koji mi svu mlados za sobom tja poni.
Po medu tada mnjah da srce me plove,
a koli san da snjah na krilu ka slove.

Ter što se zвах blažen, er se tuj namirih,
većma bih poražen kada se razdilih.

[Br. 97]

[Nika vil izide jakino sunačce]

Nika vil izide jakino sunačce
tere mi obide ljuven plam srdačce;
jer se tač prigodi da nitko reče njoj,
bez družbe gdi hodi: "Što sama greš takoj?"
Kako se neću sad u željah sam ubit?
kako me neće jad ljuveni izgubit?
ar ličca obteče nje rados pribila
veselo ter reče: "Družbu sam zgubila."

[Br. 98]

[Sličniju pod nebi, vilo, stvar ne vime]

Sličniju pod nebi, vilo, stvar ne vime
negoli gdi tebi Dražica jes ime;
ako se još smije, ružice, reć ovoj,
veće zna od zmije tko t' ime stavi toj.
Zašto si sva draga, zašto se sva ljubiš,
zašto si sva blaga ter među slas gubiš;
zašto si još draža ner zdravje i rados:
zatoj me poraža anđelska tva mlados.
Ter kako ljuvena i mila viditi,
također skrovena imaju sliditi:
također za službu on će raj izdvorit
tko s tobom u družbu bude se satvorit.
Ako mi što veliš da sudim iznenad,
ter ako znat želiš, ovi sud sliši sad:
prisvitlo sunačce, narav taj stavi red
da kaže srdačce rič, obraz i pogled.
A pak vas grad zvoni od tvoje dobrote
i da s' ti cvit oni od rajske lipote,
ter imaš velik glas, ima bit veći stvor,
ima bit veća slas tvoj slavni razgovor.
Zatoj mi dar jedan, gospođe, dopusti, -
da budem ja vrijedan tvoj celov od usti,

da budem dostojan razgovor, vilo, tvoj.
Inako pokojan neće bit život moj,
inako umiram i moja svis vene,
dokli te poziram daleč ja od mene.
Čin' da se u tvoj kril život moj ugleda,
ako ćeš ljuven stril da meni smrt ne da.

[Br. 99]
[Prisvitlo sunačce, pravi mi za rados]

Prisvitlo sunačce, pravi mi za rados
krozač me srdačce rascvilja tva mlados,
ter skrivaš ljuveni tvoj obraz i pogled,
koliko u meni da niku vidiš zled?
Ne znaš li, gospoje, jer imam ja kripas
satvorit da poje sve dni se tva lipos,
ka se će izgubit kako sin, sunačce,
ako mi obljubit ne budeš srdačce.

[Br. 100]
[Što Judit gospoja kon tvoje ljeposti]

Što Judit gospoja kon tvoje ljeposti,
ku slavit svis moja ne ima krjeposti?
jer krasan obraz tvoj kad godi gdi pride,
svak bude reć ovoj: "Eto raj izide";
zač u njem ugleda tej slave zadosti
koja se još ne da ner tvojoj radosti.
Mnju da vas Izrael ne ima t' prilike,
Suzana ni Rakel ljeposti tolike.
Vas istok i zapad, spivaje u pjesni,
slavi tvoj pozor sad i ličci uresni.
Neka te slavi svak, neka te svak služi,
jer lijepa Abizak tebi se ne druži.
Dim, vas svit uokol ne ima razum tvoj:
Rebeka ter Mikol pri tvomu zgubi svoj.
Ovo je, Bože moj, na svitu što prave
krunica od gospoj i venčac od slave.

[Br. 101]

[Gdi mi će vil ova što veće satvorit]

Gdi mi će vil ova što veće satvorit,
kad sa mnom daj slova ne stane govorit?
gdi će rič sa mnom rit, kad neće mimogred
na mene još pozrit prisvitli nje pogled?
Nu kako otrnu jak mramor i kamen,
ne vidih da svrnu najmanji još zlamen,
ter viđu da ljubi gvozdje se žestoko,
a vrime svak gubi tko gleda visoka.
Ja hoću sve more u droban sud isplit,
a toj bit ne more, ako bih htill umrit,
pokli je ovaj vil gorčija nere mač,
koji bi prijal cvil, da sliši željni plač.

[Br. 102]

[Perice, u krilu izvidaj sokola]

Perice, u krilu izvidaj sokola,
ti ka mu sla strilu iz ličca ohola;
er mi je tuj rana ranila srdačce,
i tuj će bit shrana, ako ćeš, sunačce.

[Br. 103]

[Zmija se nahodi, - ovo je istina, -]

Zmija se nahodi, - ovo je istina, -
kada se prigodi da ju tko zaklina,
jur kudom zavije, tu uho neka glas
od riječi ne čuje ke bi jo' strli vlas:
sve meni gospoja ku služu toj tvori,
odkole hti moja da mlados nju dvori.
Mnokrat se stah molit nje ličcu ter veljah:
"Ne čin' me tač bolit, gospoje, u željah!"
Vinu mi bi zaman, zač ona procini
me riječi kako san, - živ je Bog istini;
na stranu rumena dva ličca obrne,
da ju rič ljuvena na milos ne svrne.
Dil togaj ova reć zmija se ne more
negoli kamen već i mramor od gore,

odkoli ne daje da sam s njom u družbu,
i takođ ne haje za moj plač ni službu.

[Br. 104]

[Slave ja mladosti inojzi jur ne dam]

Slave ja mladosti inojzi jur ne dam
ner tvojo' radosti, za milos ku gledam;
jer volju poslužit tebi, vil, a za har,
negoli sadružit od ine ljuven dar;
zač mi si danica viditi vrh gore,
plamenom gdi lica ljuvenim tva gore.
Mani si još vidit serena od mora,
zatoj te rih slidit do moga umora.
Uzras tvoj gizdavi tko da ga ne poje?
tko da ga ne slavi sve kako gospoje?
Najliše gdi sve vil visinom dobivaš
i takođ obraz bil ljepotom prisivaš,
da kad gre ljepos tva, mni mi se, u koli,
ter mi se pamet sva za rados oholi.
On tvoj hod gizdavi (toli je običan)
tko vidi, svak pravi: "K tancu je priličan."
Volja kad govoriš, neka znaš, sunačce,
sve moje satvoriš u željah srdačce;
ar ima ljubezan tvoja rič, gospoje,
toliku jer pjesan mnim nitko da poje.

[Br. 105]

[Ovdi nam u koli niku vil Bog izda]

Ovdi nam u koli niku vil Bog izda
koja se oholi ljepotom i gizda;
pozire još na se jak pozru pauni,
gdi nosi sve vlase zavite u kruni,

ner zlata dva prama, koja su moj umor,
gdi s bilim rukama zaliću nje pozor.
Svrće se još ova za diku uokol
jakino od lova brzi hrt i sokol;
ter ni sam ne viđu kad me nje stril rani,
zatoj dil još sliđu nje obraz izbrani.

[Br. 106]

[Ne mogu ne slavit tebe ja, sunačce]

Ne mogu ne slavit tebe ja, sunačce,
ne mogu ne praviti što mni me srdačce,
jer, ako još ljubav ne vara mene toj
ter ja smim reć uprav, ti si cvit od gospoj!
Ti s' morska serena, ti s' kruna i rados
ti si stril perena ka ranjaš svu mladost.
Kad usti otvoriš rozicom skrovena,
koga tuj ne vadriš, gospođe ljuvena?
komu li ne zađe sva pamet i misal,
tvoj razum gdi nađe ki ne bih ispisal?
od koga rič hitra s nas tira zle volje,
kako moć od vitra maglinu niz polje;
ter koga pogledaš prislacim pozorom,
koliko da ne daš budit ga prid zorom:
las njeku očuti ter tebe, ružice,
ončas lik svak sluti od željne tužice.
Zač ures i lipos od tvoje mladosti
ima moć i kripos bit željnim s radosti.
Er človik od luga da vidi još tebe,
neka ti je od sluga tebi bi dal sebe,
a negli željan ja koji sam stanoviti
da svitlje sunca sja tvoj obraz darovit;
ter kad na nj poziram za ljubav jur pravu,
u njemu nabiram od hvale svu slavu,
kojom će ime tve prosivat dovika,
ar ti se vrime sve ne nađe prilika.
Ah, toj svis zanosi! zatoj se dostoja
tebi svit i prosi da mu si gospoja.

[Br. 107]

[Svi lovci ki zviru za koris ne love]

Svi lovci ki zviru za koris ne love,
što ju već hrt tiri, lipši se lov zove;
tač ima taj rados, kada me zamiri,
što moju već mlados s ljubavju protiri.

[Br. 108]

[Za vel'ju dobrotu ku scijenjah u ovoj]

Za vel'ju dobrotu ku scijenjah u ovoj
mojemu životu rekoh ja: "Služi njoj,
jere nî prilično on pozor izbrani
i ličce obično da mi se zabrani."
Zatoj ja dan i noć vazeh njoj služiti,
želeći da bi m' moć od nje dar združiti;
ma nu je sve tašto, ma nu je sve mani,
kad meni navlašto vidit se još brani.
Vide mnjah prî umrit i skopnit kako mraz
negli će ona krit od mene svoj obraz.
Nî moga življen'ja u niko' radosti,
kad ni nje smiljen'ja vrh moje mladosti!
Da se ja ne uzdah u slavnu ovu vil,
ne bih sad za uzdah ljuveni potamnil.
Ovo ću li tamnit svaki čas, svaki hip,
dokli mi uzbranit bude svoj obraz lip.

[Br. 109]

[Daj mi se za milos, gospođe, viditi]

Daj mi se za milos, gospođe, viditi,
er mi je usilos ime tve sliditi;
ako ćeš jur ne dat da stignu ures tvoj,
dopust' mi daj gledat gizdavi obraz svoj.

[Br. 110]

[More li bit rados tolika na svitu]

More li bit rados tolika na svitu,
more li tuj slados pčela nač u cvitu,
koju ja nahodim u tebi, diklice,
kada se prigodim viditi tve lice?
Ali ti govoriš, ali tî svoj pogled
pogledat otvoriš, mni mi se, sve je med,
mni mi se, sve je slas; toliku ima čes
pozrin'je i tvoj glas: jur mnozih smamil jes.
Rič kada izusta tvoj razum, gospođe,
čovik se dopusta umriti da pođe;
a toli jes pitom tvoj pogled gizdavi,
er mnozi stan i dom cić njega ostavi.
Ja rekoh, reć uprav, da su sve sladosti
i da je sva ljubav u tvojoj mladosti,
svakoga jer milo i slatko pogledaš;
ter komu tim, vilo, razgovor da ne daš?
Ako mi još ljubav ne vara srdačce,
ter ja smim reć uprav, ti s' moje sunačce,
ti s' moja sva gizda, ti s' hvala gizdava
od koje do zvizda slove glas i slava.

[Br. 111]

[Ovo ti znam reći: na moju moli smrt]

Ovo ti znam reći: na moju moli smrt,
ar mi neć uteći, da bih se znal satrt;
zač te ja sliditi odlučih život vas;
tuj ćemo viditi tko će bit brži nas!
Ti bježi koli mož, - ufan'je i sud moj
ima moć veću još negoli ponos tvoj,
prisvitla gospođe, ter sčeza moja svis,
da ljubav ne pođe u čudnu nenavis.

[Br. 112]

[Ne vim te odkli ja začet jur slaviti]

Ne vim te odkli ja začet jur slaviti:
tolika slava sja od tebe na sviti!
anđelskim vjenačcem birek se s' krunila,
a bilim mjesečcem da s' čelo povila,
iz koga sja zora, a pod njim jak zvizde
dva svitla pozora, u kom su sve gizde.
Za sincu i za hlad uzvila s' obrvi,
kako se misec mlad uzvije dan prvi.
Kako da imena zabit mi ne stvoriš,
kad godi rumena tva usta otvoriš?
koralj se izgubi i razum Omera,
u kojih cte zubi, dva reda bisera.
Ličce kad s kosama daruješ vesel'ju,
veća je pomama negoli u zel'ju;
gdi na njem procvata ružica rumena,
uz koju od zlata lete dva pramena.
Eleni ni Didu ime već ne slovi,
vazela s' Kupidu vlas, kojom ponovi
ljuvene kriposti, ke se svak varuje;
a tvojo' liposti slugom se daruje,
tom zgleđa obraz tvoj gdi cafti vrh grla
ter vaze: "Ní ovoj - reče - stvar umrla!"
zač vidi u tebi što narav človika
sam da dâ po sebi, ne može dovika.
Ar da je Kasandra, tebe bi slavila,
glas je tvoj kalandra od gore i vila,
vjetar ka razbijaš od glasa visinom,
ter more njim zbijaš, da stoji tišinom.

[Br. 113]

[Neka je družim sve iman'je od svita]

Neka je družim sve iman'je od svita
a meni ličce tve, krunice povita,
zač mi je već drago, gospođe gizdava
tve ličce ner blago u kom je sva slava.

[Br. 114]

[Slišite niki glas i čujte Boga dil]

Slišite niki glas i čujte Boga dil:
mnite li svjetnu slas što poje ovaj vil?
Slišite još pjesni i čujte Boga rad:
smite li ljuvezni ove zvat medom sad?
er toli san sladak nî kad jest pri zori,
ni ljeti jur hladak kad sunce dogori.
Toliko još ne bi oćutil vesel'je
na smrti tko sebi nađe lik i zel'je,
koliko nisam rad i vesel veće ja,
slišići ovuj sad gdi grlom izvija,
ter bi se izgubil od gore slavic taj.
Oh, tko je tko ljubil ovaki ne bi raj?

[Br. 115]

[Rec'te mi Boga dil kako će radosti]

Rec'te mi Boga dil kako će radosti
satvorit ovaj vil mojojzi mladosti,
pokoli ja mene ne marim uklonit
od želje ljuvene ka me će izronit,
pokli se ne bljudem od strila ljuvena
u kom je jad ljudem i tuga svršena?
Gdi se će darovat lik moja' boljezni,
pokli se varovat ne vim sam ljubezni?
Brže bih rad, Bože, ter da sam sloboden,
nu mi bit ne može: na toj sam porođen;
ter imam nevolju ljuven stril još tirit:
zatoj vas svih molju, nemojte zamirit.

[Br. 116]

[Ja ne vim koja čes toliku moć ima]

Ja ne vim koja čes toliku moć ima
da rajski vas ures sad vidim očima;
ter ako gospoja za ljepos ka slavi

i slavu dostoja, ovdi se sad pravi.
Nika je stavila pozor svoj u slavu,
kojim je ranila svu mlados gizdavu;
a niku drugu vim ka zmijam pozna drum
ter vaze pamet svim toliki nje razum.
Nika se ozira jakino sunačce
ter mnogim podira s korinom srdačce;
a nika život moj zanosi u lice,
ka je cvit od gospoj jak od ptic fenice.
Ovu ću daleče toliko sliditi,
dokle mi doteče na sviti živiti;
ovu ću ja tirat sa svu moć i kripas,
dokole nazirat uz mogu nje lipos.

[Br. 117]
[Ovo je niki dan, slobodno mogu rit]

Ovo je niki dan, slobodno mogu rit,
na moje oči san ne može nigdi prit.
Nu pamet postavi česa dil paću toj
nego cječ ljubavi ka mrazi život moj?

[Br. 118]
[Ne mogu ne žalit tebe cvit od gospoj]

Ne mogu ne žalit tebe cvit od gospoj,
ne mogu ne zalit suzami obraz moj.
Ne mogu da ne dam tuzi se čemerno,
u tuzi gdi gledam tve ličce biserno,
gdi gledam tvu mlados da je sva skončana,
ka biješe prî rados i svitlos sončana,
ka biješe razgovor u željah ljuvenu, -
prilipi moj javor zač mi tač povenu?

[Br. 119]

[Poziram po tancu, od koga gospoje]

Poziram po tancu, od koga gospoje
ljeposti pjesancu za slavu dostoje:
ja lipši nigda zbor ne vidih u koli,
ter se vas ovi dvor za rados oholi;
ar je sad blažen zvan, zač odkli postanu
nigdar mu bolji dan ni s jutrom ne svanu.
Zašto ga obasja svitloća od gospoj,
ter se sam zabil ja i smamil život moj;
zašto me zanose, jakino sunce vid,
gizdave njih kose u kih je ljuven vrid.
Najliše ova vil koja je od slave,
koja je venčac svil' od kosic vrh glave.
Nosi dva pramena objestran od zlata
niz ličca rumena na kih džilj procvata;
prisvitli svoj pogled obrati u rados,
iz koga leti med i rajska sva sladost.
Kad stanu govore nje usti rumeni,
biser lip otvore i koralj crljeni.
Nje ruci pribile, grlo, vrat i čelo
džilj su bil dobile; zatoj grem veselo,
zatoj se zatekoh da slidim nje družbu,
odkli jo' narekoh život moj na službu;
jer mi se ona cvit gospojam vidi svim,
pokoli u vas svit prilike njoj ne vim.

[Br. 120]

[Kolokrat, gospoje, virno ti poslužih!]

Kolokrat, gospoje, virno ti poslužih!
zač lice još moje i tvoje ne združih?
zašto li smrt meni tva lipos zabranja,
pokli me rumeni tvoj obraz tač ranja,
pokli me rascvilja andelskom lipotom
i mene nadilja čemernim životom?
Ako me, sunačce, ne htiše obljudit,
biše me srdačce napospih izgubit,
neka se ne bolim toliko želno sad,
zač umrit još volim ner trpit ovi jad.

[Br. 121]

[Mneći ja, gospođe, da neće potužit]

Mneći ja, gospođe, da neće potužit
pravedno tko pođe i virno poslužiti,
ter tvoju tuj ljepos, sunačcem koja sja,
sa svu moć i krjepos poslužih virno ja.
Ter ovo li tužim, ter ovo li venu
pravedno er služim tvoju moć ljuvenu;
ku pravdu u ehar tva ljepos obrati,
ter mi je nova stvar toj čudo gledati.
Ko čudo da ja vih, ne bih sad žalovan,
od ljudi ne bih svih prstom sad kazovan,
ni bih bil prilika pakleno' boljezni
ka čini dovika svis moju da bijesni.
Nu ne mnih da će toj satvorit tvoj pogled;
zatoj ja ovi moj privrnut mišlju red:
pokli mi dosade za dobro bi nehar,
jeda me dopade za zlobu ljuven dar.

[Br. 122]

[Zašto ja ne umrih, gospođe od gospoj]

Zašto ja ne umrih, gospođe od gospoj,
najprvo kad uzrih anđelski ures tvoj?
Ter ne bih patil sad gorušte ljuvezni,
s ke mi jest žestok jad i tužne boljezni;
jer slavni tvoj ures, moj venče gizdavi,
razgoril mene jes goruštom ljubavi;
ka ljubav satvori da cvijelim, da sam spet,
u željah da gori život moj i pamet.
Zato ja pravedno htih da te poslužu,
da s mojim zajedno obraz tvoj sadružu,
jeda bih životu odmakal što roka
i da ti ljepotu ne kažu s priroka.
Ali ti ne hvališ pravedno služen'je
i takođ ne žališ ljuveno tužen'je,
pokli neć da sam tvoj, pokoli neć k meni
svrnuti pogled svoj i ličci rumeni,
pokoli smiliti neće me tvoj ures
za kojim cviliti usilno meni jes.
Oh, ja mnjah da slava virnos jest satvorit
i služba da prava milos će izdvorit!

[Br. 123]

[Ner tko je srcem lav i kamen u sebi]

Ner tko je srcem lav i kamen u sebi,
a kamo tko ljubav oćutil sad ne bi,
gdi ovaj u zoru ustaje svaki dan,
ter na svom prozoru postoji malo van.
Nu misli tkogodi: vrime toj navlašto
kako tuj ishodi nje lipos i zašto?
Ne stavlja nidan var da ju će tko vidit,
sve kako ona stvar ka ne zna jošte svit.
Ter neću spovidit neredno što bude,
li znam toj er vidit ljuveni svi žude.
Danu ću govorit rič ka je prilična
i što će tuj tvorit nje lipos obična.
S kosicam izide okolo, dim, grla
ter mi um ne pride da je stvar umrla;
nu gdi se prsi bil' ukažu malo van,
ončas mi od nje stril donese žestok plan.
Ar u njih viđu slas ka se reć ne može,
ter hoću ja u glas zaupit: "Moj Bože!"
Nu pozru sam k sebi ter začnu govorit:
"Za život taj ne bi ni slično satvorit,
zašto bi toj sada moglo bit i slidit
da veće nikada ne mož nju tač vidit!"
Za togaj dil ne dam volji ja tuj kripos,
do svrhe ter gledam što tvori nje lipos.
Najprvo donese sve što je potriiba,
kosice čim rese, ke nam su podhiba;
ke hitro raspravlja, a pak ih razdili,
u venčac da stavlja rukami pribili.
Ter ovo gdi tvori, uzmnim ja, dim uprav,
svaki vlas govori: "Ovdi je sva ljubav!"
Takaj se čudesa od kosic nje čine
da stanu nebesa i morske pučine,
da stanu svi vitri ter vlasom ne krenu;
nje lipos gdi hitri, svak bi mnil serenu.
Nu kad jo' na glavi ugledam tuj krunu,
od željne ljubavi život moj prokunu;
zač mi se zamuti sva misal u plamen,
gdi srce oćuti u sebi nov zlamen
i niku veću moć negoli ljuvenu,
ter uzmnim život oć ćuteći gdi venu.
najliše uokol kada se obazre,
kako hrt i sokol za lovom kada gre.
Nu pamet stavi sad svak tere rec' meni:
tko ne bi ondi jad oćutil ljuveni?
tko ne bi pobolil tadaj se jadovno?
tko ne bi još volil združit ju ljubovno
negoli iman'je, negoli na svit stvar

ka bi mi ufan'je mogla dat da sam car?
Kad vase da zapne do grla prsi bil',
koliko da napne na mene luk i stril,
ar mi su zamama, ljuven jad i nalip,
gdi na nje još sama pogleda za mal hip;
ter gdi se proziru kako led i rosa,
od želje umiru, stigne me taj groza.
Nu čim ih zaplete tim trakom od svile,
mnoge t' mi dolete u srce još strile;
i mnogo t' tuj meni pozor lip i kose
ter usti rumeni svu pamet zanase.
Ma prsi gdi steže, ovoj sam stanovit,
da me tuj zaveže većma trak jadovit;
ter meni jur pride vrh svega želit toj,
kad ona otide gizdavo u dvor svoj,
i dokle opet prit ne bude narok taj,
ne da mi želja skrit zdihan'je ali vaj.
Ter kunem ondi dan i sunce i zoru,
kad sam nju vidil van na svitlu prozoru;
zač mi jad ponove ljuvene kriposti,
da život smrt zove zadil nje liposti.

[Br. 124]

[Ne bî li, gospođe, gdi veće ka mlados]

Ne bî li, gospođe, gdi veće ka mlados,
na mene ter pođe andelska tva rados?
ter moje srdačce ljuveno izrani
stvorivši, sunačce, svoj obraz izbrani.
Na onih bîše poč, moj džilju gizdavi,
tko misle dan i noć o željno' ljubavi,
a prostit jur meni ki stojah u miru,
dokli stril ljuveni ne prijah da tiru.

[Br. 125]

[Ako ćeš, cvite moj, za mene što stvorit]

Ako ćeš, cvite moj, za mene što stvorit,
toliko jur nemoj, oh, slatko govorit,
toliko jur milo, oh, nemoj pozirat,
jer čini toj, vilo, mene suz otirat;
jer čini mene toj da živu željami
i da se život moj u željah zamami.
Tolike sladosti, prisvitlo sunačce,
u tvojo' mladosti vidi me srdačce,
ter željnom gorkostju jad mi toj zadaje,

jakino kad s kostju duša se rastaje.
Zatoj se još molju, razumij, ružice,
ljuvenu nevolju i željne tužice;
ter ako jur ne mož ner slatko govorit
i tako milo još pozor tvoj otvorit,
a ti me svršeno skončati stavi red:
neka ja ljuveno ne kopnim kako led,
neka ja čemeran ne živem u gnivu,
moj venče biseran, čin' da već ne živu;
jer možeš, ako hoć da t' bude taj slava, -
toliku ima moć tva ljepos gizdava.
To li još od mene satvorit neć ni toj. -
da mi svis ne vene, učini da sam tvoj;
učini u tvoj kril da se ja pobludu,
zač hoće ljuven stril da gorku smrt žudu.
A zato iz tuga izvadi život moj,
neka se ja sluga mogu zvat uvik tvoj,
neka se još upi ovaj rič dovika:
"Ono ka zastupi od smrti človika,
ono ka ukloni život svoj zazora,
ter slugu zaslani željnoga umora;
zatoj ga nadili milosti ljuvene,
da smrtno ne cvili i željom ne vene."

[Br. 126]

[Mru, željom živeći, svaki hip a ne dan]

Mru, željom živeći, svaki hip a ne dan
od ove videći pribijele prsi van.
Ako toj diku mni, ino ja ne velju,
meni se život ckni ter sebi smrt želju;
nu to li nastoji ter hoće još potom
da koga razdvoji ljuveno [s] životom,
dopustih u ruke mojojzi mladosti,
ja ću umrit bez muke za dat njoj radosti.
Ar veće odoliti ovi trud ne vim kad,
neg jo' se pomolit odlučih želno sad;
li znam er taki dar zaslužil i milos
nisam ja nikadar, nu mi je usilos.
Još prave pak veće: "Svak tko je slobodan
dozvan je od srjeće a strašiv izagnan".
Eto prem čekaju taku stvar da kusim,
neka se ne kaju kad ve se nasuzim.
Nut ja sad što velim, a kad se s njom stečem,
tad ne smim da želim a neg što da rečem;
ar prid nje obraz lip kolikrat izidu,
tolikrat svaki hip protrnem u stidu.

[Br. 127]

[Pokoli, gospoje, nećeš me za slugu]

Pokoli, gospoje, nećeš me za slugu
i takođ zlo moje ne žališ ni tugu,
za moju svu službu mogu li izdvorit
jedan dan u družbu s tobom se satvorit?
Mimo to ja veće ne haju život oć,
makar sve nesrjeće da na me budu doć;
da t' samo skažu ja velike boljezni
ke život moj prija cjeć tvoje ljubezni,
cjeć tvoje liposti slavnoga obraza
u kom su kriposti ljuvena poraza.

[Br. 128]

[Razmi smrt jedinu ja ne vim zlo veće]

Razmi smrt jedinu ja ne vim zlo veće
ner meni istinu vjerovat gdi neće;
i cvilim i ćuću, ter taj vil od gore
mni da se ja bluđu; a toj bit ne more.
Bez ognja dima zač ne vidi ćlovik živ,
također ovi plać ne more bit laživ.
Ako se otrok mlad pohiri u bludu,
ja ve sam ćlovik sad, ne cvilim zaludu;
tot ve mi želja taj ljuvena dotuži
koja mi zada vaj životu i duši.
Jer kada tko pozre nje obraz veseli,
želeći željom mre i željom smrt želi:
tolike radosti u nje se nahode
ke mojoj mladosti ne dade slobode.

[Br. 129]

[Makar tve da uvik ne viđah mladosti]

Makar tve da uvik ne viđah mladosti,
nada mnom živ ćlovik ne bi imal radosti,
ar ne bih u željah za tvoju stal ljepos,
što vidit prí veljah u suncu ja sljepos.
Da kada ćes moja toj hoće, sunaće,
da mi si gospoja, pridaju t' srdaće:
ali t' me smili ti, gizdavi cvite moj,
ali t' me cvili ti, - li sam ja sasvim tvoj.

[Br. 130]

[Iznese ova vil svoj obraz gizdavi]

Iznese ova vil svoj obraz gizdavi,
što lovac luk i stril kad se u lov pripravi;
ter lovac mnokrat dan u trudu propati
i vele stril zaman također potрати,
a ova gre s mirom ter samo pozira
ter samim pozirom ljuvenih razdira.
Na koga pogleda anđelski nje ures,
onomu već ne da da voljan sobom jes
negoli da slidi nje lipos ljuvenu
i želno da blidi za ljubav skrovenu.
Zatoj nju prikrasno slavi svak i scini,
ovoli kad lasno od željnih plin čini.

[Br. 131]

[Pravi mi, sunačce, gospoje od vila]

Pravi mi, sunačce, gospoje od vila,
me želno srdačce kamo si jur dila?
jer ga nî pri meni, odkoli pozrih ja
tvoj obraz rumeni u kom sva slava sja.
Ako ga s' ubila tom tvojom kriposti,
koju s' čas dobila tvojojzi liposti?
ubivši jednu stvar bez nijedne uzroči
koja ti nikadar nî bila s priroči.
To li ga sahrani tva lipos, sunačce,
jednom prit ne brani me vidit srdačce,
da ga se nagledam kon tvoje radosti
i da ga još predam tvojojzi mladosti.

[Br. 132]

[Mnogo sam u tuzi razlici ja bolil]

Mnogo sam u tuzi razlici ja bolil,
nu nisam ja suzi tač gorcih još prolil;
nu nisam takove očutil boljezni
jakino od ove proklete ljubezni
koja mi ne da san, koja mi ne da mir,
koja me svaki dan razdira jak lav zvir;
razdira jak zvir hrt, ter bi mi sad blazi,
u majci mojoj smrt da mene porazi.

[Br. 133]

[A što je život moj odkli znam ljubezan]

A što je život moj odkli znam ljubezan
ner smrtni nepokoj i trudna boljezan?
ka čini da traju svis moju po sve dni
kako val o kraju u komu pokoj nî.

[Br. 134]

[Ne mnju med od pćela da ima tuj slados]

Ne mnju med od pćela da ima tuj slados,
krunice vesela, ku ima tva rados;
jer slavni razum tvoj toliku ima moć
da človik vas čin svoj cječ njega bude oć.
Kad prideš gdi na zbor, gospođe gizdava,
tvoj razum i razbor vesel'je svim dava;
obični razgovor od tebe svak ima,
želi te svaki dvor, rado te svak prima.
Lav bi stal, mnju, krotom, ka je zvir ohola,
gdi tvoj smih s dobrotom izmišaš napola;
er na svit nî človik toliko zlovoljan
tko našal ne bi lik kon tebe podoban.
Ter veće rit ne vim: gdi godi tî pride,
ondi se vidi svim da sunce izide;
jer tuj rič ne veliš koja se ne poje,
zatoj se sva želiš, gizdava gospoje.
Cić toga, tko tirit želi te ljuveno,
nemoj mu zamirit tve ličce rumeno;
ako ti drago nî, okrivi razum tvoj
ki veće svak scini negoli život svoj.

[Br. 135]

[Gospođe gizdava, puna sve radosti]

Gospođe gizdava, puna sve radosti,
raj se mniš i slava mojojzi mladosti;
zato je pravedno da se tvoj svak pravi
i da te zajedno [s] sunačcem proslavi.
Vazela s' ufan'je zemaljsko' ljeposti,
ter s tobom iman'je ne ima krjeposti;

ar da ti je još drago u ljubav prikladat,
volil bih ner blago svitovno sve vladat.

[Br. 136]
[Prisvitla gospođe, neka znaš uviku]

Prisvitla gospođe, neka znaš uviku
pamet mi ne pođe zavidit človiku;
a tebi zavidih i tvomu životu,
kon tebe kad vidih anđelsku lipotu;
kad vidih kon tebe onu vil gizdavu
ka slove od sebe, dostojna za slavu;
tere se veselih, vidiv tvoj obraz lip,
i moćno poželih vidit se u tvoj hip.

[Br. 137]
[Dugo ja pohodim u željah, gospoje]

Dugo ja pohodim u željah, gospoje,
kada se prigodim tva lipos gdi poje;
zač mi svis i pamet zanese on glas tvoj,
ter kako da sam spet, ne budem tada svoj.
Nu se još u smami život moj zabiva
svoj obraz s kosami tva ljepos gdi spiva;
to li kad postanu, da tvoj glas razbiram,
mni mi se jer manu u nov sud sabiram;
mni mi se jer biser da nižu za rados
ka bi jad i čemer svrnula u slados.
Takuj slas nahodim, prisvitla gospoje,
kada se prigodim tva lipos gdi poje.

[Br. 138]
[Pribijela ružice, tako ti radosti]

Pribijela ružice, tako ti radosti,
odnesi tužice od moje mladosti!
Tako ti ljubavi, gospođe od gospoj,
kadgod i izbavi žalosti život moj;
kadgod i izami iz tuge svis moju,
neka se ne smami: zač se toj sve boju.
Ali čin' smrt prika da mi da skončan'je,
ali mi daj lika tve ličce sončan'je;
ter dopust' u tvoj kril neki dan mene prit,
neka me ljuven stril ne čini želno mrit,

neka dni ne traju u gorke ljubezni
koje me skončaju jakino boljezni;
koje me sve znobe jakino slana cvit
i meni smrt kobe prî nego hoće svit,
ter, svitlo sunačce, želeći tvoj obraz,
željno me srdačce topi se kako mraz.

[Br. 139]

[Ako ćeš da sam zvan, gospođe, blažem sve]

Ako ćeš da sam zvan, gospođe, blažem sve,
ukaži malo van pribijelo ličce tve;
daj mi se viditi, neka se veselju,
neka ja umriti u željah ne želju.

[Br. 140]

[Tko nije vesel sad kamen je, nî človik]

Tko nije vesel sad kamen je, nî človik;
tko nije sada rad neće rad bit uvik.
Er človik ako bi htíl umrit u saj čas,
bez sumnje pravo bi da je sad vesel vas,
videći uokol uresne mladosti
i tanac ov ohol, pun svake radosti;
ter bih se viditi mogal ja u raju,
ako će sliditi da želje ne traju.

[Br. 141]

[Pokli me u družbu, gospoje, neć nigdar]

Pokli me u družbu, gospoje, neć nigdar,
za moju svu službu stvori mi ovi dar:
nemoj me ljuveno i slatko pozirat,
neka ja svršeno ne začnem umirat;
i neka u željah ne stre se život moj,
u kom se veseljah čim ne znah ures tvoj,
ter veće ner človik radostan ja idah
i hodit htih uvik, da tebe ne viđah.

[Br. 142]

[Nu mi se umoli, prisvitlo sunačce]

Nu mi se umoli, prisvitlo sunačce,
neka se ne boli na te me srdačce,
neka se ne tuži, želeći ljuven dar,
nu da te sadruži jakino dragu stvar.
Nikada u tvoj dvor zapoviđ prit k meni,
neka ja razgovor oćutim ljuveni;
neka ja ne venu, neka ja ne tužu,
neka ja ljuvenu tvu ljepos sadružu,
da se još veselim kon tvoje mladosti
za koju smrt želim umjesto radosti.

[Br. 143]

[Veća se, mnju, rados, gospoje, ne veli]

Veća se, mnju, rados, gospoje, ne veli
ner tvoju tko mlados ljuveno ne želi,
zač ne zna što je trud, zač ne zna što je smrt,
zač ne zna gork osud koji će mene strt.
Ter komu hoću zled, ino mu ne budi
ner slatki tvoj pogled da malo požudi,
kako ga ja žudih u tuđih stranah sad,
ter se vas utrudih pateći željni jad.
Zatoj se odsada zatječu, gospođe,
da daleč nikada mâ mlados ne pođe;
ter volju ja želit i mriti za ljubav
ner se još veselit bez tebe, dim uprav.

[Br. 144]

[Ljuvena krjeposti, kaž' moći tej tvoje]

Ljuvena krjeposti, kaž' moći tej tvoje
vrh slavne ljeposti od ove gospoje,
koja te ne scini ner mlada djeteta,
koja te ne čini blažena ni sveta.
Tuj ukaž' vel'ju moć, tuj iskus' zlat stril svoj,
a nemoj na me doć koji sam vinu tvoj;
ar ti se ne prima, zašto si zlamenit,
zašto tuj ćud ima tko nije plemenit.
Onoga porazi ljuveni tvoj plamen
tko ti se u snazi čini drug i takmen;
to je čâs i prava oholas na sviti,
i ta je prem slava dostojna slaviti.
Tuj ako dobudeš, tuj ti će bit dika,

neka se ne budeš zabiti dovika,
neka tve počten'je more sjat sve vrime;
tuj se će u čten'je postaviti tve ime.
Ar što je jer dobi ti mladost jur moju?
drugo se podobi na vel'ju moć tvoju.
Nu mi je misliti trud tko te se jur poni,
pokli se prid tvoj sud vas si svit pokloni;
pokli se govoriš da imaš svu oblas,
dosta bi da tvoriš deseto što te 'e glas.
Zatoj bih rad ovoj koja je sunačce
da u nje poraz tvoj postaviš srdačce;
da malo povene u željno' ljubezni,
neka me ljuvene razumi boljezni;
neka zna ljuven blud u kom je tvoja moć,
neka zna željni trud ki patim dan i noć;
neka zna svaki hip što je san i nesan,
i kolik jes nalip služiti sve zaman.
A zatoj hrlo pod', dokli mi čuješ duh,
ter ovu od gospod' prit na tvoj čin' posluh.
Danu ću ja reći: zašto mi svis vene?
zač te je strah veći ner deri i mene;
ter brže nje ljepos ne smiš jur ni pozrit,
a ner tva da krjepos može njoj vrha prit!

[Br. 145]

[Velmi se kriv pravi i togaj sud čeka]

Velmi se kriv pravi i togaj sud čeka
tko godir otravi jednoga človjeka;
avo ova s kosami i s grlom od gospoj
svu mladost zamami, najliše život moj.
Nitko tuj ne vapi, "Što činiš?" da reče,
ner gleda ter trpi što prid njom tko steče.
Da li njoj osud ni, da li tuj ima vlas
da travi po sve dni a da svit gleda vas?
Ako li tko pravi: "Što kriviš nje ljepos,
kad zel'jem ne travi ni bil'ju zna krjepos?"
Zatoj je rič prava ovaj svim reć, Bože:
ako jeka strava vrh zel'ja ka može,
taj veća sud čeka, a to je nje ures
ki pozriv človjeka otravit ima čes;
ter veću ner zel'je ima moć nje obraz,
gdi nosi vesel'je u sebi ter poraz.
Zakon se sad razor', slabodno mogu reć,
pokole nje pozor neg pravda može već,
ki samo gledaje srce mi zanosu,
ter ništa ne hajje tko željom smrt prosi.
Zač pravda otide i dobri nje zakon,

ni pravo tko ide dnive su napokon.
Kad je slas, o Bože, ka svemu daje slas,
veće se ne može stat u mir jedan čas.

[Br. 146]
[Kad godi, ružice, zamirim ures tvoj]

Kad godi, ružice, zamirim ures tvoj,
od svake tužice ozdravi život moj;
i ne vim ja praviti nedragos ali jad
od koga ozdravit ne budeš mene tad.
Nu, cvite izbrani ter svitlo sunačce,
scin' da se ne stani na toj me srdačce;
zač drugo mâ mlados i veće zlo čuti,
kad vidim tvu rados ka mi svis zamuti;
koja mi srdce sve proleti kako stril,
a tomu ličce tve uzrok jes i vrat bil,
koji me pogubi, koji me skončava,
pokli me ne ljubi nje lipos gizdava.
Tere bih svaki trud trpiti volil ja
negoli željni blud, zašto mi ne prija,
zašto me ne sladi, zašto me ne goji,
ner birek sve radi da mene razdvoji.
Na se ćeš ter staviti krivinu i zazor,
ako me ozdravit ne bude tvoj pozor;
koji lik lastan jes: čin' da me u kril svoj,
gospoje, ter ures prizove obraz tvoj.

[Br. 147]
[Vite, me srdačce želeći umira]

Vite, me srdačce želeći umira,
gdi kako sunačce tvoj obraz pozira.
Ili me obaruj ljuvene krjeposti,
ili me sad daruj tom tvojom ljeposti,
ter veće ne krsmaj izvidat ljuven stril.
Čin' da se kako zmaj svijem ja u tvoj kril, -
ako se ć kajati, zač momu životu
dosada tajati hti tvoju ljepotu.

[Br. 148]

[Što ćete da poju, koju li pjesancu]

Što ćete da poju, koju li pjesancu,
kad moju gospoju ne vidim u tancu?
Ona je sva dika, ona je cvit oni
komu se dovika život moj pokloni
ona je moj venčac, ter mi se tanac mni
jakino prstenčac u komu biser nî,
i kako jur polje, kada je s prolitja,
u kom je dovolje travice bez cvitja.
Ter ovo ne poju, nu srcem spovidih,
kad moju gospoju u tanci ne vidih.

[Br. 149]

[Molim te, sunačce, da mene ne zgubiš]

Molim te, sunačce, da mene ne zgubiš,
da moje srdačce za ljubav obljubiš;
jer je toj naredno od Boga ter ljudi,
tko služi pravedno da zaman ne trudi.
Zatoj čuj čas tvoju ljudckoga jezika,
čin' mlados jur moju da ne gre bez lika,
ar huđu ne vim stvar jezika zla na svît;
zatoj te molju, var postavi na moj svit.

[Br. 150]

[Ovo je džilj bili, ovo je sva slava]

Ovo je džilj bili, ovo je sva slava
ka ličcem umili oholas od lava.
Gdi zdravje naziva svojemu brajenu,
pamet mi uživa svu kripos ljuvenu;
a gdi rič i pogled jednaga ispusti,
ja slatki mnjah da med pada joj iz usti.
Ova je stvorena da bude, moj Bože,
za Venus dvorena, gdi ljubav što može.

[Br. 151]

[Moćno t' me odskora ovaj vil prihini]

Moćno t' me odskora ovaj vil prihini,
gdi me se s prozora viditi ne čini,
a vidi jer viđu, ter birek dohodi
navlasto, kad priđu, da shitri štogodi.
Drugovic pribile otvori prsi sprid,
ka želja od vile zada mi ljuven vrid;
a nigda razvrže kosice na glavi,
ter me toj bezbrže jak zel'jem otravi.

[Br. 152]

[Ako ćeš, ružice, da jošte poživu]

Ako ćeš, ružice, da jošte poživu,
tvojega služice ne drži u gnivu;
stvari mi tuj rados, koju bi ti htela,
ako bi tva mlados ljuven lik želila.

[Br. 153]

[Molim te ljuveno, moj venče gizdavi]

Molim te ljuveno, moj venče gizdavi,
da mene skroveno tva lipos ne travi.
Ako t' su radosti život moj izgubit,
rec' mojoj mladosti, ter se ću sam ubit,
da tvoje podhibno ne stvaráš gizdan'je,
zač je zvat potribno takuj stvar izdan'je.
Ar da ja znat mogu er navlaš tvoriš taj,
obitam toj Bogu, žalil bi ures tvoj.

[Br. 154]

[Jeda je naredno nebeskom kriposti]

Jeda je naredno nebeskom kriposti
da su sad zajedno ovdi sve liposti?
jer ako gdi prave gospoju na sviti
koja je od slave, ovdi je viditi.
Ja lipši nigdar sklad ne vidih, moj Bože;

nî toli lud ni mlad ki drugo reć može
ar svaka od broja može bit Eleni
za ku se sad Troja travicom zeleni.
Ter kako Dijana prilična k sunačcu,
nika je izbrana u mojem srdačcu,
za ku ja poštedil ne bih mōć ni kripas,
zać joj sam odredil život moj za lipos.

[Br. 155]

[Molim te gospođu, ne budi srdcem lav]

Molim te gospođu, ne budi srdcem lav,
ter ne da' da pođu skončat se za ljubav,
zać pamet razdiru u želji ljuveni,
kad godi poziru tvoj obraz rumeni.
Ar u njem meni sja prisvitlo sunačce,
zatoj sad venem ja i moje srdačce;
zatoj mi zamiru ne ima' svršeno,
ako te ja tiru i slidim ljuveno.
Raći se čudit još gdi sam ja dosad živ,
ter mi rec': kako mož odoliti tolik gniv?
ki trplju s trudom sve, moj cvite izbrani,
želeći ličce tve ko mi se sve brani.
Jer sama viditi toj moreš, ružice,
što bude sliditi od tvoga služice;
ar svaki čas i hip ličca mi poblide,
kad godi obraz lip tvoj odkud izide.
A zatoj još molju, gospoje od gospoj,
ne čin' tać da bolju u tuzi ljuvenoj;
ja drugo ne želim, moj venče gizdavi,
ner da se veselim kon tvoje ljubavi.

[Br. 156]

[Svaki viš lovac zapregne na ždrilu trudnoj zviri]

Svaki viš lovac zapregne na ždrilu trudnoj zviri,
ter gorki luk k njoj rastegne, kade ju hrt istiri.
Jur takoj vila taj mene čeka na putu spravno,
a kad me ljubav k njoj ždene, satvori ličca slavno;
svakoga [ter] pušta s mirom slobodna, za nj ne teza,
a k meni svojim pozorom jadovno luk rasteza.
Mlados i moje srdačce s ranicom grozno združi,
jakino cvitak sunačce gorkostju kad prituži;
vazme mi svu moć i krjepos, istom me ođe živa,

pak stvori sunačcem ljepos, jakino da nî kriva.
Ne smim jo' pitat milosti ni pozrit ličca bila,
zač uzgre oholo dosti, kako ka je dobila.
Da sam od onih jeljenčac Augusto ke hvaćaše,
tere im na grlo venčac od zlata postavljaje,
okol koga prave slovca: "Ne tič' me, Čezarov sam,"
ter se nje ni s lukom lovca ne hih bljul, živ dokol sam!

[Br. 157]
[Svitlostju lipos prosinu, kad pride tanci vila]

Svitlostju lipos prosinu, kad pride tanci vila,
ljuveno srce prominu od nje jadovna strila;
jer ona ka gre ohola, s nebes anđel serafin,
izrani mlados od kola jak ptic sokol peregrin.
Svu Kupida ima krjepos, luk i stril nje dva lica;
kada jo' pogledam ljepos, padne vid k zemlji nica.
Moja moć nije od akvile, ne smim jo' pozrit obraz,
s koga lete zlate strile u kih je ljuven poraz.
U slavnojzi, dim, Greciji nije njoj, mnju, prilike;
vazimlju glas Lukreciji nje ljeposti tolike.
Navlaš ke hvale serene, po sva mora plovući,
ponize ime Elene, vrhu svih tuj pojući.
Dil ke pristol naređena s Venerom pored stoji;
od ki čas je porođena anđelski dvor dostoji.
Ova pride lipos na svit, da ga uresi rajski;
ne kažem vam tko je taj cvit, zač ga držu otajski.

[Br. 158]
[Oh, što se ne čudi zajedno sa mnom sad]

Oh, što se ne čudi zajedno sa mnom sad,
ako je od ljudi ovu tko vidil kad;
ar samo ne čudi moja se sad mlados,
nu želnu smrt žudi, odkli zna nje rados.
Od ke stril jak mačem život moj proleti,
ljuveno da plačem sve dni me pameti;
jer kada izide, uzmni me srdačce
s nebesa da pride na saj svit sunačce.

[Br. 159]

[Slavi svak iz glasa ovu vil gizdavu]

Slavi svak iz glasa ovu vil gizdavu
ka nosi od vlasa venčac lip na glavu,
a pušta na čeli dva zlata pramena, -
zato ju svak veli da je moć ljuvena;
izmiša s ružom džilj ter prosu niz lice.
ter nas zbi jak smirilj i sokol ptičice.
A niku ima slas pozor nje izbrani,
da človik za nje vlas život svoj ne brani;
ako li tko pozre nje usta rumena,
more reć cvitkom zre koralja crljena.
Oh, grlo ljuveno i ruci pribile,
kolici skroveno za ljubav njih cvile?

[Br. 160]

[Neka smrt u mukah oćutim do mal hip]

Neka smrt u mukah oćutim do mal hip,
u mojih kad rukah viđu tvoj obraz lip,
za kojim umiru i ki bih uhvatil, -
tač da me razdiru, ne bih se obratil;
ni bih ja hajal gniv od smrti prihude,
bud' mrtav, budi živ, bud' što će da bude;
li bih se blag na svit i čestit govoril,
kad bih ja taki cvit ružice izdvoril.

[Br. 161]

[Sva rajaska gledajte u ovoj gospoji]

Sva rajaska gledajte u ovoj gospoji,
ali se čuvajte, jer vas svih opoji;
zač prave da jedna na svitu jes trava,
ustom je sva medna a srci nezdrava.
Također nje ures pozrit je običan,
ali vas naprid jes k toj travi priličan;
er suncem gdi sva sja, mniš da ćeš bit blažen,
danu bi kako ja skoro bil poražen.
Zač najpri kad vidih andelsku nje lipos,
dosada ter slidih sa svu moć i kripos,
mnjah biti blažen zvan, - tuj se sad dreselim!
A zatoj ja zaman što rekoh ne velim:
zašto se nje ures ne more ne želit;
ka želja s trudom jes, ne da se veselit,

ne da se radovat, ne da stat u pokoj,
dokoli darovat ne bude lik na toj.

[Br. 162]

[Toliku boljezan, gospoje od gospoj]

Toliku boljezan, gospoje od gospoj,
za tvoju ljubezan očuti život moj!
Vas gredu zatoj spet u željah smrti rad
ter stanu mene klet i moga srca jad;
a želju li tebi i život i lipos,
dokole u sebi čuju moć i kripos.
Nu pamet sada stav', tako ti radosti,
jesam li tvojo' prav i vjeran mladosti,
pokle ti ružici sva dobra želim ja
u želno' tužici koja mi ne prija.
Što bih tuj satvoril, mladahta diklice,
kada bih izdvoril tvoj obraz i lice?
Kada bih u družbu tvoju se ja brojil,
koju sam za službu većeokrat dostojil,
poštedil ne bih tad za tebe život svoj, -
ne štedim toj ni sad, kako zna ures tvoj.
Ne bih ja poštedil skončati sam sebe,
zašto sam odredil život moj za tebe,
do smrti jer sluga mišlju ja biti tvoj,
da bih znal od tuga istrajat život moj.
Da bih znal dan i noć patit jad i muke
i da znam još svim doć nesrjećam na ruke,
i da znam jer uzrok svemu s' ti tomu još,
neću zled ni prirok da za me prijat mož.
Zatoj te, kako prav, molju ja, diklice,
daruj mi za ljubav tvoj obraz i lice,
daruj mi za rados tvoj ures veseli,
neka mi smrt mlados u željah ne želi,
a da tvoj stanovit razum se pohvali,
jer moj trud jadovit tva lipos požali.
Zašto zna ljepos tva kako je svemu red:
hvale se dobra sva, a huli svaka zled.

[Br. 163]

[Pri bih znal sunačce kad zađe gdi stoji]

Pri bih znal sunačce kad zađe gdi stoji
negoli srdačce mojojzi gospoji
zač na me pogleda tač vinu obično,
tač da mnim od meda življen'je me vično;

a mnokrat odnosi od mene svoj ures,
svoj obraz i kosi, - zatoj smrt meni jes,
zatoj ću još umit suzami obraz moj,
dokole razumit budu ja misal njoj.

[Br. 164]

[Da mogu životom izdvorit ovuj vil]

Da mogu životom izdvorit ovuj vil,
skoro nje ljepotom plač bih moj utišil
zač nisam pripravan dat samo život svoj
za ures prislavan ovejzi od gospoj,
nu dušu i tijelo ne branju ja zgubit,
da mogu pribijelo nje ličce poljubit
koje me zanosi, ter tužna mâ mlados
u željah smrt prosi, želeći nje rados.

[Br. 165]

[Što scijeniš, gospoje, reci mi za rados]

Što scijeniš, gospoje, reci mi za rados,
gdi pjesni sad poje veselo sva mlados?
Jeda ih njih vile ne gnive ljubovno,
jeda ih ne cvile ni more jadovno?
Jak mene ti svak dan rascviljaš ljepotom,
odkle sam tebi dan za slugu životom,
ter među svu družbu plačan gre obraz moj, -
da li je za službu pravednu plata toj?
Da li se dostoji, rači mi reć uprav,
tolikoj gospoji nemilos za ljubav?
u kojoj ljubavi iman'je ne želju,
moj cvite gizdavi, ner da se veselju,
kako se veseli ovdj sad svak okol,
ter brže što želi jer ima, gre ohol.
Ar svemu, gospoje, na svitu jes uzrok:
za darov svak poje, a cvili za prirok,
jak cvili mâ mlados koja bi vesela,
kad bi me tva rados u milos vazela.
A zatoj, gospoje, daruj mi obraz svoj,
ako ćeš da poje veselo sluga tvoj.

[Br. 166]

[Ne krije zlat pjenez skup človik tolikoj]

Ne krije zlat pjenez skup človik tolikoj,
koliko svoj ures ovaj vil od gospoj;
ne da se pogledat, ne da se viditi, -
volil bih da ne dat može mi živiti!
Ma neka još reku (što ne mni mâ pamet):
mogla bi človjeku život dat i vazet,
kako ga vazima svaki čas, gdi brani
obazrit očima svoj ures izbrani,
kojim bi jur dala živit mi svršeno,
da mi se nje hvala da pozrit ljuveno;
istinu ter velim: nisam živ ni ću bit,
dokole ja želim nje lipos obazrit.

[Br. 167]

[Slatko ti je ljubav rit, nu toj nje ime nî]

Slatko ti je ljubav rit, nu toj nje ime nî,
ar mene čini mrit u tugah po sve dni;
ter ljubav jur ovu, govori moja svis,
pravo bi da zovu mrzeću nnavis.
Ar me je jednu stvar činila sliditi
koj neću nikadar svrhu moć viditi;
ter ovo nî ljubav negoli nepokoj,
negoli tvrdi lav ki dere život moj.

[Br. 168]

[Slišite, mladosti, slišite, gospoje]

Slišite, mladosti, slišite, gospoje,
s kolikom sladosti ovaj vil sad poje,
i tomuj, tko sliši, velmi se veseli,
a želju utiši vesel'jem tko želi;
zač ne čuh ja dosle spivan'je tač medno,
za koje sve posle parjat bi pravedno.
Moj Bože, sad ovi ako bih mogal glas
ispisat ja slovi, čudnu t bih stekal vlas:
vas zapad, vas istok činil bih da pride,
činil bih na ov rok što čuju da vide.
Nu tom bi dotekli da nazru nje mlados,
ne bi li još rekli: "Ovdi je sva rados?"
Dim ovo na pravu: tako mi krjeposti,
dali bi njoj slavu vrhu svih ljeposti,

odkole uresa slična njoj ne sude,
komu se nebesa s naravom sva čude.

[Br. 169]

[Veliku t' ima čes, veliku t' moć ima]

Veliku t' ima čes, veliku t' moć ima,
gospođe, tvoj ures prid našim očima,
jer slavno ličce tve tko vidi ostavi
činjen'je svoje sve a tebe jur slavi,
a tebe jur tira sa svu moć i kripos,
ter ti se zazira smamljeno u lipos,
i ktomuj govori: "Ovo čas od svita,
ovo svit ku stvori, da slavom procvita!"

[Br. 170]

[Moj cvite rumeni, reci mi ovuj stvar]

Moj cvite rumeni, reci mi ovuj stvar:
kako bi ti meni stvorila veći dar,
kad samo tvoj ka mni obrnut neć pogled,
da vidiš ti na mni ku trplju za te zled?
Jer žimi, diklice, tvoja dva pozora
i žimi tve lice iz koga sja zora,
kako je usilos meni sad umriti,
ako me za milos ne budeš pozriti.

[Br. 171]

[Tko će znat ljuven stril pogleda' svak lice]

Tko će znat ljuven stril pogleda' svak lice,
pozri svak obraz bil od ove diklice,
ka istom pozire ter čini svu mlados
da željom umire, želeći nje rados.
Što družu jur zel'jem otrave človika,
toj slavnim vesel'jem nje ljepos velika,
ka me je zanila, koja mi um krati,
kad ličca pribila u rados obrati.

[Br. 172]

[Gospođe, sliši me: toliku slas ima]

Gospođe, sliši me: toliku slas ima
prislanko tve ime jer mi svis vazima;
ter kada ime čuh od tvoje mladosti,
ončas ti dah posluh s velikom radosti.
Zač rekoh u sebi: slatko se zove slas;
nu togaj sad ne bi, a kad bi, što je glas?
Ma neka sluga tvoj, moj cvite pribili,
još bude reć ovoj česa dil sve cvili,
česa dil sve tuži, negoli jer prave
gospođi da služi za ime ku slave;
zač ime tve drže s naravom da sklada,
toj držu, kad brže oholas ne vlada.
Ne birek ljepotom da se ti oholiš,
ter mojim životom ništa se ne boliš,
ter za me ne pomni anđelski obraz tvoj,
videći gdi domni u željah život moj.
Ter ako ć ne dobit rečen'je jadovno,
ne mari tač zlobit tve ime ljubovno,
nu k tomu imenu priloži srdačce,
neka ja ne venu, prisvitlo sunačce;
neka ja ne bolju, neka zlo ne slutim,
neka ja nevolju toliku ne ćutim,
i neka smrt ovu mîsli me ne žele,
a tebe što zovu, istinu da vele.

[Br. 173]

[Tako mi ljubavi, ne vim ja česa dil]

Tako mi ljubavi, ne vim ja česa dil
svoj obraz gizdavi sakriva ovaj vil;
jeda se uroka što boji, jer prave:
"Sunce su s istoka nje ličca od slave?"
Ali se gizdavi nje ures ponosi,
znajući jer slavi nje obraz i kosi?
jeda li još ćuti razgovor veseli,
da bude začuti tko za nju smrt želi?
Kako ju ja želju mojojzi mladosti
odkli se još velju sluga nje radosti,
ter mješte smiljen'ja i mješte ljubezni
sčekuju cviljen'ja i gorke boljezni.
Ovako obraz svoj da skrije najprija
kad služit život moj ljeposti nje prija,
ne bih ja prî roka poželil smrt sebi,
zač bilo uzroka želit mi toj ne bi.

[Br. 174]

[Hoću se, gospoje, pomamit za slados]

Hoću se, gospoje, pomamit za slados
kad čuju gdi poje andelska tva mlados,
ar mi se s neba glas učine tve pjesni,
za koju vičnu slas pamet mi sva bijesni.
Zatoj mi hotij reć odkuda toj tebi?
zač toj svit ovi steć ne more po sebi;
jer, kruno perena, tuj slavic od gore,
tuj morska serena čas imat ne more.

[Br. 175]

[Bog mene človikom na svitu satvori]

Bog mene človikom na svitu satvori
ter čestju razlikom život moj udvori;
tri stvari na izbor među sve da meni je:
napuno vas razbor, svu pamet i htjen'je.
I sve ja toj donih prid ovu od gospoj,
kada jo' poklonih na službu život moj;
odtoli ja naprid ne željah rič inu
negoli zapovid obslužit nje vinu.
Ali mi toj na har nje ljepos ne stavi,
pokli mi brani dar od svoje ljubavi.
Oh, žalos i tužba veća se ne ima
ner prava gdi služba služi se ne prima.

[Br. 176]

[Prisvitlo sunačce, tako mi zdravu bit]

Prisvitlo sunačce, tako mi zdravu bit
i žimi srdačce, što ne bih rad zgubit,
kako ja umiru u želji ljuvenoj,
kad godi poziru gizdavi ures tvojoj.
Zač je vas napunjen ljuvene kriposti
i krunam okrunjen vrhu svih liposti;
ter da znaš, moju moć toliku ne velim,
toliku dan i noć da lipos ne želim.
Ka želja ne more dat meni mir na svit,
zač suho ni more ne zdrži lipši cvit;
zatoj me pomili, prisvitlo sunačce,

da grozno ne cvili me želno srdačce,
koje se udavit za želnu gre ljubav,
ako ga pojavit ne budeš, dim uprav.
Ter nemoj satvorit tolikuj na svit zled, -
dopust' mi izdvorit za milos tvoj pogled.

[Br. 177]

[Prisvitlo sunačce, ti s' moja gospoja]

Prisvitlo sunačce, ti s' moja gospoja,
ti s' moje srdačce i ti ćeš bit moja;
zač slavim tvoj ures, zač služu tvoj ukras,
ter pravlju, pravo jes da združu tvoj obraz.

[Br. 178]

[Gospođe i kruno, u tvojo' ljeposti]

Gospođe i kruno, u tvojo' ljeposti
vidit je sve puno ljuvene krjeposti.
Obraz tvoj i čelo, grlo, vrat i kosi
ter ličce veselo život moj zanosi.
Pozor tvoj gizdavi i ruci pribile
goruštom ljubavi srce me sve cvile;
nu slatka rič tvoja toliku ima moć,
da za nju svis moja skonča se dan i noć.
Jer kad greš što velit, jedna je razbluda,
koja se poželit ne more bez truda;
zač mi je draga već negoli iman'je,
ner da ja mogu steć sve ino ufan'je.
Ter mi se prilikom ovo reć dostoji:
pod tvojim jezikom da slatki med stoji
izmiješan napoli s vesel'jem od slave,
što život moj voli ner saj svit što prave.
Jer gdi tvoj čujem glas, prisvitla gospođe,
strne mi svaki vlas a razum tja pođe:
toliku jur slados pamet mi oćuti,
jer mi se sva mladasi u slasti zamuti.
Jer mi se stvarem svim izgubi spomena,
ter svoga sam ne vim spomenut imena,
i da nî stvar ina, prisvitlo sunačce,
negli rič jedina: zamamiš srdačce!
Zaneseš človika i činiš da je spet,
zač mu slas tolika obujmi svu pamet,
obujmi svu misal, od koje sladosti
sve dni bih ja pisal, i ne bi zadosti.
I sve dni ja stoju, krunice od gospoj,
da ljepos jur tvoju sve slavi život moj;
nu kada ljuvenu tvoju rič razbiram,

u željah vas venu i željom umiram.
Ter neka još rečem: kada tvoj čujem glas,
što želju, mnim, stječem i rajsku pijem slas,
koja t' se kako med prolijeva iz usti,
ter čestit komu red čut se toj dopusti;
jer čuje što čul ni od svoje mladosti,
ni bi čul po sve dni van tvoje radosti.
Zatoj te vas moj vik slidu ja, gospođe,
jak zlato skup človik sliditi kad pođe,
i s većom željom još tebe ću sliditi,
Toj sama vazda mož kad hoćeš viditi,
i nećeš nego cvil od mene željni čut,
dokli se tebi vil ne zgodim ja u skut.

[Br. 179]
[Kamo se tko pravi]

Kamo se tko pravi "Ne želi ljubezan,
zač ljubav ne zdravi nu množi boljezan"?
Nu sada doteci, molju te Boga dil,
ter meni izreci što s' tada reći htíl.
Zašto bi bil kamen, zašto bi tvrdi lav
tko ne bi sad plamen oćutil za ljubav,
videći vil ovu jakino ruže cvít,
koju bi da slovu dostojno po vas svít.
Jer slavni nje ures toliku moć ima,
toliku ima čes jer mi svis vazima;
ter da znam smrt vidit od ove ljubavi,
ne mogu ne slidit nje pozor gizdavi.
Ne mogu da ne dam moju njoj svu mlados,
kad godi pogledam na slavnu nje rados,
kojo' se veselim kako cvít sunačcu
i nad sve što želim u mojem srdačcu.
Toliku ter kripos ne ima moja moć,
da rajsku nje lipos ne želim dan i noć,
ni bih htíl da mogu nje ures ne želit
toj skrovno nî Bogu komu je bilj velit.
Jer dosti ovi svít obtjeca život moj, -
ne vidih takmen cvít ovojzi od gospoj
ka suncu lipotom andelskom dosiva,
a slavnim životom Dijanu dobiva.

[Br. 180]

[Sunačce, umiru nesmirnom željom ja]

Sunačce, umiru nesmirnom željom ja,
kada se namiru gdi ličce tvoje sja,
zač mi se jezero učiniš ljeposti
ku izreć Omero ne bi imal krjeposti.
Ter mnokrat budu reć iz glasa sam sebi:
da očic imam već ner zvizda na nebi,
ne bi mi zadosti, ne bih se sit ove
nagledal radosti po vas svit ka slove.

[Br. 181]

[Rači mi reć za har kako bi, sunačce]

Rači mi reć za har kako bi, sunačce,
stvorila veću stvar za moje srdačce,
kad obraz biserni od mene svrćeš tja,
koliko čemerni bazilisk da sam ja!
Ako gniv dostoja tko slavi tvoj ures,
dostojno svis moja skončana sada jes;
to li što podobi pravedno služen'je,
bez sumnje pravo bi meni tve združen'je.

[Br. 182]

[Kako mož, ružice, odoliti srcem toj]

Kako mož, ružice, odoliti srcem toj,
gdi željne tužice skončaju život moj?
a toj sve za ures od tvoje liposti,
u kojoj sva moć jes ljuvene kriposti.
Ter da ti je na znan'je, er ću ja umriti,
er me će zdihan'je ljuveno razdriti,
ar me će boljezan [s] životom razdilit,
ako me ljubezan ne bude tva smilit.

[Br. 183]

[Život moj ne želi, gospođe, inu čes]

Život moj ne želi, gospođe, inu čes
ner jednom veseli da združu tvoj ures;
ter kad mi, sunačce, satvoriš tadi dar,
neću me srdačce da misli drugu stvar.
Još milos da stečem bit s tvojom ljeposti,

dokoli ja rečem: jurve je zadosti, -
brže bi svitu rok i konac dotekal,
nego bi bil uzrok da bih ja toj rekal.
Bez mire zač velim tvoj ures, diklice,
nesmirno ter želim tvoj obraz i lice,
koje se meni sni, koga se ne bih ja
nagledal po sve dni, - tolikom slavom sja.
Zatoj trud i želju razumij, ružice,
jer mi nî što želju bez želne tužice;
ter milos htij stvorit mojemu životu
da tvoju izdvorit mogu ja lipotu.

[Br. 184]

[Ne viđu taj ures, ne viđu tuj lipos]

Ne viđu taj ures, ne viđu tuj lipos
kojojzi dana jes ljuvena sva kripos
moju svis i mene da more tač smutit,
da želje ljuvene budu ja oćutit.
Nu ova od gospoj kad samo što veli
učini život moj da željom smrt želi,
zač ima rič jednu u svojoj mladosti
svu slatku, svu mednu, svu punu radosti;
ter mnokrat satvorit budu se kako mraz
slišēci govorit prisvital nje obraz.
Ako ja u nje kril ne budem skoro doć,
mene ēe ljuven stril učinit život oć;
zašto sam bez mire nju želit odzgor dan,
ka želja razdire moj život svaki dan.
Sada me svak žali, sad sa mnom svak tuži,
veliki ter mali hod' plač moj sadruži.
Jer pravo ja velju: ako jes tko ljubi,
cviljen'je i želju tač zaman ne gubi,
kako ju gublju ja i moje srdačce
cječ ove koja sja jakino sunačce.
Sve gore i luzi, ki znate život moj,
kolikrat isuzi srdačce me zatoj?
kolikrat mene smrt čuli ste zovući?
kolikrat hotih strt sam sebe plačući?

[Br. 185]

[Kolicih vidit jes koje bih mogal reć]

Kolicih vidit jes koje bih mogal reć
ki slugu na pjenez ne mogu virna steć;
to li se gdi steče, mjeri se na zlatu,

ter mu se ner reče veće da za platu.
 A ovo' od gospođ bez plate služu, vaj,
 ka da mi reče: "Pođ', ter za me dušu daj!",
 ne bi nje život moj zapovid porekal, -
 ter službi nijesam toj "Zahvaljam" još stekal,
 a nego dar koji, a nego združen'je
 koje se dostoji za virno služen'je.
 Nu da me izbrani ter slavni nje ures
 odijeva i hrani i plaća na pjenez,
 satvoril što bi tad - nu mi svak govori, -
 kad službi virno' sad ku milos ne stvori?
 Mnju bi me satrla nje čudna neljubav,
 mnju bi me razdrla kako zvir gorsku lav,
 mnju bi me činila životom da plaću,
 i što je stratila, samosto da vraću.
 Moji su dni gori negoli od sužna,
 pokli me tač mori ni kriva ni dužna;
 ter plačem odolih dosada ja ovoj
 i mnokrat još polih suzami obraz moj;
 a veće trpiti ne mogu ovu zled
 ner rekoh vapiti ovoj zlo upored.
 Ter koga stizati budu ja i srjetat,
 svakomu kazati ovoj zlo rekoh stat.
 Er da me za roba gđigodi zaplini,
 još joj se podoba da virnos procini;
 a nego o mucu o svojo' gdi služu.
 U kamen zatuci tko sliši gdi tužu,
 ter sluga po dobroj volji se ne daj reć,
 kad prava nî na broj brojena služba već.

[Br. 186]

[Da bi mi govoril, molju te, cvite moj]

Da bi mi govoril, molju te, cvite moj,
 jeda t' sam satvoril koju zled sluga tvoj?
 jeda li mač ubi od tvojih koga moj,
 jeda li što zgubi za mene razum tvoj,
 ter nećeš jur k meni obrnut tvoj ures,
 tvoj obraz rumeni život moj u kom jes?
 Ma neka istinu svršeno budu rit:
 čas ljepos jedinu ne puštaš obazrit.
 Reci mi Boga rad krozač mi činiš toj,
 ako nis' s mene kad imala nepokoj?
 Moj venče biserni, ne znaš li jer sam tvoj?
 ne znaš li jer vjerni tvoj sluga jes ovoj?
 Ne znaš li er sam ja on, kruno povita,
 za koga t' ime sja po stranah od svita?
 Od mene ter skrivat nemoj tve radosti,

pust' ljepost uživat za svoje mladosti;
a nemoj zbrajati uzaman mlade dni,
neka t' se kajati po roku sila nî.
Ar, svitla gospođe, ovoj zna' tvoja moć:
oni dan ki pođe ne more veće doć.

[Br. 187]
[Ukaži, diklice, tvoj pozor gizdavi]

Ukaži, diklice, tvoj pozor gizdavi,
ukaži tve lice po vas svit ko slavi;
učini me oči da nazru tvoj obraz,
u kom je s istoči od sunca vas poraz.
Još molju, ukaži meni se tva rados,
neka se utaži od jada mâ mlados,
koja će umriti u željah, diklice,
ako sad nazriti ne budu tve lice.

[Br. 188]
[Jak travi od polja prituži sunačce]

Jak travi od polja prituži sunačce,
tač ovaj zla volja skonča me srdačce.

[Br. 189]
[Pomoz' mi svak tužit, kad ovu od gospoj]

Pomoz' mi svak tužit, kad ovu od gospoj
ne more sadružiti ljuveno život moj;
er da zna tkogodi što sam ja vidil sad,
da veće ne hodi, na smrt bi pošal rad.
Rekoše da gori jezik je od mača,
koji me izmori tač deri do plača.
Ah, njeka nenavis ovo sad nastaje
ka zlobom moju svis i pamet skončaje.

[Br. 190]

[Sliši me, ružice, er ti ću sad praviti]

Sliši me, ružice, er ti ću sad praviti
koje me tužice još neće ostavit.
Kad vidih s kosami tvoj obraz uresan,
toli me zamami ter ostah zavezan;
jer ostah kako spet, zač tvoja ljepota
obujmi svu pamet od moga života.
Ter kad se prigodi međ družbom bit meni,
veći me jad shodi negli trud pakleni;
zač drugo ne vime ni marit ni tvorit
ner slatko tve ime među sve govorit.
Zatoj se uzboju, hoću se zadavit,
da tebe gospoju ne budem projavit.
More li taj misal menije bit bez truda?
zač druge ispisal ne bih ja do suda,
zač ne vim broj ni red koli me skončava
prislatki tvoj pogled i kosa gizdava.
Velmi bi pravedno togaj dilj sunačce,
da skrasi zajedno me s tvojim srdačce,
da moja ljuvena želja se utaži;
zač ljubav skrovena život moj vas sprazi.
Ne mogu ter veće odoliti ljubezni:
dobro svis da neće, nu pamet sva bijesni.
Odlučih tirat svit koji me sili poč
gdi se ću ja izvit tolike želje moć.
Dim ovo za tugu od plahe ljubavi,
danu drž' stvar drugu, moj venče gizdavi:
zašto bih volil sam život svoj izgubit
ner da ja družim dam me srce poljubit,
od koga dah posluh tvojojzi radosti
od ki čas ime čuh od tvoje mladosti,
koje sam upisal u moje srdačce
ter mi si na misal dan i noć, sunačce.
Volju rit pravedna: čas ni hip ne vime,
kad sa mnom zajedno nî slavno tve ime
koje mi govori: "Služen'je dostojno;
dostojno tko dvori dočeka čes svoju."
Oh, za tvoj zlatan stril, ružice, i za toj
čin' da se u tvoj kril ugleda život moj,
ako ćeš kako se viditi raduje
tvoj obraz i kose komu se daruje.

[Br. 191]

[Krozašto, ružice, ne pomniš za mene]

Krozašto, ružice, ne pomniš za mene,
gdi me će tužice skončati ljuvene;
ar sve toj viditi more tva ljepota
koju rih sliditi do moga života.

[Br. 192]

[Tko je ova, Boga dil rec'te mi da ju vim]

Tko je ova, Boga dil rec'te mi da ju vim,
od koje obraz bil zanese srce svim?
Je li vil iz gore? ali je ka smama?
jer život moj more nje ličca s kosama.
Ruko[m] me ne teza ni za me pomene,
vinu me zaveza, što pozri na mene;
da lasno zvir može uhvatit ovoli,
čemu bi, moj Bože, hrti ter sokoli?
Zatoj se svak čuvaj slavne nje ljeposti,
jer meni zada vaj ljuvenom krjeposti;
ter može nauk sad svak vazet od mene
tko se je bljusti rad od želje ljuvene.

[Br. 193]

[Koli sam u tuzi ljuvenoj bolio]

Koli sam u tuzi ljuvenoj bolio,
da nisam još suzi tač gorkih prolio.
Koli sam u tuzi nevoljan ljuveni,
a neće toj družu vjerovat jur meni?
Nu nisam tač ove ja ćutil boljezni
jakino od ove praklete ljuvezni.
Viruju svi ljudi ner ovo sunačce
nada sve što žudi me željno srdačce.
Ljeposti velika, male s' ti jur vire
videći človika gdi željom umire,
ter mu neć željami ni malo razumit;
zatoj ću suzami ličce me još umit.

[Br. 194]

[Gdi godi ličca dva izrazi ovaj vil]

Gdi godi ličca dva izrazi ovaj vil,
učini mlados sva da ljuven prija cvil,
ter budem viditi tuj mnozi gdi prave:
"Sila je sliditi nje ljepos od slave."
A dosad posil'je ne stvori nje lipos,
ako s njom ni bil'je ko ima tuj kripos.
Li sam ja stanovit, tko želi nje ures
da velmi jadovit ljuvenom željom jes.

[Br. 195]

[Ovo ka dostoja da ju svit proslavi]

Ovo ka dostoja da ju svit proslavi
i da se gospoja od svita još pravi;
ovo ka za rados od svoje ljeposti
zamami svu mlados ljuvenom kriposti;
ovo ka prisivat htıla bi sunačce,
ku suncem može zvat želno me srdačce
ovo ka sad Judit pravo se reć može,
ako će tko sudit pravedno, moj Bože.

[Br. 196]

[Prislavnu ovuj vil pogleda' hrlo svak]

Prislavnu ovuj vil pogleda' hrlo svak,
gdi nosi obraz bil jakino sunač zrak;
gizda se lipotom jakino snagom lav
i človik životom kada se čuje zdrav.

[Br. 197]

[Što lovac luk i stril, kad u lov gre, nosi]

Što lovac luk i stril, kad u lov gre, nosi,
toj ova slavna vil pozor lip i kosi.
Kad stane protresat zlatima kosami,
koga tuj zavezat ne bude željami?
kada li pozor lip na koga obrati,
komu jad i nalip srdačce ne skrati?
ter cvili čemerno, ter plače, ter tuži,
želeći biserno nje ličce da združi.

[Br. 198]

[Pribijela ružice, moj džilju gizdavi]

Pribijela ružice, moj džilju gizdavi
i moja tužice u željnoj ljubavi,
pokli će ljuven stril tvoj ures da sliđu,
čin' da se u tvoj kril njeki dan ja viđu.
Učin' tuj da zbrojim me tužne boljezni
u kojih ja stojim cječ tvoje ljubezni,
u kojih ja venu kako cvit od mraza
za ljepos ljuvenu od tvoga obraza.

[Br. 199]

[Čudne ti je liposti ovaj vil gizdava]

Čudne ti je liposti ovaj vil gizdava,
čudnije kriposti nje lipos i slava!
zač samo tko pozre anđelski nje obraz
oni čas željom mre i kopni kako mraz.
Ter mnokrat ja pravih: bez zel'ja nî ovoj, -
i pamet postavih da vidim je li toj;
nu ljepos nje vel'ju ne mogoh još nigdar
zamirit po zel'ju da tvori koju stvar.
Zatoj mi otvori sad se svis i pamet,
koja mi govori: "Što s' toli velmi spet?
što s' toli velmi slip? što s' toli smamljen vas?
nu pozri za mal hip prisvital nje obraz,
u kom ćeš nač ures pun rajske ljeposti
ki veći vele jes od zel'ja krjeposti.
Ako li na pravu tko hoće da reče,
i bil'je i travu krjepostju natječe."
Zatoj se svak čudi ljeposti nje čudnoj,
a čudo ne sudi jer može tolikoj;
zatoj se čuđu ja kako svit ne zgori,
ljuveno sva gdi sja jak sunce na gori.

[Br. 200]

[Da me sve nesrjeće od svita tiraju]

Da me sve nesrjeće od svita tiraju
i tuge najveće ke život skončaju,
ne more srdaće moje bit dreselo,
kad ovoj sunaće pozri me veselo.

[Br. 201]

[Sada se zvat mogu i čestit i blažen]

Sada se zvat mogu i čestit i blažen
i hvalu dat Bogu što sam bil poražen,
jer ovaj od gospoj ku stavljam na nebi
ne skriva obraz svoj, što nigda prî ne bi.
Sad mi da ufan'ja da se ja pojavim
i da se zdihan'ja žel'noga izbavim.
Mimo sad ne žuđu u mojih odlukah
ner da se pobluđu malo njoj u rukah,
volja da u moj kril postavi pristol'je;
inako ljuven stril izvidat nî kol'je.
Nemoj mnit tkogodi malu stvar da želju,
da mi se sve zgodi sad ovo što velju;
da kad me zadosti pozire ljuveno,
još sčekam s radosti nje ličce rumeno,
od koga, Bože, kad oćutim družbu ja,
onda ću reći: sad sunaćcem meni sja.

[Br. 202]

[Misal mi zanosi ovaj vil gdi pušta]

Misal mi zanosi ovaj vil gdi pušta
dva prama od kosi niz ličca gorušta,
ali kad otvori dva svitla pozora
ter bjelji svit stvori negoli dan zora.
Rozom jes povezla obličje veselo,
a džiljom prinesla bijeli vrat i čelo,
iz koga jezera može bit da nose
s koraljom bisera, čim usti nje rose;
ar iz njih leti glas za ki svak svidoči
da rajsku ima slas ter miris s istoči.

[Br. 203]

[Makar svit da stane, ter što će govori]

Makar svit da stane, ter što će govori,
tebe Bog od mane nebeske satvori;
ar birek tvoj pogled da zdesna i slijeva
s dzaharom slatki med zajedno proljujeva.
Raj ovoj satvaraš u našoj mladosti,

kad usti otvaraš pune sve radosti,
iz kojih izlazi svaka rič na vrime,
ter mene priblazi, da gdi sam ne vime.
A zatoj dim sada: gdi tvoj glas budem čut,
ružica, mnim, pada s biserom u moj skut.

[Br. 204]
[Molim te, nu me čuj, tako ti radosti]

Molim te, nu me čuj, tako ti radosti,
ter parjaj misal tuj iz tvoje mladosti;
ar onu ku velim k sunačcu priliku
za drugo ne želim negoli za diku.
Ruci zlat prstenčac za diku svak nosi,
a ja nju za venčac ki nose vrh kosi
i za stig od slave, ter uzmnim imam ja
krunicu vrh glave koja sva slavom sja.
A zatoj ne sudi tko ljubav zna moju,
ner dvorno da žudi srce me gospoju.

[Br. 205]
[Mogu li da ne mrem svaki čas ljuveno]

Mogu li da ne mrem svaki čas ljuveno,
ovojzi kad pozrem na ličce rumeno?
anđelski veseli svoj obraz gdi svrne,
tko da ga ne želi, tko da za nj ne trne?
Rad bih ja človika da budem jur vidit
nje ljepos dovika tko ne bi rad slidit
i želil za ljubav, slatki smih kad pusti,
er se tuj srcem lav ne more sabljusti.
A zatoj ja velju: nitko mi ne zabav',
ako zna tko želju ku mi da nje ljubav.

[Br. 206]

[Molim svih ki sliše od ovih pjesni glas]

Molim svih ki sliše od ovih pjesni glas,
onogaj najliše ki ćuti ljuven vlas,
ako ću dobrotu od ove ja slavit
jakino ljepotu, nemoj mi zabavit.
Rači mi jošte reć: ako se razum pun
dobrotom može steć, drugi je Salamun;
jer istom da je ovo od ove gospođe
da zla rič ni slovo iz nje ust ne pođe,
a nego dobrota koje nî na sviti,
kom nakon života ona će živiti.

[Br. 207]

[Ako nî ovo man rećeno, sunačce]

Ako nî ovo man rećeno, sunačce,
da kaže obraz van što ima srdačce,
ima bit tva ljepos bolja ner dobrota,
ter nosi svu krjepos od moga života.
Rajski vas jur posluh nahodim u tebi,
a nigda rič ne ćuh od meda ka ne bi;
a nigda ne vidih tvoj pogled gizdavi
ner da mu zavidih na vel'jo' ljubavi.
More se tva mlados, moj venče veseli,
imenom zvat slados, sam obraz tvoj veli.

[Br. 208]

[Misli se zloj ne dah, smrt makar da vidim]

Misli se zloj ne dah, smrt makar da vidim,
kad ovo ugledah od one ku slidim;
ar k meni veseli tač svrnu pogled svoj,
koliko da veli: "Ja tvoja a ti moj."
Razmisli, ljuveni, prijah li koju slas,
prijah li u meni za to ja oholas?
jer pođoh daleče od ljudi togaj dil,
da mi tko ne reče: "Džišmundo, što s' vidil?"
Ar vel'je radosti ukrotit ne bi kad
u mojo' mladosti od taj čas još do sad.

[Br. 209]

[Nikoje vesel'je ovi svit sad ima]

Nikoje vesel'je ovi svit sad ima
od koga svak vel'je radosti vazima.
Ovo je napokon: tuj budu gospođe,
ter svaka pod zakon venačce vit pođe
za stavljat vrh glave mladim ter veselim, -
za zlamen toj prave koji sad ne velim.
Jednom se namirih na tako' radosti,
ter krunu zamirih od moje mladosti.
Stojaše zajedno s gospođam u družbi,
kojim bi pravedno da je svit na službi.
Togaj dil pristupih kako plah jelenčac,
ter glasom zaupih: "Svijte mi jur venčac."
Svaka njih poteče; zatoj se nadoh rad,
najliše gdi reče: "Veselo majde sad!"
Radosno čuh dosti me srce ljuveno
gdi se tej mladosti natječu skroveno
koja će brže svit i lipše venčac moj,
er da im gre o svit, dosta bi bilo toj.
Ja Boga li moljah da ga prî taj savije,
ku željah i voljah ner pokoj i zdravje.
Ter mi se umoli vladalac od zvizda, -
zatoj se oholi život moj i gizda, -
ar ga taj pri savi ku dvorim za slavu
i meni postavi još sama na glavu.
Tada ja prottrnuh ljuvenom kriposti,
ter se vas obrnuh protiv nje liposti;
i tu joj zahvalih priklono s ljubavju,
ter od svih ostalih čestit se ja pravju.
Zač meni jur trpe još one radosti,
ter na me sve vape iz glasa mladosti,
moleći ljuveno da im ja kazuju
toliko svršeno zašto se raduju.
Ja zatoj uzvelim: "Hoć da vam sve rečem
zašto se veselim i rados svu stječem?"
Prvo im govoru kako se zgodi toj,
a posli otvoru ljuveno venčac moj,
ter pravim: "Gledajte zač mi su radosti
i tugu ne dajte reć moja' mladosti;
jer ona čudna stvar veliku ima moć
da mene nikadar ne bude rados oć."
Ovo tuj tko vide, svaki njih uzbijesni
i moćno zavide mojojzi ljubezni.
Još ondi što reku, ovo ću praviti:
"Ovomu človjeku nî druga na sviti."
Zatoj se uzvišu u moja' mladosti,
ter kažem i pišu od ove radosti;
jer bih rad na nebi nje slavu postavit,

koja se po sebi dostoja proslavit,
kojo'zi od prave da ne gre ljubavi,
ne bih čul od slave venačac na glavi;
ni bih sej radosti oćutil nikadar,
da od nje mladosti ne sćekam ovi dar.

[Br. 210]

[Meni ja kad stavljen oćutih na glavi]

Meni ja kad stavljen oćutih na glavi
venčac bil i crljen, vas ostah u slavi,
ar me njim okruni onaj vil od gospoj
ka s vrhom napuni vesel'ja život moj.
Rado jo' pohvalu na tadi dar stvorih,
zać vidih ne malu da milos izdvorih.
Jošte se obazrih na slavnu nje mlados,
ter malo ne zamrih za ljubav i rados,
ar se mnjah u broju ne jedan nu prvi
od Grka ki Troju puštaše u krvi.

[Br. 211]

[More se zvat kamen i mramor studeni]

More se zvat kamen i mramor studeni
tko godi sad plamen ne ćuti ljuveni,
anđelski gdi poje ova vil gizdava, -
među sve gospoje sunce je i slava.
Rijeći nje i pjesni takoj su ljuvene
da ćlovik uzbijesni i željom povene,
jer kada pušta glas što morske serene,
pravo bi lis ni vlas da vitar ne krene;
ar sve što ima duh (tu joj Bog da kripos),
sve stoji u posluh, kad spiva nje lipos.

[Br. 212]

[Moreš li, sunaće, izustit rić jednu]

Moreš li, sunaće, izustit rić jednu
ku moje srdaće ne scini svu mednu?
ar slavni pogled taj obrnut tać ne mož,

kad ne mnim da je raj na svitu drugi još.
Rači me togaj cić, gospoje, jedan dan
u tvoju družbu prič, neka sam blažen zvan;
ar ovi ljuven stril mira mi čas ne da,
dokli se u tvoj kril život moj ne zgleđa.

[Br. 213]
[Slatko me zadosti ovaj vil pozire]

Slatko me zadosti ovaj vil pozire
za kojom sladosti moja svis umire,
ar na me gizdavi kad svrne pogled svoj,
uzmnim ja da pravi, da veli: "Ti si moj!"
Toliko veselo satvori svoj ures,
svoj obraz i čelo, da mene smamil' jes.
Oh, što ja viđu van da srcem nosi toj,
skoro bi blažen zvan i čestit život moj.

[Br. 214]
[Dokole ja željah viditi vil ovu]

Dokole ja željah viditi vil ovu,
ino jur ne veljah ner da se nje zovu;
toliku držah čes u milos priti njoj,
jer slavni nje ures zamami život moj.
A sad me govorit može nje sluga svak,
kad od nje izdvorit može rič moj žitak;
ter kad mnih sve sasvim da živem u pokoj
gdi se nje sluga vim a venčac ona moj,
tadaj mi ljubezni zadaše žestok jad
i željne boljezni, da nisam živit rad;
jer viđu da služu gdi sam ja obljubljen,
ter jošte ne družu; zatoj sam izgubljen!
Ar kad me za zdravje nje ljepos uprosi,
grlo mi nje slavje svu pamet zanosi,
ter ino odsela ne želim ni tužu
nego nje vesela da ličca sadružu.
Pravlju još u meni: neću ja imat lik
u želji ljuveni po sve dni, po vas vik,
dokole u rukah onuj stvar ne vidim
ka čini u mukah ljuvenih da blidim.

[Br. 215]

[Pride bih znal, Bože, što je sad na nebi]

Pride bih znal, Bože, što je sad na nebi
(što znati ne može živ človik po sebi)
ner ću znat moć misal onojzi od gospoj
kojoj sam zapisal na posluh život moj;
zač slatko pogleda nje ljepos sve k meni,
a združiti li ne da svoj obraz rumeni.
Ako me ne želi za svoga nje ukras,
zač k meni veseli obraća svoj obraz?
To li me još ljubi, zač svojo' mladosti
i mojo' dni gubi s kom biše radosti?
Ne zna li nje ures što se je kajati
i koja rados jes dobre dni zbrajati?
ne zna li što će čuti u svojoj pameti,
kada jo' drag u skut kako stril doleti?
Ne pozna, mogu rit, ništo toj, kad ljubav
ne pozna, koja mrit čini me, dim uprav.

[Br. 216]

[Kitice, ti pođi, dokole pođu ja]

Kitice, ti pođi, dokole pođu ja,
k onojzi gospođi ke ljepos suncem sja,
tere me prida' njoj, jeda me ne zgubi,
dokli se život moj nje ličca naljubi. -
"Ja nijesam svezana, svezan je nu oni
ki, vilo sunčana, mnom ti se pokloni;
s mene ćeš tuj uzdu od zlata razdriješit,
njegovu nu suzu hoć li kad utješit?"

[Br. 217]

[Neka znaš, sunačce, očito umiru]

Neka znaš, sunačce, očito umiru,
očito srdačce za žalos razdiru,
kolikrat moj razum oni dan spomene
kad s tobom sam u drum ugledah ja mene;
koja me za ruku tač prija obično
tere mnjah za muku vesel'je steć vično,
ter začeh govorit sam sebi skroveno:
sada ću izdvorit nje družbu ljuveno.
Ovo je dan oni odvika ki želim,
koji mi Bog doni, neka se veselim;
ovo je kad blažen zvat ću ja ljuven stril

kim stoju poražen dokli sam van nje kril.
A sad je na vrime prišal rok, čas i vik
da slavno nje ime meni se da za lik.
Još pravljah: ovo čes koja me namiri,
koja sad uzrok jes želje me da smiri.
Danu taj misal sva, neka znaš ružice,
neka zna ljepos tva, meni bi s tužice,
zašto mi sva rados kako tma pomrče,
zašto mi sva slados srid grla ogrče,
zašto mi vesel'je u plač se obrati,
ter je toj dresel'je život moj da skrati,
pokli me za straža ti ne hti, sunačce,
koja stvar poraža me željno srdačce.

[Br. 218]

[Želeći ovu vil ljuveno da združu]

Želeći ovu vil ljuveno da združu,
od ke mi ljuven stril skonča put i dušu,
ličce mi povelu sve biješe u tuzi,
dan i noć dreselo ne lipše da suzi;
ter da tač ne hođu, odlučih ne mučit,
nu tom se s njom zgođu, prem jo' se preručit.
Ali vlas nikadar me srce ne ima
za niku takuj stvar za ku se ne prima.
Jednom jo' li rekoh po način otajski
za oblas ku stekoh prid obraz nje rajski;
vaze me nje rados usiono uprašat:
"Što ima tva mlados, hotij mi sad kazat,
jer oto sam vidiš da gredeš istom živ,
ter veneš i blidiš; što je taj na te gniv?"
U mukah ondi ja najprvo za mal hip
pozirem gdi nje sja sunačcem obraz lip,
ter htih reć jer sam zdrav u snazi i puti,
ner samo za ljubav srce me što ćuti.
Sta ter me izruči moj niki ki reče:
"Sve ono, zna', muči za ljubav i steče."
Ljuvena ter krjepos srce me protrnu,
kada se nje ljepos na mene obrnu
i reče tuj meni nje obraz ljuveno:
"Boga dil ne veni tolikoj svršeno!"
Tuj kako gospoji svapi me srdačce:
"U meni ne stoji, prisvitlo sunačce!"
Cić toga još sta rit: "Da u kom stoji toj?
tko takoj čini mrit i skončat život tvoje?"
Ja rekoh oni čas: "U slavi od svita
koja je meni čas i kruna povita;
a to sve stoji toj u tojzi ku rekoh.

Eto ja sve ovoj za ljepos nje stekoh!"
Na vas moj odgovor još reče: "Ne veni!"
Zatoj ja razgovor očutih ljuveni,
zatoj se još uzdah da slavna nje mlados
gorki će moj uzdah obratit u sladost.

[Br. 219]
[O slavna liposti svitlja ner sunačce]

O slavna liposti svitlja ner sunačce,
koje tve kriposti ne čuti srdačce?
jer kad ti izide kako cvit bisera,
mnih nika vil pride ali zmaj s jezera.
Misal mi sva pođe, pamet se zamuti,
zač take gospođe nigda stril ne čuti;
er kad se nasmija ali rič satvori,
zavije, mnih, zmija ter anđel govori.

[Br. 220]
[O slava od gospoj, andelska liposti]

O slava od gospoj, andelska liposti
ka nosiš vas opoj ljuvene kriposti!
O slava i hvala koja s' glas i pravu
plemštinu svu dala našem naravu!
O slava i gizda svakomu človiku
koja se nam izda za milos i diku!
O slava i rados, tvoju Bog lipotu
darova za sladost na semuj životu!
O slava i venčac kojom je vas svit blag
jakino prstenčac u kom je kami drag!
O slava i kruna skićena s mirisom
koja si sva puna bisera s grimizom!
O slava, u družbi zazrit mi ter nemoj,
jer tebi na službi darovah život moj!
O slava od svita koja si u tanceh
vesel'jem povita u slavni pjesanceh!
O slava od slave, slavom te zove svak,
er ljudi svi prave da ti je ime tak'!
Neka me pokripi, gospođe gizdava,
tvoj obraz prilipi u kom je sva slava!

[Br. 221]

[Doj, višnji moj Bože, veliku t' ima moć]

Doj, višnji moj Bože, veliku t' ima moć
poznati tko može što će bit ali doć;
kako je on poznal, kad javi svît ovu,
tko jo' je ime dal da Slavom nju zovu.
Zač birek krjeposti poznal je od zvizda,
jer u nje ljepasti zbrat se će sva gizda,
koja se dostoja pripivat u slavi
i da se gospoja od slave još pravi.
Ter će vik uviku i po sva vrjemena
sloviti za diku glas od nje imena;
zašto ja ne vime na svitu dosada
da veće toj ime g dilu se priklada.
Uresni nje uzras kako cvit izniče,
od koga vas ukras k sunačcu priliče;
ter kako Dijana među vil od gore
ona se izbrana visinom reć more.
Kad vidim prislavnu nje lipos gdi hodi,
mni mi se po ravnu da tanac izvodi;
toliko gizdavo uzgrede nje rados,
ter mogu reć pravo: zamami svu mlados.
Kada li obraz svoj u ljepos postavi,
svak bude reć ovoj: "Ovo raj gizdavi!"
zač u njem ugleda svitlosti sončan'je,
koja se mnit ne da da ima skončan'je.
Pozrite nje čelo, u kom će svak vidit
još ništo veselo što čini zavidit,
što hrlo človika s vidin'jem razdili, -
svitloća tolika na njem se zabili.
Gdi čista grimiza toli se dobavi
kim ličca naniza, ter gore ljubavi?
ter birek da prosu niza nje naredno
bili džilj i rozu, da cafte zajedno!
Kad ona otvori dva svitla pozora,
svitlje dan ne stvori istočna taj zora;
ter toli izročit pridragi nî kamen
ki more svidočit od očic nje zlamen.
Tko da tuj ne susta u želji ljuveni,
gdi cafti iz usta njoj koralj crveni
purpurom van roze? ter kada govori,
jakino od rose da se cvit otvori.
U željah što hrlo on začne umirat
pribilo nje grlo tko stane pozirat?
Zač birek sve da je povito džilji još;
zatoj se gledaje, človiče, zabit mož.
Stani svak misleći ove nje liposti
koje ja izreći ne imam kriposti;
jer vele veće jes negoli govoru

prislavni nje ures za milos ki dvoru.
Nu kad bi postavil tko pamet na nje um,
tadaj bi sam pravil: "Ovdi je vas razum,
ovdi je vas razbor koji bi dal odvit,
ako bi gdi na zbor stekal se vas sî svit."
Zatoj je, dim, ovu slaviti još pravo
i Slavom da zovu nje ime gizdavo,
ako bi Homero i Virgil na sviti,
koji su jezero lijepu stvar slaviti.

[Br. 222]

[Sve bi se človikom vazelo govorit]

Sve bi se človikom vazelo govorit,
a ja bih bosilkom vazel se satvorit
ki ova vodicom svaki čas poliva,
a vlasi ter licom jak sunce obsiva.

[Br. 223]

[Draža je viditi, lipša ner sunačce]

Draža je viditi, lipša ner sunačce
koju bih sliditi ne štedil srdačce;
nu nisam fenice, da se opet pojavi,
kada me nje lice ljuveno otravi.
Ne bil'jem ni travom, kom lovac zvir strilja,
nu ranom nezdravom ka nigda zacilja;
zaman je svaki red i staric mađije,
ako će nje pogled ki meda slađi je.

[Br. 224]

[Pod nebom stvar veću ne želim ni pitam]

Pod nebom stvar veću ne želim ni pitam
ner vazda da srjeću ovaku susritam.

[Br. 225]

[Pokli t Bog da kripos, ružice, na saj svit]

Pokli t Bog da kripos, ružice, na saj svit
da si ti sva lipos, daruj mi tadi cvit,

neka se proslavlju po družbi jur mojoj
i da te postavlju slaveći vrh gospoj.

[Br. 226]

[Glasom ja dan i noć prizivam krjeposti]

Glasom ja dan i noć prizivam krjeposti,
jer slavit sa svu moć rad bih tve ljeposti.
Raju sja danica od zvizda najsvitlja;
takoj ctiš, Anica, međ vilam svih liplja.
Akvile krjeposti nitko nas ne ima,
ter se tve ljeposti pozirat ne prima;
cić ako tko gleda veseli tvoj obraz,
stvari se od leda ter kopni kako mraz.
Jer sjaje promineš i kud se ti ozriš,
svitlostju prosineš ter suncem sva goriš.
Od raja dar imaš da t' ličca zorom zre;
ljepos vil vazimaš ka godi s tobom gre.
Zato je svak vesel, obraz tvoj videći,
zato je svak dresel, srcem ga slideći;
ar si drag viditi, moj venče gizardavi,
nu je trud živiti u željah ljubavi.

[Br. 227]

[Što ću reć, ružice, pokli me neć slišit]

Što ću reć, ružice, pokli me neć slišit
ni mi ćeš tužice ljuvene utišit?
Jer što ja govorih sva moja godišta
i službu ku stvorih, ti scijeni za ništa.
Zatoj me ostavi, izbrani cvite moj,
kad za lik ljubavi neć mi dat obraz tvoj.
Možebit, da tebe ne poznam ja dosad,
ne bih sad od sebe viditi konac rad;
volja još da zlobom budem ti služio,
mnju moju da s tobom ljubav bih združio.
Nu jer bih prav sužan prid tvojom ljepotom,
togaj dil ja dužan birek sam životom.
Da vidiš ti, Bože, jer ovu človik živ
trpiti ne može nepravdu i nje gniv;
ovo ja na svit saj ne imam stvar inu
negoli gorki vaj za družih krivinu.

[Br. 228]

[Za ljuven razgovor stojah ja u sjeni]

Za ljuven razgovor stojah ja u sjeni
pod jedan lip javor na travi zeleni,
kad vidih vil jednu da k meni doteče,
koja mi rič mednu iz glasa tuj reče:
"Ali si na ovo sunačce izišal,
ali je što novo što si tuj sam prišal?"
Pomni me srdačce da ovo učini,
zašto se sunačce sama jur procini;
zato jo' rekoh ja: "Moj cvite rumeni,
sunce me obasja, kad pride ti k meni;
a što mi još veliš što sam ja ovdi sad,
ter ako znat želiš, tebi sam kazat rad:
svak koga jur tište ljuvena služen'ja,
on, prave, ne ište od ljudi združen'ja,
da cjelje gospoju razbira od službe;
zatoj ja sad stoju sam ovdi bez družbe."

[Br. 229]

[Draže nî človjeku poslušat ner meni]

Draže nî človjeku poslušat ner meni;
nu što ćeš da reku, moj cvite rumeni?
Ako bih tvu lipos proslavit hotil ja,
nî moja toj kripos, ter mi se ne prija;
to li se potužu što pati život moj,
želeći da združu gizdavi obraz tvoj,
nećeš mi vjerovat. Zatoj te ja molju,
kad mi nî mirovat za željnu nevolju,
nemoj mi prikladat k tužicam žalosti,
da mojoj smrt zadat ne budeš mladosti.
A kad bi jur dala ti meni smrt prijeku,
komu bi tuj hvala, ja ne vim da reku;
koris bi li meni, jer ne bih ja plakal
u želji ljuveni živu smrt i pakal,
koji me umara, koji me mori sve,
koji me izgara, odkli znam lice tve.

[Br. 230]

[Gospođe, za mene govorit nî pjesni]

Gospođe, za mene govorit nî pjesni,
ar život moj vene cječ tvoje ljubezni,
ter meni proplakat većma je obično,
većma je uzdihat i cvilit prilično.
A toj znaš i sama da tvoje radosti
vel'ja su zamama mojojzi mladosti;
ner ako ne haješ i znat se ne činiš,
ter mene puštaješ ljuveno da hiniš.
Ako jur odluči navlašto činit toj
dokli se izmuči ljuveno život moj, -
da ti Bog satre moć i tvoju odluku
ku činiš dan i noć da patim tuj muku.
Nu to li ne znaš još me željne ljubavi,
neka ju znati mož, nu pamet postavi:
ovo ti dim uprav, prisvitlo sunačce,
za tvoju da ljubav vene me srdačce;
za tvoju još rados život ću izronit,
ako me tva mlados ne bude zaslonit;
ako me tva ljepos ne bude pomilit,
ljuvena, znaj, krjepos smrt mi će udilit.
Hotij toj virovat, ružice, Boga rad,
neka ja mirovat za mal hip budu sad.
Reci mi takođe ako me neć ljubit,
prisvitla gospođe, da mi nî dni gubit;
da te daj ne slavju, ka slavu, mnih, da hoć
zaplatit ljubavju i da me neć tač oć.
Li da te ne želim, činit ja ne mogu;
danu se man, velim, ne služi ni Bogu!

[Br. 231]

[Začuh svak gdi slavi, diklice primila]

Začuh svak gdi slavi, diklice primila,
tvoj ures gizdavi, da cafti vrh vila.
Nu što će sliditi? postavih svu krjepos,
kako bi viditi tvoju moć gdi ljepos.
Ter dobro tvoj ures glas velik da tvori,
nu vele veće jes negli se govori;
jer kom te ja uzrih, diklice gizdava,
u meni ončas rih: ovo je sva slava,
ovo je sva gizda, ovo je oni cvit
koga će do zvizda uzvisit ovi svit;
u tebi zač zgledah ljeposti toliske,
kojojzi reć ne dah pod suncem prilike;
ter tebe okrunih ljepotom vrh gospoj,

a želje napunih ljuvene život moj.
Odtole ja veće ne imam pokoja,
svaki čas želeće da mi si gospoja,
svaki čas cvileći u tuzi ljuvenoj
i željom želeći da bih zvan sluga tvoj.
A toj se sve vidi u mojem obrazu,
u željah gdi blidi kako cvit na mrazu.
Zatoj te ja molim, ako ćeš, ružice,
da se već ne bolim ni paću tužice,
daruj mi za rados tvoj obraz gizdavi,
neka te ma mlados spivaje proslavi;
neka ja postavljju tve ime u pjesni
i da ja ozdravlju od želne ljubezni,
ku moćno ukrijepi u moje srdačce
tvoj obraz prilijepi, prisvitlo sunačce.
Zato te još zovu, diklice, sa svu moć,
ne čin' me da plovu u željah dan i noć;
ne čin' me da tužu ovako dan za dan,
nu da te sadružju, ter ću bit blažen zvan.

[Br. 232]

[Ne mogu biti zdrav, gospođe gizdava]

Ne mogu biti zdrav, gospođe gizdava,
zašto mi tva ljubav zdravu bit ne dava.

[Br. 233]

[Bisere gizdavi, biser te svak zove]

Bisere gizdavi, biser te svak zove,
biserom svak pravi tve ime da slove;
biser te svak veli, nu slavni tvoj obraz
većma se poželi negoli biser vas.
Zatoj me, ružice, molju te, zabrani
od željne tužice koja me sve rani,
koja me sve cvili, koja mi smrt tač jes,
ako me ne smili biserni tvoj ures.

[Br. 234]

[Mnil ne bih nigda ja da oni lip obraz]

Mnil ne bih nigda ja da oni lip obraz,
iz koga sunce sja, nosi jad i poraz;
ar kaže u sebi anđelsku dobrotu.

Nu togaj sad ne bi mojemu životu:
razdor mi učini od srca kako lav,
koji čas procini da želim nje ljubav;
i pozor izbrani i ličce veselo
od mene sve brani, - zatoj grem dreselo!
Ah, mene zatrudi u ljubav bez lika,
ter nitko ne sudi po ličcu človika!

[Br. 235]

[Mnogo muž, gospoje, moj venče veseli]

Mnogo muž, gospoje, moj venče veseli,
nu ne muž da moje srce te ne želi;
ar se je utvrdil ljuven plam, sunačce,
koji je razgrdil željom me srdačce.
Rad togaj u gnivu ne drži život moj,
ako ćeš da živu veselo sluga tvoj.
Jeda li stvorit muž da te ja ne želim?
ali te molju još, hoć da se veselim?
a ti mi dopust' toj, kad me neć u družbu;
neću t' ja htit zatoj manju čas i službu.

[Br. 236]

[Onojzi ku sliđu nî birek zadosti]

Onojzi ku sliđu nî birek zadosti
obraz nje da viđu pun svake radosti,
nu jošte iznasi svaki čas na prozor
prosute tej kosi koje su moj umor;
zato joj niz bil vrat na prame sve lete,
jakino preden zlat kada se rasplete;
ter isto dim ovoj: nî način taj na svit
u koji vlasi svoj' ne stane ona vit.
Pod nebom od zvizda nî, ni će bit potom
od ove da gizda slaga se lipotom;
ja mnju da sunačcu puštala ne bi red,
ter u svom srdačcu ne ima drugu zled.

[Br. 237]

[Ner tko je kamen'je, a svak bi mogal rit]

Ner tko je kamen'je, a svak bi mogal rit
jer ova zlamen'je na dobro ima prit;
zatoj se vili toj odlučih pomolit
da ne da život moj ljuveno već bolit.

[Br. 238]

[Molim te, sunačce, nemoj mi zazriti]

Molim te, sunačce, nemoj mi zazriti
er ti me srdačce odlučih izriti.
Anđelski tvoj obraz i ličce biserno
stavi me u poraz ljuveni čemerno;
rič svaka od usta, u kojih nosiš med,
želju mi dopusta da kopnim kako led,
i slavni pozor tvoj, grlo, vrat i kosi
činiše život moj da željom smrt prosi.
A zatoj iz tuga vazeti ako me ć,
učini da sluga ja se tvoj mogu reć.

[Br. 239]

[Molim se jednu stvar tvojojzi radosti]

Molim se jednu stvar tvojojzi radosti,
da mojo' ljuven dar ne tajiš mladosti;
ar meni nî veće inako života,
zač ljubav toj neće i tvoja ljepota.
Rači me uslišit, ali te još molju
da budeš utišit ljuvenu nevolju;
jer ako daš umrit za pravu još ljubav,
poslinji, mogu rit, er sam bil sluga prav,
a ti se ć ozlobit, ter žalim ja veće
gdi ćeš glas zal dobit ljeposti hoteće.

[Br. 240]

[Molim te, sunačce, promisli štogodi]

Molim te, sunačce, promisli štogodi
da moje srdačce cvileći ne hodi;
ar obraz tvoj slavni i ličca sončana
mene su pripravni viditi skončana.
Rad togaj još molju, moj cvite rumeni,
čin' da se ne bolju u želji ljuveni;
ili me od službe ljuvene slobodi,
ili me od družbe od tvoje čas zgodi.
Ako mi tuj milos ne stvoriš, dim uprav,
meni je usilos umriti za ljubav.

[Br. 241]

[Gospođe, zač prosiš jer mi su tužice]

Gospođe, zač prosiš jer mi su tužice,
kad ljubav ponosiš od vjerna služice?
ar željno povenut potribno meni jes,
kad godi spomenut budu ja tvoj ures
u kom se raj veli, gizdava ružice,
ter se toj ne želi bez željne tužice.
Ako li tuj želju ima tve srdačce
da se ja veselju, prisvitlo sunačce,
stvari mi tuj milos da te ja sadružu,
ter mi će bit silos da veće ne tužu;
zašto je tvoj prirok da se ja dresel'ju,
također bit uzrok mož da se vesel'ju.

[Br. 242]

[Onojzi ku ljubim rekoh ja uz tužbu]

Onojzi ku ljubim rekoh ja uz tužbu:
"Ne čin' tač da gubim posluh moj i službu;
jer ću ja iscvilit sve moje dni zaman,
ako me pomilit ne budeš niki dan."
Tadaj se obrnu nje lipos ljuveno,
zatoj ja vas trnu i venem skroveno,
zatoj mi svaki čas još pamet utječe
spominat slatki glas, "Ne boj se" kad reče.
Misal je toj veća ka me će ispržit:
što mi se obeća kad se će izvršit?
Zašto se mâ mlados tim pase još na svit,
želeće nje rados jak sunce mrzal cvit.

[Br. 243]

[Slatko me ovaj vil pozire očima]

Slatko me ovaj vil pozire očima,
koja slas ljuven stril iz mene vazima;
jer birek sve slavna nje ljepos da pravi:
"Ovo sam pripavna za lik tve ljubavi!"

[Br. 244]

[Pomisli, ružice, što stvori jučera]

Pomisli, ružice, što stvori jučera,
jer mi da tužice gorčije čemera;
jer želje ljuvene napuni život moj
ter mlados sva vene, želeći da sam tvoj.
Ar ono ljuveni procinih ja zlamen,
ter začuh u meni na srci gork plamen;
a s druge li strane razmislih u sebi
jer moje lik rane imat će u tebi;
koji lik ne nađoh u travi ni zel'ju,
toj čini da zađoh u čudnom vesel'ju.
Zatoj te ja molju i zovu ružicom,
čin' da već ne bolju ljuvenom tužicom.

[Br. 245]

[Odkole ne skriva ovaj vil svoj ures]

Odkole ne skriva ovaj vil svoj ures,
pamet mi uživa njekoju vičnu čes
i niku slas novu. U kojoj sladosti
čestit se ja zovu među svom mladosti,
zašto sam stanovit nje lipos da radi
da svaj stril jadovit milostju osladi,
ter da mi pokripi srdačce ljuveno,
koje mi rascipi nje ličce rumeno.

[Br. 246]

[Ne mogu ne slavit dan i noć vil ovu]

Ne mogu ne slavit dan i noć vil ovu,
ni mogu ne pravit ne ures stvar novu,
gdi smihom obrnu na mene svoj obraz
ter čini da trnu i kopnim kako mraz;
ter čini da želim dovika nje slavu
i nad sve da velim nju slavom gizdavu.
Jer mi se satvori sunačce nje mlados

i suncem mnjah gori anđelska nje rados,
kojojzi prilične ne nađoh liposti,
zač u njoj sve vične procviću kriposti;
zatoj se pouzdah nje lipos još molit
da želni moj uzdah ne pušta već bolit.
Tada ja od vel'je radosti vas zađoh
za čudno vesel'je što tuj čuh i nađoh,
kad reče: "Cvite moj, drž' ovo skroveno
ter cvilit već nemoj ni tužit ljuveno;
zač me tva primaga ljubav ku ne kažu,
zatoj sam sad naga, tvoj da jad utažu.
Ako ti jur blidiš cić moje ljubezni,
skoro stoj, da vidiš konac tej boljezni.
Hrlo će svrha doć tvojemu porazu,
ako ka bude moć u mojem obrazu;
zatoj već ne želi tko ti će čut tužbe,
nego se veseli između sve družbe.
Rano ćeš bit u skut od moje ljubavi,
ako me budeš čut, moj cvite gizdavi;
zamalo pokrsmaj, molju te Boga dil,
a potom kako zmaj doleti u moj kril.
Tuj se ćeš izvit moć ljuvene boljezni
i tuj ćeš na lik doć od željne ljubezni."
Kad sam ja toj slišil, tko čuješ, što t' se mni,
jesam li utišil tuge tuj od svih dni?
jer ništa u željah o sebi ne znah ja,
negoli sve veljah: ovo ka suncem sja;
ter hvalu i slavu gdi imah njoj ponit
a obraz i glavu do zemlje priklonit,
istom rih: "Gospođe, viđu ja da sam tvoj."
Tuj ljepos nje pođe, nasmijejav obraz svoj,
i tuj se veće još oćuti ufan'je.
Tko sliši znati mož što je me uzdan'je!

[Br. 247]

[Svemogi moj Bože, molim te, ako glas]

Svemogi moj Bože, molim te, ako glas
umrlih prit može prid vel'ju tvoju vlas,
čin' da se nagledam pridrazih, a potom
sebi čas da ne dam živiti životom.
Ako li, Bože moj, umrlih ne slišiš,
ter nećeš stvorit toj da mene utišiš,
a ti me porazi, da mnom nî spomene,
kad mili ter drazi dalek su od mene.

[Br. 248]

[Za službu svaki čas pogledah radosti]

Za službu svaki čas pogledah radosti
od te ka ima vlas vrh moje mladosti,
zašto se zateče smilit me nje obraz
ter svrši što reče; zatoj sam vesel vas,
jer imat mogah dar kojim bih odlučen
plaćen bit, što igdar ljuveno bih mučen.
Ar gdi grem dreselo, vidi me jedan dan
ter zaupi veselo: "Svrzi zlu volju van,
zašto t' se podobe ljuvene krjeposti.
Neću već da znobe moje te ljeposti;
prî nego iskoči na goru mjesečac,
prid' da ti dam oči, jer si moj venačac."
Misli svak ljuveni taki dar tko ima
kolika jur meni rados se tuj prima!
kolikrat spomenih toj vrime prikrasno,
u svako povenih, želeći prikasno!
Utoj se oni hip približi k vrjemenu;
taj čas se spravih lip k rajskomu imenu.
Pun idoh radosti, a kad bih u nje kram,
mojomzi mladosti ne bih ja voljan sam:
ne mogah naprid poč, toli se stideći,
toliku scijenjah moć nje ljepos videći.
Danu bi srce lav, ko se prî bojaše,
ter pođoh gologlav gdi vila stojaše;
dvorno se poklonih, u darov zatime
sebe joj sam ponih slaveći nje ime.
Goraše svital raj u ličcu toj fravi;
pride, - mnjah sleti zmaj, kada me pozdravi.
Oh, život zavinu, kom pusti slatki glas,
ki smišlju jur vinu, - strne mi svaki vlas!
K sebi me primili ter venčac svi hrlo
rukami pribili i kruni me grlo;
celov mi ne brani na moje tužice,
u kom slas dohrani od rajске ružice.
Tač ne sta velik hip, nazva me jelinka:
"Je li ti već nalip na srci pelinka?"
Ja imah smilosti u obraz gospojen,
ter čudnom milosti bih kako opojen,
ter na rič prizlatu ka side s rozami
odgovor podah tu [s] željnimi grozami:
"O kruno gizdava ter venče zeleni
komu je sva slava što biješe Eleni,
na svitu nî meni vesel'jem prilika,
moj cvite rumeni i moja sva dika.
Blažene one dim ovako ki traju;
evo se sad vidim i scinim u rajju.
Tko bi bil ustriljen ljuvenom krjepostju,

pak da je nadiljen ovakom ljepostju,
 ne bi li ranici lik imal u mukah,
 vidiv se danici ovakoj u rukah?
 jakino ja tebije ke ljepos suncem sja,
 zavidim sam sebije, er se tvoj zovu ja."
 Na tadi odgovor vesel smih satvori
 ter sinu vas nje dvor, mnjah raj se otvori.
 Zatoj se još hrlo upustih tada ja
 ter prijah nje grlo, zač ona me prija,
 toliko jur drago, toliko obično,
 koliko jur blago da nam je sve vično.
 Ne more znat se red tko veće nas ljubi,
 pri kojoj ljubvi med svoju slas izgubi;
 ter misto ne ima ni grlo ni lice
 što celov ne prima od one diklice,
 ka meni nimalo ne prosti za milos.
 A naprid ostalo kazat mi nî smilos,
 zašto bih uzrok bil od željne boljezni
 komu bih spovidil ostale ljubezni.
 To li bi tko pozrit mogal nam tuj mlados,
 mogal bi dobro rit: "Ovdi je sva rados!"
 I tko se jur blazi mogu zvat pravedno
 ner mili ter drazi kada su zajedno,
 gdi čase sve traju u slatke celove?
 Ja scinjah po raju da život moj plove;
 toli se zovih rad er pravljah sam sebi:
 jesam li na svit sad ali sam na nebi?
 Da kada nje ljepos svoje ust' otvori,
 Božja me mnjah krjepos vičnoga satvori,
 zač reče: "Venče moj, uresan ružicom,
 cviliti već nemoj ljuvenom tužicom:
 ti si moj razgovor, ti si cvit veseli,
 ovi t' se veće dvor zatvorit ne veli.
 I tvoj bi odprí plač utješén po meni,
 nu se je moglo tač, moj džilju rumeni,
 ar sam ja takođ još cvilila za ljubav;
 toj i sam znati mož, ako ćeš reć uprav.
 Kad spivah ja pjesni, što u njih tad veljah
 neg da t' me ljubezni otvorim ke željah?
 ter iskah pute sve kako bih u kril moj
 vidila ličce tve; oto bi sada toj!
 Oto se zgodi sad, oto se sad zgodi
 u željah da gork jad život vas ne vodi."
 Kad ovo izreče nje ures gizdavi,
 oni čas doteče s velikom ljubavi,
 uz moje ter lice prinese obraz svoj.
 Zatoj rih: "Svilice, sliši me čas ovoj!
 gospođe, toli reć mogla mi još ne bi
 što ne bih mnogo već viroval ja tebi.
 Zatoj ti imam har, i hvalit u slavi

neću stat nikadar tvoj ures gizdavi."
Zatim s njom povratih minuto sve vrime,
ko zaman ne stratih, - kazat ga ne vime.
Potom vas protrnuh videći blizu dan,
ter riječi obrnuh: "Vrime je meni van!"
Toj vila čuv reče: "Moćno t' me ucvili,
kuda mi uteče, oh, džilju pribili?"
Raskriliv ruci pak pade se na me sva;
za grlo stasmo tak' velik čas obadva.
Još da me udvori i darom daruje,
prsi bil' otvori ke sunca varuje;
nu za svoj razgovor meni se stvori mni,
neka se u nje dvor opet jur meni ckni.
Li jur toj zamami svu misal i pamet
i čini željami ljuveno da sam spet.
Reče dan: "Ovo sam!" zatoj se bojasmu.
Nu misli svaki sam kako se rastasmo!
Ove li danke ja ne prijah s pokojom,
želeći da prija vidim se s gospojom.

[Br. 249]

[Što tužih, toj dosta! odkoli život moj]

Što tužih, toj dosta! odkoli život moj
na slavni svit posta, ne prija dobro toj;
jer suncem ku zovem od moje mladosti
čini me da plovem po rajskoj sladosti.
Sad ino ja, Bože, ne želim ner zdravje,
pokli mi bit može na ličcu uzglavje;
makar mi ova vlas može bit na svitu
da shodim nje obraz jak pčela po cvitu.
Vazmi svak za svoj trud tuj platu od zlata,
meni je za moj blud u krilu sva plata.
Neka ti svak žudi iman'ja veće steć,
i moj mu dil budi, slobodno mogu reć:
dosti se zovu blag po srići ljuveni,
onomu kad sam drag tkono je drag meni.
On ki znat sve želi, što me sad ne kuša
što se tač veseli život moj i duša?

[Br. 250]

[Uresna krunice, sva dragi kamenak]

Uresna krunice, sva dragi kamenak
 u kom sja danice prisvitli plamenak,
 povita biserom i cvitjem od raja,
 izvrila s' jezerom jur u hip od zmaja,
 da vas svit poraziš ognjenom ljubavi
 i da ga okrašiš, čim nebo Bog slavi.
 Eva raj upušta zemaljski nehajstvom,
 opet ga dopušta ti mnogim otajstvom,
 ki znaju raspraviti tvoju moć i kripas.
 Ter vazeh ja slaviti s vesel'jem tvu lipos;
 tancom jer od svih vil slovu te gospoju,
 venčac t' se s krunom svil, pjesni t' se tuj poju,
 veće ner u Greciji Eleni cječ Troje
 i u Rim Lukreciji nad ljepos ku broje.
 Ružica rumena i s bil'jem zazire
 od hvale imena tvojega i vire,
 tere se ozira i s listjem k nebesom
 slovući primira tvu lipos k čudesom,
 u kojoj sva slava jes kako u raju,
 ter gredeš gizdava jak vila po gaju,
 svrćući pozorom prikrasnim veselo,
 vrh koga sja zorom jakino dan čelo;
 na komu cafti cvit džilj bilji od sniga, -
 toj slidi vas sî svit umjesto od stiga.
 Ar gdi si ti, kruno, ino se ne želi,
 rados je napuno obraz tvoj veseli,
 iz koga plam gori svitlostju koja sja
 jak sunce na gori, kad zađe oblak tja.
 Najlišno svak pravi, kad te smih obide:
 "Ono se pripravi da k nebu otide!"
 er bil dan s istoka nî tvoje svitlosti,
 koja si prî roka dana raj milosti.
 Da vidi tko pomni, što nî čul u čten'je,
 u tebi gdi domni sve divno počten'je:
 ličce tve, kom oganj ljuven se satvoril,
 da nî lis ruže na nj, vas svit bi izgoril.
 Od vel'je radosti koje nî ni bit će
 u tvojoj mladosti sada sva proctit će:
 jak ljeti perivoj, kad cvitje ishodi,
 tako vrat bili tvoj po kom se džilj plodi.
 Ter se svak zasjeni tko gledat na nj počne,
 zač vas vri u pjenu od zore istočne.
 Cti pored s njim grlo, koje se progleda,
 gdi kroza nj gre hrlo uzdihaj od meda.
 Ali ti od' mane draža je vonj toli,
 ka smami tko stane da miris odoli;
 ar je mil i sladak svakomu bludniku,
 jak ljeti jur hladak kad puhne putniku.
 A nego da bilos prsi t' se otvori,
 u kih je taj smilos da tebe svak dvori,

kakono vil onu ke usti od roze
 u cvitju sva tonu ter koralj van rose.
 Kada ih otvoriš, vas se raj ukaže,
 a to li govoriš, vitri se utaže,
 hitreći romonom u kom rič izlazi
 sladostju jur onom da kami priblazi,
 a nego človika, o cvite pereni,
 koji neć dovika sit biti sereni,
 od tebe plovući ka spiva vrh vala
 ter ne da slovući da zgine tva hvala;
 kojojzi nî čisal ni takođ prilike
 ter ljudska znat misal ne može tve dike.
 Raj di, tî da si cvit, svakomu očita,
 tekal bi vas sî svit, da tebe počita
 kakono stvar novu ljeposti izvrsne,
 andelski ku zovu, komu jur iskrnsne
 u sriću tva gizda; koju kad obratiš
 k nebesom od zvizda, svitlos im prikратиш,
 kakono dan zori, prikrasnim kopicam
 na kih se raj zori u zlatu s rozicam.
 Najliše ti prami kada t' se rastrese,
 tadaj se tvoji krami svitlostju narese,
 zač budeš jak vila ka za stan obći lug,
 dokli ih zavila gojtanom nis' u krug,
 jakino venčac rus prihitrim rukami,
 na kih cti džilja bus ter skriva drag kami,
 a ine sve ude toj ruho pričisto
 po kom te svi sude Leksandra namisto,
 Eto svit da vladaš, razum tvoj jes dosti,
 kojim se prikladaš k nebeskoj mudrosti
 i k onim naravom jedine feniče,
 ter tebi međ travom sličan cvit ne niče;
 ljepos jer, vjenačcu, tebi Bog svu izda
 jakino mjesečcu između svih zvizda,
 kojih se s' hitila lakomo krjepostju
 tere si skitila ime tve ljepostju.
 Jere se podoba Homeru slaviti,
 ako bi toj doba njemu sad na sviti,
 i mudri još Virdžilj, u mramor da pišu
 slaveći tebe džilj ljepotom najvišu.
 Carstvo tve čas ima, ne misec [s] sunačcem,
 kim se zrak vazima najmanjim oblačcem.
 Tva ljepos jes tvora ka nigda ne gine,
 jak zelen sa bora i listak s masline;
 a toj se jur izrit ne mogu tve slave,
 ni takođ vlas izrit najmanji od glave,
 a negli ostala ljeposti ku prave
 da svitu jes hvala dostojna sve slave;
 najliše kad pođe tvoj ures da hodi,
 svak uzmni, gospođe, da tanac izvodi.

Zašto si uresna razlicim gizdami,
kako su ukresna nebesa zvizdami;
ter tebe za diku imat će svit ovi
i činit uviku tvoj ures da slovi.

[Br. 251]

[Sliši ti ki ne mož slišat me radosti]

Sliši ti ki ne mož slišat me radosti,
koju ćeš rados još čut mojoj mladosti,
ter se sad samohoć [s] životom razluči,
neka te dan i noć zavidos ne muči.
Jer tvoja što zavis ter jezik prokleti
željaše skončat svis od moje pameti,
sve milos od vile napravi, dim uprav,
da želno ne cvile me oči za ljubav.
Slava nje i razum za pravdu od službe
ukaza meni drum da sam njoj od družbe,
ter ako sto godin žive nje ljepota,
sve dni ću gospodin bit od nje života.
Mlados nje hoti toj da vidi tko nî rad,
a da se sa mnom moj raduje takmo sad,
i da se veseli, dokli mu teče vik,
a tko mi zlo želi da bi zlu dionik.

[Br. 252]

[Oni se veseli, oni se zove blag]

Oni se veseli, oni se zove blag,
čestit se još veli on tko je dragu drag;
a to je dar Božji, kim darom, mogu toj
reć, da Bog umnoži najveće život moj.

[Br. 253]

[Ako mi tko želi od drazih čut rados]

Ako mi tko želi od drazih čut rados,
znaj da se veseli radosno mâ mladost,
videći ovdi sad ovu vil gizdavu,
za ku sam živit rad slaveći nje slavu.
Kako zlat prstenčac urese kamenom,
krunicu i venčac ružicom rumenom,
takoj jest okol vas uresil nje ures;
nebeska hoti vlas da jest toj moja čes.

[Br. 254]

[Človiče, nikoga toliko srčano]

Človiče, nikoga toliko srčano
ne ljubi, bez koga život je skončano;
zašto ćeš život svoj u ruke smrti dat,
pokli se dragi tvoj drugi tî može zvat.
Ter kada kon tebe ne vidiš stvar tvoju,
ne vidiš sam sebe negoli smrt svoju;
ar veći ne veli na svit se nepokoj
ner drazih tko želi, kako zna život moj.

[Br. 255]

[Reci mi, ružice, jesi li bez mene]

Reci mi, ružice, jesi li bez mene
ćutila tužice od želje ljuvene?
Zašto se meni mni, žimi tvoj obraz bil,
u pakli ove dni bez tebe da sam bil,
ter da se odcela hoće svit oborit,
iz čela do čela vas ognjem pogorit.
Bez tebe ja nikud, moj venče veseli!
oh, ne zna što je trud tko drazih ne želi!

[Br. 256]

[Kad ličce rumeno ovejzi od gospoj]

Kad ličce rumeno ovejzi od gospoj
sadržu ljuveno, što je tuj posal moj?
ne drugo ner bljusti nje pozor očima,
a celov od usti da broja ne ima,
i ruci me hrlo pospjeha napunjat,
gospoji ter grlo i venčat i krunjat.
I sve tuj drago što satvori mâ mlados,
za svaku jednu sto vrati mi nje rados.

[Br. 257]

[Slađu rič ćut ni reć ljubavi ne prave]

Slađu rič ćut ni reć ljubavi ne prave,
ni blago veće steć ner tugam zabave.
Ja mnju vas u meni da ljubav stavi dvor,
ktomu lik ljuveni svim tugam razgovor;
zać ljepos od one za kom mnjah dni traju
učini da tone život moj u rajju.
Milos mi dopušta toj za trud ljuveni -

dva ličca gorušta ter obraz rumeni;
volju rit pravedno: vaze mi svu želju
ter čini najedno da se ja veselju.
Napokon dar doni zlatom vas uresan,
koji mi pokloni pojući s njim pjesan.
Dosta joj toj ne bi, nu reče: "Dokli sja
sunačce na nebi, tvoja ću biti ja!"
Odsade ja veće ne gledam ničesa
ner za me nesrjeće da za me ne čeza.

[Br. 258]

[Viditi tko žudi što mogu nebesa]

Viditi tko žudi što mogu nebesa
i narav od ljudi vid ovu s čudesa!
Sama je sunačce svitlostju istočno,
ne na me srdačce ma svitu svidočno;
i brzo jur hodi, zašto Bog dobrijeh
za sebe odvodi, a pušta zalijeh;
zač se ona s anđelska kraljevstva jur napi,
stvar lijepa zemaljska utječe, ne trpi.
Moć je rit: pamet tva ovo je vični vik,
ovo je slava sva i tuzi svakoj lik.
Vidivši nje pozor, ja mnju će s' postaviti
zabavu i zazor tko hoće nju slaviti;
ner ako dim Febu, još on bi utruđen:
ja mnju bi na nebu nje ures začuđen.
Da kada pride gdi, učini da ljubav
onuda vinu bdi jakino zviru lav.
Ovo je, dim uprav, vas ures, moj Bože,
ovo je što narav na saj svit dat može.

[Br. 259]

[Tko želi svital raj da gleda na sviti]

Tko želi svital raj da gleda na sviti
na vilu poziraj koju ću slaviti.
Krunu je zavila glavici od kosic,
ter ju je stavila umjesto od rozic,
u kojoj cte vlasi jakino venčac zlat.
Toj mene porazi ter od nje bili vrat
vrh koga obraz sja sunčanom svitlosti,

tere na nj gledat ja ne imam kriposti.
Ar pozri okolo u tanci vesela,
a na me oholo pogled je vazela;
očiće nje gore jakino sja zvizda,
ter kako iz gore vila t' se taj gizda.
Lićcem jo' ružan cvit izniče s džilji van,
ter stvara bilji svit negoli zora dan.
Govor tej gospoje ishodi medan glas,
a to li kad poje, strne mi svaki vlas.
Hladak lip ishodi kad usta otvora,
po kih se jur plodi koralj, cvit od mora.
Anđelom svu milos birek je vazela,
ter misec mnju svitlos vazimlje s nje čela.
Za grlom utiče tko ljepos nje želi,
tere joj izniče kako džilj svak veli.
Jur kroza nj uziru, uzdihe ljuvene
tolikeđ podiru za njim ja skrovene,
želeći nje rados srdaćcem svaki čas,
jer ima mu mlados zapetu u zlat vlas,
ljuveno ter bludi jak ranjen jeljenčac.
Li vrhu svih ljudi izbra me za venčac,
a ja nju za dušu i za moj cvit ružan,
privirno ku služu jakino prav sužan,
i mišlju služiti po sve dni po vas vik;
toj svit će viditi, zač mi da rani lik.

[Br. 260]

[Za drugo vil ovu život moj ne obra]

Za drugo vil ovu život moj ne obra
ner da se nje zovu, - toj scijenjah sva dobra;
još da se pogizdam također nje slavom,
jak mjesec međ zvizdam i cvitak međ travom.
Zač u nje mladosti nahodaš taj ures
kim biše zadosti blažena moja čes;
mnjah da sam u rajju, prida nju kad pridaš
a život da traju, kada ju ne viđaš,
Viđ ovdi svaki mlad ter stani misleći,
pokli bih toli rad ljepos nje videći;
nu što ću satvorit, pokli mi dopušta,
da možem izdvorit nje ličca gorušta,
da mi su na volju, da mi su na oblas? -
ter Boga sve molju za ljubav i nje vlas,
odkole u družbu s ovomzi mogu bit
koja mi za službu da ličca poljubit.

[Br. 261]

[Birek zna ovaj vil jer zlate nje kose]

Birek zna ovaj vil jer zlate nje kose
i takođ pozor lip svis moju zanose,
ter meni dohrani vinu cvit za kosom
i prsi ne brani ke cafte sve rozom.
Pomisli sad mladi u srcu skroveno,
gdi se tuj osladi život moj ljuveno,
budem li vele rad, budem li vesel ja,
ar kad se smišlju sad, zađe mi pamet tja.

[Br. 262]

[Blaženi čas i hip najprvo kad sam ja]

Blaženi čas i hip najprvo kad sam ja
vidil tvoj obraz lip od koga slava sja.
Blažena sva mista kada te gdi vidih,
dni, noći, godišta koja te ja slidih.
Blažen čas i vrime najprvo kada čuh
ljeposti tve ime kojoj dah vas posluh.
Blažene boljezni ke patih noć i dan
cić tvoje ljuvezni za koju gubljah san.
Blaženi jad i vaj ki stvorih dosade
želeći obraz taj sve moje dni mlade.
Blaženo vapi'je kad ime tve zovih
i gorko trpin'je u željah kad plovih.
Blažen trak od uze ljuvene u kojoj
stvorih plač i suze, želeći da sam tvoj.
Blažena ljepos tva, blažena tva mlados,
pokli se meni sva darova za rados.

[Br. 263]

[Koji su u raju čudno se vesele]

Koji su u raju čudno se vesele,
sve Boga gledaju, a drugo ne žele:
gledat je tač mani, gospoje gizdava,
tvoj obraz izbrani u kom je sva slava.
Ter kada izidu gdi tvoja ljepos sja,
ončas mi otidu sve ine misli tja;
a sve što poželju u mojoj mladosti
u ličcu tvom, velju, nahodim s radosti.

[Br. 264]

[Ako ti pri pođe, komu ćeš mene oć?]

Ako ti pri pođe, komu ćeš mene oć?
to li ja, gospođe, komu ću, gdi li doć?
ar meni sve se mni, kad nisam kon tebe,
da mi su gorči dni ner ptici ka zebe.

[Br. 265]

[Čestit ti prstenčac, gospođe od svih vil]

Čestit ti prstenčac, gospođe od svih vil,
da bih ti još venčac s biserom čestitil;
da bih te ja vidil u svakoj radosti,
kako bi zavidil svak tvojoj mladosti.
A to će biti sve za vel'ju dobrotu,
za slavno ličce tve ter čudnu ljepotu,
kojojzi dostoji svaki dar od svita
jakino gospoži ka slavom procvita.

[Br. 266]

[Ako još dobrota nebeska raj stječe]

Ako još dobrota nebeska raj stječe,
od ove ljepota nî raja daleče.

[Br. 267]

[Moj cvite izbrani, imam ti har nosit]

Moj cvite izbrani, imam ti har nosit
veću ner Dijani prilipi Ipolit,
ar svaki čas i hip život mi jur dava,
vilo, tvoj obraz lip i ličca gizdava.
Reć mogu er ne daš umrit mi dreselo,
dokole pogledaš na mene veselo,
jer kako da rukom odnosiš boljezni
ke trplju ja s mukom od željne ljubezni;
ako li govoriš što [s] slugom, gospođe,
život mi satvoriš u rados da pođe.

[Br. 268]

[Pomisli, sunačce, o venče biseran]

Pomisli, sunačce, o venče biseran,
je li mi srdačce i život čemeran,
želeći svak te čas, ter cinju sto godin
dokole pride glas da gre moj gospodin.
Zatoj te ja molju, sokole gizdavi,
hoć li da ne bolju u željah ljubavi,
veće me cknit nemoj, spravi se, ne krsmaj,
ter dolet' u kril moj jakino svitli zmaj.

[Br. 269]

[Sokole gizdavi, priličepa ptičice]

Sokole gizdavi, priličepa ptičice,
tvojo' se ljubavi veseli me lice,
jer imaš taj ures između svih gizdav,
jakino ima čes nada sve zviru lav.
Zatoj te ja želim u mojem srdačcu,
zatoj t' se veselim kako cvit sunačcu.
Mnim, kad te viđu ja, da s' polska rozica
sunačce kojoj sja i pada rosica.
Veće ja iman'je ne scinim prid sobom
ner imat ufan'je sve dni me bit s tobom,
neka se živući tobom ja pogizdam
jakino sjajući misečac međ zvizdam.
Doj, Bože od slave, velika silosti,
pokli te jur prave da si pun milosti,
ovi mi u zdravju, molju te, zdrži cvit,
neka te proslavju, da vidi vas sî svit.

[Br. 270]

[Kad ova izide istoku protiva]

Kad ova izide istoku protiva,
svak bi mnil er pride da sunce nadsiva;
a toli oholo nošaše svoj obraz,
da tko bi okolo ljuveni ču poraz,
ter zaupi: "Boga dil jesmo li sad na svit?
zač takmen još vidil na svitu nisam cvit!"
A ja se skroveno uzvisih u meni,
zač družu ljuveno nje obraz rumeni.

[Br. 271]

[Zapovid od vile obslužih, stvar malu]

Zapovid od vile obslužih, stvar malu,
ka reče: "Sad, svile, dostojiš svu hvalu,
jer mene počita prislavni posluh tvoj,
ter sam ja očita svršeno da si moj."
Život moj uzbijesni ter zaupih: "Gospoje,
da li se u pjesni ovaj rič ne poje?
Malo je tko ljubi za ljuven stvoril plam -
tko život ne izgubi jak Tizbe i Piram."
Veće rič ne rekoh; toliku u sebi
oholas ja stekoh, ter se mnih na nebi.
Nu misli tko pozna komu tuj zavidih,
jer zorom nigdar sna slađega ne vidih:
da kada okruni i vinča me grlo,
radosti napuni život se moj hrlo.
Ostalo tko ne vi? Da mi se istraju
ovako danci svi, živil bih u raju!

[Br. 272]

[Velmi se veselih ovomu dnevi ja]

Velmi se veselih ovomu dnevi ja,
veće ga poželih ner trudan pokoja,
jer kada imah glas da ćete ovdi prit,
očutih jednu slas, za rados mnjah umrit.
Toliko bi vel'je mojojzi mladosti
veliko vesel'je, još veće radosti,
da kad se u ov dvor očito ugledah,
nî tadi razgovor komu se ja ne dah;
jer dobro ufaje svak se nas veseli,
još veće gledaje kon sebe što želi.
Ter ovo za rados pamet mi sva bijesni,
toliku čuh slados cječ tvoje ljuvezni,
cić tvoje milosti koja me tiši sve,
ter imam smilosti poljubit ličce tve.
Prisvitla diklice, ne samo da smim ja
poljubit tve lice jak sunce koje sja,
nu viđu jer meni na svu sad volju jes
tvoj obraz rumeni i njegov vas ures,
koji mi ljuvene sve želje ukroti,
kad vidih ja mene pri tvojoj dobroti.
Ter kad me uhvati tva lipos za grlo,
rekoh se ne zvati rečen'je umrlo;

zač mi svis otide grleći stvar onu
ku mnozi da vide u željah sve tonu.

[Br. 273]
[Što je toj, gospođe, reci mi za rados]

Što je toj, gospođe, reci mi za rados,
iz kola da pođe gizdava tva mlados?
jere se začudih velmi ja vidiv toj,
ter rekoh i sudih, nova je stvar ovo;
zašto tvoj odkoli znam ures i mlados,
vazda bi u koli vesel'je i rados.
Molim se togaj rad da mi se umoliš,
ter da mi rečeš sad jeda se što boliš.
Velmi se zašto sve ljuveno rascvili
koji čas ličce tve s tancom se razdili,
na kom se zove svak, ružice, bez tebe
jakino gdi cvitak prid mrazom ozebe.
Dilj toga poziram svuda ja po tanci
koga ću da spivam u mojoj pjesanci,
odkole tebe nî u tanci s ljepotom
kojoj sam sve me dni daroval [s] životom.

[Br. 274]
[Kad pustiš kosice, diklice gizdava]

Kad pustiš kosice, diklice gizdava,
u cvitku rozice nî vidit taj slava,
ter mi se sve vidi, tko na te pozire
da tebi zavidi a željom umire.

[Br. 275]
[Od tebe, sunačce, kada ja sčekah dar]

Od tebe, sunačce, kada ja sčekah dar,
mnjaše me srdačce svitu sam gospodar;
tuj ljubav i rados tvoj sluga očuti
da mi se sva mlados u slasti zamuti.
Zač je stvar velika da mi zna ime reć
gospođa tolika kojoj nî slike već,
a negli gdi radit stire se ures tvoj
kako će osladit većma se život moj.

Ter viđu sva dobra da cafte u moj kril,
odkli te još obra srce me za svoj stril.
Zatoj ti odslužit stavih ja razum svoj,
još veće jer družit puštaš mi obraz tvoj.

[Br. 276]

[Kad vidi ovaj vil, koja je sunačce]

Kad vidi ovaj vil, koja je sunačce,
jer meni ljuven cvil skončaje srdačce,
anđelska nje lipos svu pamet postavi,
postavi svu kripas da mene ozdravi,
ter svrnu u rados svoj obraz i čelo,
na moju ter mlados pozire veselo.
Ako li još nalip toliki bude kad
da se taj čas i hip ne stvorim prid njom rad,
iz grla pušta glas anđelski da spiva,
a prospe zlati vlas kim suncu dosiva;
prsi bil' otvori, najveće što želju,
ter kako ne stvori da se ja veselju?
ter kako ne čini u rajju da sam ja
moj cvitak jedini iz koga sunce sja?
Pače se za rados pamet mi zamuti,
toliku gdi slados za ljubav oćuti,
tolikom gdi mene milostju nadili,
kom ne da da vene život moj ni cvili.
Zatoj sam stanovit da ova od gospoj
boli se, jadovit kad vidi život moj.

[Br. 277]

[Jednom se ja spravljah na niku rados poč]

Jednom se ja spravljah na niku rados poč,
gospoji ter pravljah da sa mnom bude doć;
ka mi se odprosi toliko ljuveno,
jer mi svis zanosi nje razum svršeno.
Zato joj još rekoh: "Da družbi reć što ću,
kojoj se zatekoh da s tobom doć hoću?
ter ako taj obit ne bude imat stvor,
neka znaš jer dobit hoće me ugovor."
Da znate, mladosti, kad ovo dorih ja,
od vel'je radosti pamet mi zađe tja,
zač ončas doteče na srce jur moje
s rukami, ter reče: "Reci im: ovo je!
ter tako tvoj obit imati može stvor,
i tako mož dobit svaki vaš ugovor.

Er ako istinu govori mlados tva,
imam ja bit vinu kon tebe, viruj, sva;
zašto se draga stvar u srcu, dim, nosi,
ako li stavi var ter sebe uprosi.
Ter meni rači reć: kolikrat imena
od drazih čuti neć za vele vrijeme,na,
ali ti dragi tvoj misal sprid zatječe.
Svidoči život moj, kad me si daleče:
ali noć ali dan, vazda te ja viđu,
i javi i u san srcem te sve sliđu.
Ter da bi tako moć vidit se očima
kako se dan i noć u srcu drag ima,
ne bih te želila, zašto bih pri meni
što želim vidila u želji ljuveni."
Postavi svak pamet, ter misli skroveno
ostah li tadaj spet i smamljen ljuveno,
ar gdi sam, sâm ne znah od vel'je ljubavi,
kojojzi hvalu dah dostojno da slavi;
i veće ner Adam da budem živ biti,
dovik se ne nadam ovu stvar zabiti,
ni bih ja nikadar zabiti mogal toj,
zač od nje dražu stvar ne ima život moj.

[Br. 278]

[Prisvitla gospođe, tako mi života]

Prisvitla gospođe, tako mi života,
kada ti van pođe, osta grad sirota,
osta grad kako pust. Ne mnih ja sam ovoj,
od mnogih nu sam ust čul ovo sluga tvoj.
Ter tko se stekoše, ružice, prid tvoj dvor,
svi ončas rekoše: "Pođe vas razgovor,
otide sva slados, otide sva gizda,
otide sva rados ka slove do zvizda!"
Zatoj mi, ružice, sva pamet uzbijesni,
jer mi bi s tužice želit tve ljubezni,
za koju ostah nag, želeći čemerno
tvoj vidit obraz blag i ličce biserno.
Ter sve što, sunačce, tvoj ures van stoja,
me želno srdačce ne skrasi pokoja;
zač sobom sve poni me zdravje i rados,
ter mi se izroni u željah sva mlados.
Zatoj te gospoju činju zvat: hodi van,
ako ćeš da moju čuješ smrt niki dan;
to li ćeš život moj i da sam vesel zvan,
čin' rajski obraz tvoj da viđu svaki dan.

[Br. 279]

[Slatko se veseli život moj, sunačce]

Slatko se veseli život moj, sunačce,
slideći što želi me s tvojim srdačce;
jer da steć mogu sve što godi zareku,
sve dni bih ličce tve zarical da steku,
za kojim svis dahti i pamet [s] životom,
uresom gdi cafti i rajskom ljepotom.
Moja se zvat mlados može sad na nebi,
ka ništa za rados ne zna sad o sebi
već samo jer ne mni da bih se ja kajal,
ako bih sve me dni ovako istrajal,
na krilu od tvoje prislavne ljeposti,
za koju strt svoje ne šteđu krjeposti.
Da meni reku sad: "Spravi se ter hodi,
ustani ter zapad s istokom gospodi!"
ončas bih ja rekal: "Vam sve tej radosti,
meni sam ja stekal vesel'ja zadosti."

[Br. 280]

[Prisvitla od gospoj, tako mi života]

Prisvitla od gospoj, tako mi života,
odkli zna život moj što je tva lipota,
u svojoj mladosti ne scinih veću čes,
ni veće radosti ner nazrit tvoj ures.
Zatoj viđ, sunačce, kad je toj bilo tad,
što će me srdačce ovdika biti sad?
što će bit mâ mlados ovdje sad kon tebe
ka ne vi za rados što stvorit od sebe?

[Br. 281]

[Gdi si ti, kamo si koji znat sve si rad?]

Gdi si ti, kamo si koji znat sve si rad?
danu me uprosi što sam ja vesel sad;
jer žimi ljubezan, dni moji dostoje
da svakčas u pjesan život se moj poje.
Zač kojom ja slovu, slaveći od nje glas,
niku mi sad novu očutit čini slas;
milos mi dopušta za službu i za trud,
da želja gorušta ne pati ljuven blud.
Veće mi naprida razum rit ne veli,
neka nî s povrida onomu tko želi;
nu pamet tko ima i razum sobom svoj,

tomuj se znat prima što hoću reć ovoj.
Drago t' bi li toj čut, a vele draže još,
ko slišiš u drag skut, da drazih vidit mož,
o drugom gdi mlados istrajat ne hti čas,
ner kako u slados stvorit će život vas.

[Br. 282]

[Kamo se tko veli da nije Bog ni raj?]

Kamo se tko veli da nije Bog ni raj?
Tko li bilj znat želi, nu čelo poziraj,
nu ljepos pogledaj od ove u koli,
ter družim rit ne daj oholu rič toli.
Ar ćeš bit stanovit od ove da gizda
stvorena nî na svit ni da ju svit izda;
ovaku zač lipos tko drugi da javi,
ner vel'ja taj kripos koja se Bog pravi?
Da pokli, moj Bože, toliko vele mož,
toj biti ne može da nisi mudar još;
ter kako svemudar, što stvori, sve ljubiš:
zatoj nî ovuj stvar prikladno da zgubiš,
danu je prilično za ljepos od ove
da misto jes vično što saj svit raj zove.

[Br. 283]

[Za ljubav jur vel'ju, gospoje, i za har]

Za ljubav jur vel'ju, gospoje, i za har
tvojemu vesel'ju poklanjam ovi dar;
nu ti se molju prí, gospoje od gospoj,
da mi toj ne zazri anđelski obraz tvoj.

[Br. 284]

[Što ima bit ovo, pravi mi za tvoj stril]

Što ima bit ovo, pravi mi za tvoj stril,
da ne vim reć slovo kad sam ja u tvoj kril?
Jeda me tva ljepos ljuveno čim smami
ali ti je taj krjepos u ličcu s kosami?
Zač ne bih ispisal, kad sam zvan u tvoj dvor,
što smisli mâ misal za ljuven razgovor;
ma kom te gospođu kon sebe viđu ja,

od mene jur pođu sve one misli tja;
veće ja nisam još sâm sebi na pamet,
toj sama vidit mož gdi stoju kako spet.
Nu zatoj, sunačce, daj tî rič otvori,
daj tvoje srdačce u smami ne gori.
Dobri smo bezbrže svi se jur zabivat
ner pozor ki strže u slade celivat.
Oh, samo toj djelo spomenu ne skriva'
i ličce pribijelo koje toj sčekiva.

[Br. 285]

[Dokli te, sunačce, mlados mâ ne združî]

Dokli te, sunačce, mlados mâ ne združî,
grozno me srdačce u željah potuži;
željom te ja željah, gospođe od svih vil,
hoću li ter veljah kad biti u tvoj kril?
Ovo mi tuj želju višnji Bog dopušta,
zatoj se veselju, danice gorušta;
zatoj se rad zovem i rados uživam
po kojoj vas plovem, čim s tobom pribivam.
Još mi se sada mni, da tečem po raju,
vazel bih da sve dni ovakoj istraju;
od mene ter blažen većma se ne pravi
tko je bil poražen od željne ljubavi.

[Br. 286]

[Niku sam gospoju izabral služiti]

Niku sam gospoju izabral služiti
na službi ke poju, zač ne da tužiti;
ka vidi da moj trud smiljen'je sadvori,
ne da se zvat na sud, da ni me čas mori.
Nu, kako ona stvar koja me jur ljubi,
postavi svaki var da mene ne zgubi;
izmiri na zlatu želin'ja i službe,
ter mi da za platu da sam njoj od družbe.

[Br. 287]

[Istom mi zapoviđ a ne mol', cvite moj]

Istom mi zapoviđ a ne mol', cvite moj,
negoli samo viđ slušam li sluga tvoj.
Ako nî druga stvar negoli samo toj,
toj mi se mni ništar, gospoje od gospoj.
Toj ti će sve biti, da se zna sluga tvoj
togaj dil ubiti i skončat život svoj;
zač mojoj ljubavi u tebi lik imih,
moj cvite gizdavi, za milos ku primih.
Zatoj ja neharstvo ne mislim satvorit,
neharstvom još carstvo da bih znal izdvorit;
i da znam potrebe sve moje ostavit,
bez nidne podhibe toj t' mišlju opravit.

[Br. 288]

[Moj tanče ljuveni, velmi te ja molju]

Moj tanče ljuveni, velmi te ja molju,
ne zamir', čuj, meni, ako se oholju,
pače se čud' mlados ka sliša sej pjesni
ako sad za rados život moj ne bijesni.
Zač viđu međ nami gospođu moju ja
ka nad svim vilami jakino sunce sja;
toliku ima čes u svojoj mladosti
da slove nje ures vas rajskom sladosti.
Ako smim reći toj, između svih sluga
ona je život moj obrala za druga;
ne da mi da služu, nu hoće služiti,
zatoj ja ne tužu ni mišlju tužiti.
I možem još reći: blaženi ljuven stril,
pokoli doteći mogu ja u nje kril,
pokoli u družbu mogu se zgodit njoj
koja mi za službu darova obraz svoj.

[Br. 289]

[Sunačcem viđu sja nika vil u tanci]

Sunačcem viđu sja nika vil u tanci
koju bih slavil ja u mojoj pjesanci;
nu sada tuj krjepos moj razum ne ima,
jer slavna nje ljepos krjepos mi vazima.
Anđelski nje ures, obraz lip i kosi
veće me ner pjenez ljepotom zanosi;
pozor nje gizdavi, ličce, vrat i grlo

tko vidi, svak pravi: "Ovoj nî umrlo!"
Usti nje ljuveni gdi nisu s umora,
pokli su skroveni koraljom od mora?
Nu zatoj razum svak i pamet postavi,
jezik moj bi li jak nje ures da slavi?

[Br. 290]

[Reć mi se jur hoće, nu me je, cvijete, sram]

Reć mi se jur hoće, nu me je, cvijete, sram;
nu drugi reć što će volju ti reći sam:
tako mi radosti, kako mlad uscvilju,
kad godi s mladosti s tvojom se razdilju.
Reci mi, sunačce, zač mi se zgodí toj?
jeda s' me srdačce? jeda si život moj?
Zašto ja na sviti ne mogu bez tebe
čas jedan živiti kako sam bez sebe.

[Br. 291]

[Prisvitlo sunačce, višnji Bog učini]

Prisvitlo sunačce, višnji Bog učini
da s mojim srdačce tvoje se sjedini,
neka se udavi on ki toj ne htiješe,
ki našoj ljubavi omrazu želiješe.

[Br. 292]

[Kada Bog ovi svit odluči proslavit]

Kada Bog ovi svit odluči proslavit,
odluči tebe cvit na saj svit projavit.
Tadaj se zvizde sve zborahu dan i noć
kako bi ličce tve uresit lipše moć.
Još narav s naravom dogovor satvori
da s većom jur slavom tvoj ures udvori;
ter tašto, mnju, ne bi ni zaman zgovor taj,
zač viđu u tebi očito višnji raj.
Jer kad sam, ružice, kon tvoje mladosti,
ne vim tej tužice koja mi ne prosti;
tobom se ter stvori plemenit svit ovi
ki velmi udvori tvoj ures ki slovi.

[Br. 293]

[Tko sčeka darom dar, moj cvite veseli]

Tko sčeka darom dar, moj cvite veseli,
ter potom ne ima har, kamen se taj veli;
zatoj ti, gospođe, poklanjam život moj:
dokle mi duh pođe, zvat se rih sluga tvoj.

[Br. 294]

[Imam ja gospođu punu sve radosti]

Imam ja gospođu punu sve radosti,
za koju da pođu umrit mi nî dosti,
ar svitli nje ures ter obraz gizdavi
nadaril mene jes nesmirnom ljubavi.
Togaj dil mir prijat ne mogah nikadar,
dokli joj ukazat ne budem za toj har;
ter mi se u nje dvor zgodi tač meni prit,
gdi mi da razgovor, da ne vim sam izrit.
Zatoj rih: "Sunačce, molim te ljuveno,
hoć li me srdačce radovat svršeno?
Hoćeš li da hodi veselo po dvoru,
rec' da ja štogodi za tebe satvoru,
kako ti svaki hip satvaraš za mene,
ljuveni da nalip život moj ne svene."
Kada rič jur ovu dosliši nje obraz,
čini me da plovu po medu tadaj vas;
zač pozor i čelo, grlo, ust' i lice
stvari se veselo od one diklice,
koja me uprosi: "Ali je malo toj
koji trud ponosi za ljubav život tvoj?
Deri nî mislit moć toliko mučan put,
kada ti velim doć i priti u moj skut;
mni mi se zadosti, mni mi se odveće,
od tvoje mladosti taj posluh videće."
Zašto mi odgovor ovi sta ona rit?
zač biše u nje dvor s velicim trudom prit.
Zatoj svak sliš' sada gdi se još zatekoh,
ter ovu rič tada gospođi ja rekoh:
"Toj mi je vel'ja las, toj mi je slatki trud;
ar kad taj sčekam glas, stvorim se kako lud
za rados jur vel'ju što želim k tebi prit,
ter u tom vesel'ju ne vim se kamo dit.
Zatoj ja kažu još tvojojzi radosti
od mene da sve mož i moje mladosti,
ter, cvite rumeni, htij mi se umolit:
zapoviđ toj meni što mi će s trudom bit."
Kad ovo ja rekoh, slišite, ljuveni,

za strahom ko stekoh vesel'je tuj meni.
Na vas moj odgovor ovoj ja od nje čuh:
"Nu za me ovo stvor' izbrani tvoj posluh."
Ter ja mnjah niku stvar da mi će govorit
koju ja nikadar neću moć satvorit:
toli se pripravno na mene obrnu
nje ličce prislavno, ter čini da trnu,
ter čini daleče od mene moju svis.
Li željah da reče tuj svoju zapovis,
zašto bih odluku u meni odredil,
ne sam trud i muku da bih njoj poštedil,
nu da znam izgubit svu moju vlas i moć
ali se sam ubit; ne rih nje volju oć.
Misleći ja ova, k meni se upusti
tere me darova celovom od usti;
jošte mi otvori ovu rič nje rados:
"Oto toj satvori za mene tva mlados;
oto tuj učin' još, molju te, meni har:
učinit kada mož, stvorit mi ć dragu stvar."
Kad ovo izreče, stvori se sunačce
ter tadaj obteče rados me srdačce,
i tuj se nasmija veselo život moj,
pruživ se jak zmija ter padoh na kril njoj.
Za bijelo nje grlo rukami prionuh,
za rados ter hrlo u slasti utonuh;
toli se veseljah da srce sve bijesni,
ter ne znah što veljah od vel'je ljuvezni.
Zatoj se gospoiji darovah životom,
zač me tuj opoji anđelskom ljepotom,
tere se zabih vas i smamih čudno ja,
zrčeći nje obraz gdi rajskom slavom sja.
Koja mi da smilos da se blag mogu reć
i svaku da milos mogu ja prid njom steć;
ar birek drugu stvar nje lipos ne radi
negoli stavljat var da mene sve sladi.

[Br. 295]

[Dva draga, dim uprav, jedan se mogu rit]

Dva draga, dim uprav, jedan se mogu rit,
ne more ter ljubav taj nego s neba prit;
zašto se nahodi ritkovja taka stvar,
ter gdi se prigodi, zove se Božji dar.
A veće neću rit. Tko ima razum svoj,
dobro t' mu može prit što hoću reć ovoj;
li znam ja, ne može bit čestit taj ni blag
koliko, moj Bože, on tko je dragu drag.

[Br. 296]

[Kad vidi ovaj vil ucviljen da sam ja]

Kad vidi ovaj vil ucviljen da sam ja,
stavi se da mi cvil vesel'jem odslje tja.
Ne bih ja ispisal ni mogal ktomu rit,
ni bi mi na misal moglo toj uvik prit,
nisam tej smilosti da vam se spovida
ke sčekam milosti, da mi cvil izvida.
Ar kada sve stvori, za svršit vesel'je
prsi bil' otvori, ke su lik i zel'je,
kojim sam veće rad negoli pjenezu,
neg da me svega tad biserom povezu.
Tere ja ne ganu za velik čas mene,
kad ličcem jur panu na prsi ljuvene,
u kojih mâ mlados očuti vični vik
vesel'je i rados i tuzi svako' lik.
Ter viđu, poznavava anđelski nje ures
i ljepos gizdava er mi lik u njih jes,
ter mnokrat uzbrani vidit ih jur meni,
neka ih toj hrani, mni, za lik ljuveni
i za stvar ne inu ner da su od scjene,
neka im tuj scinu ne zgubi kon mene.
Ter ako misli toj, malo se ne vara,
zač bih ja život moj tuj da se rad stara,
i ne bih nikadar mogal rit već dosti,
da trpi uvik dar taj mojoj mladosti.
Često se ter stvorim zlovoljan kon vile,
da čestit izdvorim nje prsi pribile,
od kojih tko slados videći ne prima,
videći s njih rados gdi sama vazima?

[Br. 297]

[Čuh gdi se spovida da lijepim kosami]

Čuh gdi se spovida da lijepim kosami
ovako Davida Bersabe zamami,
kako je smamila mene sad ova vil,
gdi je sve pustila kosice niz vrat bil.

[Br. 298]

[Ako se istina viruje sad moja]

Ako se istina viruje sad moja
i pravda jedina ku stvori gospoja,
ne može veći dar naći se jur uvik

ner ako ovu stvar satvori ki človik,
kako ja ku stvorih za jednu stvar malu
onojzi ku dvorih za milos i hvalu.
Ar pitah nje celov, ka reče: "Što za toj?"
Ja rekoh: "U darov budi ti život moj!"
Tuj pozri ovaj vil, mnjah da je sunačce,
kad reče: "Još vidil' nisam toj, srdačce:
dosta bi Leksandar, komu bi svit u čes,
da stvori tolik dar što vridan život jes."
Toj rekši otvori svoje ust' medeno
ter meni satvori uzdarje ljuveno.
Zatoj svak misal sad i pamet postavi
bih li ja tada rad za milos ljubavi.

[Br. 299]
[Izbrana gospoje, moj cvite rumeni]

Izbrana gospoje, moj cvite rumeni,
moljen'je toj tvoje zapovid jes meni;
zatoj mi jur otvor' misal ter srdačce,
a veće ne govor', prisvitlo sunačce.
Tvoju sam izvršit zapovid pripravan,
da bih se znal skršit za tvoj glas prislavan;
ner mi sad utječe, gospođe, pamet sva,
da pride izreče što želi ljepos tva.

[Br. 300]
[Sliš' moju svak mlados gdi cvili svaki čas]

Sliš' moju svak mlados gdi cvili svaki čas,
zgubivši svu slados jakino tužan glas.
Jur bi mi gojnije u majke utrobi
da put mâ skopnije kako mraz ki znobi,
zač ne bih sad hodil va ovih nevoljah, -
da bih se još rodil kamenkom, ja voljah.
Makar ja da zginih po način neredan,
kad najpri procinih što je noć, što li dan,
vid' ne bih osuđen živiti plakaje,
ni bih bil utruđen skončan'ja čekaje.
Nebeski Izuse, svakoja ti vidiš,
a gorke me suze ne hoćeš da slišiš?
da li me ć izgubit toliko mlađahta?
er se ja sâm ubit odlučih sadahta.

On tko je taj uzrok da se ja dreselim,
oni ga vik i rok koji mu ja želim.

[Br. 301]
[Nî mi sad život moj na pamet, ružice]

Nî mi sad život moj na pamet, ružice,
zatoj mi g zlu nemoj prikladat tužice.

[Br. 302]
[Veći se jur prirok človiku ne stvori]

Veći se jur prirok človiku ne stvori
ner meni za mal rok što postah na dvori;
ar cvitak jur oni ki stekoh životom
velmi se sad poni od mene ljepotom.
Ja mnju je posluh moj zabila i službu,
ter veće u dvor svoj neće me za družbu.
Mnjah da će pride lav s pogleda protrnut
ner se će nje ljubav kako lis privrnut.
Evo se privrnu! Ovako svak tuži
tko godi neharnu, kako ja, posluži.

Akrostih *Vajme*.

[Br. 303]
[Jak srce od lava, također od mene]

Jak srce od lava, također od mene
ovaj vil gizdava ne ima spomene.

[Br. 304]
[Gojil sam jedan cvit od moga života]

Gojil sam jedan cvit od moga života
komu se u vas svit ne takmi ljepota,
s kojim me razdruži nemila jedna zvir,
ter sa mnom svak tuži i žali moj nemir;
er veće na sviti nevolna mâ mlados
ne more živiti od tuge za žalos,

pokole izgubih jedini on cvitak
ki veće jur ljubih negoli svoj žitak.

[Br. 305]

[Od ove tko srjeće većma je nadiljen]

Od ove tko srjeće većma je nadiljen,
on more bit veće nesrićom rascviljen;
i tko je veće blag, on većma jur preda,
a tko je blagom nag, brizi se taj ne da.
Kako ja, dokola ljuveno ne združih
dva ličca ohola od one ku služih,
ništa ja ne pomnjah zašto bih sirotom,
u stanu mom domnjah pokojno životom;
zač vele ni malo ne mogah izgubit,
a sad je pripalo meni se sam ubit;
zač imah gospoju jakino sunačce
na volju ka moju prikaza srdačce.
Ter kad ja najveće bih čestit i blažen,
od hude nesrjeće plačno sam poražen;
ar mi ju priuze i zgrabi sa svu moć
ter oči me suze, cvileći dan i noć.
A zatoj ne želi, človiče, nidnu stvar,
ni se, čuj, veseli zemlji da s' gospodar;
ar je sve taština ovi svit što prosi,
jakino maglina ku vitar zanosi.

[Br. 306]

[Govore jur družu: "Nî veće žalosti]

Govore jur družu: "Nî veće žalosti
ner smišljat u tuzi minute radosti";
avo ja činju sud da žalos nije toj
negoli vični trud i smrtni nepokoj.
A toj znat ne može ner tko je iskusil
kako ja, moj Bože, ki se sam nasuzil.
Jer imah, dim uprav, gospoju sunačce
koja mi za ljubav darova srdačce;
u dar se sva doni i momu životu
za milos pokloni svu svoju ljepotu,
ter me s njom nenavis razdili ljuveno.
Zatoj grem u nesvis cvileći pakleno,
zatoj se grem ubit, zač veće nî muke
negoli izgubit dragu stvar iz ruke.
Ter sad pun dresel'ja, kada se spomenu
od togaj vesel'ja, vas jadom povenu,

ar ne bih ispisal ni mogal zgovorit
što meni na misal dohodi satvorit.
Zatoj se jur pravi svaki trud od pjesni
pri željnoj ljubavi i pri nje boljezni.

[Br. 307]

[Za malo vrimenta što postah na dvori]

Za malo vrimenta što postah na dvori
krivlje moć ljuvena nikomur ne stvori,
ar ona ku služu ne budih pokojan
da godi ne združu nje ljepos svaki dan.
Toliko željaše gledat me kon sebe,
još mnokrat veljaše: "Što ću ja bez tebe?"
a sada daleče obraz svoj odnosi,
koliko da reče: "Ne znam te ja tko si."
Je li toj pravedno? hoće li ljubav toj
da s kim ja zajedno provedoh život moj,
ter da me od družbe od svoje čini van
a virne da službe sve pušta uzaman?

Akrostih SATAIT - Zatajit ili Za tajit?

[Br. 308]

[U vel'jih jes tugah tko je bil prjeđe blag]

U vel'jih jes tugah tko je bil prjeđe blag
u zlatu i slugah, a zatim grede nag;
nu muke nî veće ljuvene nesrjeće.
Veliku prave stvar bojazan i tugu,
kada se gospodar rasrdi na slugu;
nu tim nî spomena kon gniva ljuvena.
Velika jes nemoć, nevolja i muka
kada ti dat pomoć ne može tva ruka;
nu toj nî boljezan uz željnu ljubezan.
Od svake nesrjeće trudne su boljezni,
nu muke nî veće od željne ljubezni,
ter mi se sve smrt mni gdi mi se ljubav ckni.

[Br. 309]

[Jurve mi ljuvena boljezan dotuži]

Jurve mi ljuvena boljezan dotuži,
ka je smrt paklena životu i duši,

a veće trpiti ne mogu trud ovi, -
otidoh vapiti prid onom ka slovi;
otidoh pomolit gizdavu onu vil,
jeda ju dobolit bude plač i moj cvil,
jeda li pokore razumi zadosti,
da mene uskore napuni radosti;
ter da se posmili nje ljepos na mene,
jeda me nadili milosti ljuvene;
jeda me od družbe od svoje satvori,
od želne da tužbe mene plač ne mori.

[Br. 310]

[Molim te, ružice, pogledaj na mene]

Molim te, ružice, pogledaj na mene
gdi me će tužice skončati ljuvene,
gdi me su boljezni navele u nemoć
cječ tvoje ljubezni ku želim dan i noć.
Zatoj te sad molju, gospođe, pogledaj
smrt i nje ter volju napunit mnom ne daj;
zašto ja umiram od željne ljubavi
kad godi naziram tvoj obraz gizdavi.

[Br. 311]

[Sliši svak tko skrovno ne drži potaje]

Sliši svak tko skrovno ne drži potaje
koliko jadovno u željah ostaje,
i dobrih tko dvori koliku ima čes,
jer za grijh ki stvori kadgodu smiljen jes.
Još crno od bila ne znah ja razdilit,
ljuvena kad strila začu me jur cvilit,
ter me da gospoji svitljoj ner sunačce
koja mi opoji ljuveno srdačce;
džiljom ter pribilim, nje lipos gdi cafti,
učini da cvilim, a srdce da dahti.
U kih se nevoljah vele dan ispuni,
željno se ter moljah od gospoj toj kruni,
jeda ju milos prit učini na ljubav,
koja me čini mrit ljuveno, dim uprav.
Kad ona vidi toj i ktomu put steče,
učini život moj od smrti daleče.
Za službu dohrani prislavni svoj obraz
od koga ne brani meni dat svu oblas;
od svoje mladosti vinča me i kruni
ter rajske sladosti život moj napuni.

Meni se sva u dar darova, pravo dim,
 ter se mnih Leksandar, da vas svit gospodim.
 Gizdah se nje slavom jak dikom jeljenčac
 i cvitak meu travom ki se vije u venčac.
 Vide mnih svu slavu hvalit se po družbi:
 ovuj vil gizdavu izdvorih na službi.
 Donese do svojih toj nitko sve za zled,
 ter se s njom razdvojih, jer daše čudan red.
 Nu misli, ljuveni, što se tuj odluči,
 najliše kad meni nje lipos poruči:
 "Ne primi u zazor, ako me uskore
 ne vidiš na prozor, zač mi se ne more,
 da nam se zli ljudi po pamet ne stave;
 i ti se ter bljudi, jer vidiš što prave."
 Slišav taj žestok glas, umri mi sve srce
 a strnu svaki vlas jak na dan od smrce.
 U taj čas počoh tja, cvileći vel' sozno,
 ne rekši drugo ja negoli kleh grozno,
 govore: životom da ga Bog ucvili
 s anđelskom ljepotom tko mene razdili;
 sve "vajme" da upi i da mu nenavis
 na ljubav nastupi, neka gre u nesvis,
 neka gre uhiljen, kakono gredu ja
 s gospođom razdiljen, sva suncem koja sja.
 Ovakoj tuj rekoh i mnokrat toj pravljah,
 mnokrat se zatekoh sam ubit i spravljah;
 nu pozrih jur k Bogu, vladat se ne dah tač,
 li veljah: ne mogu trpiti tolik plač!
 A misli tko ljubi, - postavljam u tvoj sud, -
 tko ljubav izgubi, je li mu velik trud,
 je li mu boljezan. Zašto se mni meni
 da željna ljubezan život je pakleni;
 zašto ja u vas svit ne nađoh, moj Bože,
 razgovor ali svit, da mi trud odlože;
 ter mnogo vrimena u mojoj mladosti
 taj želja ljuvena ne sčeka radosti.
 Ja zatoj odoliti ne mogoh tolik jad, -
 zatoj se pomoliti gospođi počoh tad;
 ter kad me zamiri gdi kopnim kako led,
 da moj plač namiri vesel'jem stavi red.
 Reče mi po svojoj jedan dan poruci:
 "Danas je rok tvojoj i želji i mucij;
 dosta si u tužbi provel zla života:
 želi te u družbi sad moja lipota.
 A zatoj sunač zrak tom vidiš da poče
 a pride noćni mrak, prid' u dvor gospođe."
 Pomisli malo sad, tko ima sve srjeće
 more li biti rad od mene taj veće?
 Toli se veseljah er biše bez mire
 ter jošte u željah ne imah sve vire;

nu kada ja vidih da [s] suncem dan pođe,
 zapovid svu slidih od moje gospođe.
 Spravih se ja hrlo i pridoh na nje dvor
 i puštah sve grlo, da čuje moj govor;
 a sve toj za uzrok, zač biše bilig nas,
 kad godi imah srok sadružiti nje obraz.
 Tuj ončas doteče nje ures gizdavo,
 veselo ter reče: "Jes' li živ? jes' zdravo?"
 Jošte me nje lice obasja kako raj,
 gdi zaupi: "Svilice, za mal hip pokrsmaj;
 jer pravo govoru, kako sâm čuti mož
 i vidit, po dvoru po našem da bde još."
 Kako čuh rič onu, punu sve radosti,
 svis moja utonu u rajsko' sladosti;
 toliki razgovor u srcu ja stekoh,
 ter ini odgovor tadaj njoj ne rekoh
 negli rih: "Ružice, ti s' zdravje, ti s' pokoj,
 ti ne daš tužice da pati život moj."
 Još rekoh: "Gospođe, da se što ne zgodi?"
 Tuj ljepos nje pođe da svoj dvor uhodi.
 Stojeći ja tade, ljudski glas oćutih:
 ončas mi zla pade a dobra ne slutih,
 misleći još rekoh: ôvo t' sam zamiren:
 Zatoj k njoj potekoh, jeda bih namiren.
 Vidiv me gdi ja mrah, doleti kako stril
 ter zaupi: "Ne imaj strah, pokle si u moj kril."
 Tuj moje predan'je nje lipos prosinu,
 gdi mi da ufan'je da se ja ne brinu;
 ar pozna svu stražu ka biješe tuj došla,
 nî tribi da kažu kojega cić posla.
 Viđ svaki ljuveni koli se dreseljah,
 dokole rumeni obraz nje ja željah;
 i kolik strah prija moj život uzviren,
 kad ondi najprija mnih da sam zamiren.
 Ne mnih ja u tuzi održat život moj:
 toliko isuzi srdačce me za toj.
 Da kad se u ruke gospođi ugledah,
 veće ja tej muke na srcu mom ne dah,
 ner vazeh nje obraz i oči, govore:
 "Ovi li mom poraz srdačcu satvore?"
 Ako rič ku recih ne biješe naredna,
 s celovom li tecih na ličca nje medna.
 A mnokrat ja stanih jakino vas vazet,
 ter iz nje ne ganih oči me ni pamet,
 negoli gledah stav nje grlo i kosi
 u kojih svu ljubav i ljuven stril nosi.
 Ovo mi znam uvik virovat li neće
 da more mlad človik cviliti ne hteće,
 kako tuj cviljah ja od vel'je radosti.
 Sva mi svis pođe tja u rajsko' sladosti,

najliše gdi doni na moji ust' svoj celov,
 koji mi pokloni za milos u darov;
 vase me pak u skut, ka uvik razbluda
 ne bi mi dala čut ni muke ni truda.
 Zač mi da ličca dva, neka me zabavi,
 a sebe stvori sva medenom ljubavi;
 ter slatke nje riči i mili još pogled
 ljuveno zaliči jadovnu moju zled.
 Zatoj se hitrah njoj jakino djetence
 i željni ruci moj' savijah u vence,
 ter grlo nje krunjah a moje nje lipos;
 tuj slave napunjah ljuvenu ja kripos.
 I tu jo' zahvali priklo no mâ mlados,
 er moj trud požali andelska nje rados;
 ter začeh prošten'je prosi t' jo' s ljubavi,
 da moje zgrišen'je na pamet ne stavi.
 Na toj rič ni usti ne da mi otvorit,
 nu se još dopusti družih toj sve tvorit;
 ter sam ja stanovit, toj stvorit bi uzrok
 da se tuj ponovit ne bude moj prirok,
 Da me se jad s tugom ostane svršeno,
 začu rič o drugom nje ličce rumeno;
 zatoj se nađoh rad, i zatoj svak hodi,
 jer mu ću kazat sad što mi se tuj zgodi.
 Dokole smiljen'je ovoj ja ne stekoh,
 velekrat cviljen'je ljuveno njoj rekoh;
 mnokrat jo' još veljah: "Umiram s boljezni,
 umiram u željah cić tvoje ljubezni!"
 Ter slavna nje mlados ovu stvar spomenu
 koju bih za rados zabil ja ljuvenu;
 otvori sve usti jak cvitak ružice,
 tere glas ispusti: "Gdi ti su tužice?
 gdi ti su boljezni koje ti sâm reče
 u željno' ljubezni cječ mene da steče?
 Ter ako sam sebe osvetit gledaš sad,
 ovo sam kon tebe: osvet' se, neka s' rad!
 To li ki od mene ljubavi lik želiš
 ter imaš spomene, zač mi ga ne veliš,
 zač mi ga neć pravit? ar sam ja pripravna
 togaj te ozdravit jak slugu prislavna."
 Kako mi toj reče, svi, znajte, ljuveni,
 er pamet uteče na drugo sva meni;
 vas pođoh u plamen gorušte ljubavi,
 jak trave suh pramen kad na plam tko stavi.
 Ukazah u meni želin'je ljubovno
 koje svi ljuveni požele, ma skrovno.
 Nu slavna nje lipos kad moju zna misal,
 ukaza tuj kripos ku ne bih ispisal;
 ar da čti u čten'ju u kom je diklam svit,
 ne bi nje počten'ju mogla nač taj odvit.

Istom stah ter zgledah nje razum što veli,
ter sreci mom ne dah toj veće da želi;
pače se još kajah, jer ovu vlas stekoh,
ter se tuj potajah, veće rič ne rekoh.
zatoj me jur uče nje ljepos prašati:
"Što stojiš tač muče? hotij mi kazati,
jer viđu vrh sebe da stojiš ne malo;
ča je toj od tebe, gizdava mâ hvalo?
Ako se što boliš gdi ti se molju ja
da tuj stvar odoliš ka nam se ne prija,
vazmi toj iz srca, moj džilju gizdavi,
zašto je toj smrca od naše ljubavi,
zašto je konac toj i svrha prijazni,
prislatki cvite moj, svom slavom ukrasni.
A pak znaš da veli ova se rič vinu:
dokli se stvar želi, dotle je u scinu;
ter našo' ljubavi ne nađoh ini lik,
čim da se proslavi i trpi po vas vik,
ner vladat tuj želju da konac ne ima.
A veće ne velju, zač mi se ne prima;
nu što se zatekoh ozdravit poraz tvoj,
nemoj mnit da rekoh bez misli ja ovo.
I sada još pravlju er sam ja pripravna
tebe da ozdravlju jak slugu prislavna,
da tebi dam rados i tvojoj ljubezni,
ako je mâ mlados lik tvojoj boljezni.
Ovo ti obraz moj, ovo ti me lice,
ter cvilit već nemoj, grimizna svilice;
ovo ti me čelo, visok vrat i kose
i grlo veselo, moj venče od roze.
Ovo ti me oči kojim si srdačce,
kojim si s istoči viditi sunačce;
ovo ti me usti i ljuven njih celov
koje ti dopusti život moj u darov.
Izbiraj što ćeš sad jak cvitje po vencu,
jakino ljeti hlad po živom studencu.
Ako ti je što drago, tebi se ne brani
menije je li blago, moj džilju izbrani.
To li ti zadosti, moj cvite, nije toj,
neka te radosti napuni život moj,
neka još tuj smilos mož imat u mene,
ovo ti za milos me prsi ljuvene!
Zatoj te još molju, rumeni cvite moj,
ne vazmi zlu volju na mene, venčac tvoj:
ne mari ter o tom što ćeš pak sam žalit,
ner što sad i potom vas će svit pohvalit."
Rekši toj nje ures, slatko me pogleda:
mislite koju čes tuj mi slas nje ne da!
Kad slišah toj i čuh, svega me zanese
ter stojah u posluh; mnjah zlatom da veze,

mnjah biser u moj skut da pada bez vitra:
 toli nje biješe čut slatka rič i hitra.
 Ja pravljah u meni: ovo je dobrota,
 ovo je svršeni razum ter ljepota;
 ovo je ona vil sunačcem ku velju,
 ter dosle nisam vil što služim i želju;
 a sad sam stanovit da većma nî človik
 od mene darovit, ni će bit po vas vik.
 Ar vidih sve čten'je i ritko nađoh toj
 da more počten'je s ljeposti stat u goj;
 a ovoj ljepotom nî druge u Greciji
 ter slavnim životom vaze glas Lukreciji.
 Ovako izbrane nje stvari razbirah,
 a s druge li strane na vilu pozirah;
 ter mi se od rozic ona cvit činjaše,
 gdi jo' pram od kosic niz ličca lećaše.
 Tuj toprv znah poraz i milos ljubezni,
 razmisliv nje obraz svom slavom uresni;
 da kada otvori pribijele još prsi,
 oni čas satvori da mene sve mrzi
 a da mi ljepota nje slavna omili
 izviše života od duše i tili.
 Ter ja tuj vas zađoh jakino opojen
 za rados ku nađoh va on dar gospojen.
 Mnjah moja po rajju da mladost sve plove,
 gdi vrime sve traju u slatke celove,
 gdi naglim i hrlju sa svu moć i kripos
 da češće zagrlju andelsku nje lipos.
 Da bude još ljubav tuj našu tko vidil,
 mogu reć ja uprav, ne bi istom zavidil,
 nu bi se zamamil jakino otravljen,
 ter bi taj čas jamil s dušom bit rastavljen.
 Najliše gdi krili ona se sva k meni,
 najliše gdi mili svoj obraz rumeni;
 najliše gdi sili sa svom se mladosti
 da mene nadili još veće radosti.
 Da mene pokripi i moje srdačce,
 svoj obraz prilipi satvori sunačce,
 ter začu jur pravit, svrćući ljepotom:
 "Tko nas će rastavit, njega Bog [s] životom!"
 Ja ino ne rekoš ner: "Makar i amen!"
 ter k ličcom potekoh vas kako zamamljen;
 ter se ja veseljah i s dušom život moj,
 a ino ne veljah ner: "Udlji Bog ovoj!"
 Danu me oni rok željahna ucveli
 kad pozrih na istok da se dan zabili;
 otvorih još pogled ter mi se činjaše
 da zora mimo red napospih svitaše,
 a sve cić radosti ku ćutih dotle vas,
 ter mojo' mladosti sve se mni jedan čas.

Ali ti ja pamet u željah bih zgubil,
ter začeh grozno klet zoricu i dan bil:
"Oh, svitlo sunačce, da bi sve stamnilo,
ki naše srdačce razmiri nemilo;
ki s tvojom svitlosti greš da nas razdijaš,
a ne imaš milosti da nas tač rascviljaš."
Tuj ona od gospoj ružicom ku zovu
slatki glas pušta svoj ter reče rič ovu:
"Da pozna sunačce prisvitlo i [s] zorom
sej naše srdačce, stali bi za gorom,
neka nas razdilit ne budu željno sad,
neka nas rascvilit ne bude ljuven jad.
Nu tko nam razumi ovi hip ljuveni
negoli samo mi, - ja tebi, ti meni?
Zatoj se, čuj, ne smut', moj džilju gizdavi,
jošte ćeš bit u skut od moje ljubavi;
još se ćeš u rukah u mojih veselit,
tako mi u mukah ljubavi ne želit."
Rekši toj gospoja, mislite, ljuveni,
koji se dostoja odgovor dat meni,
toliku gdi ljubav stvori mi nje lipos
koja mi, dim uprav, zanese svu kripas.
Ter gdi imah zahvalit na nje dar svršeni,
i takođ požalit rastanak ljuveni;
inu ja rič ne dah ner: "Da sam tvoj, vilo,"
ter stavši uzgledah nje ličce pribilo.
A posli s rukami nje grlo okrunih,
ter želnim suzami ostalo dopunih.
I tuj se razdilih s prislavnom lipotom,
ter željno procvilih za velik čas potom.
Tko bi taj mramoran da ne bi protrnul,
jakino val moran gdi bi se uzvrnul;
ter kako s dušicom da se ja rastanu,
tako mi s tužicom oni dan osvanu.

Finis.

[Br. 312]

[Ako je koji trud što želim imati]

Ako je koji trud što želim imati,
na svit nî gorči sud od mene tko pati;
to li je las koja, ne prija, dim, človik
slađega pokoja od mene po vas vik.
Jer ona od gospoj u koj su radosti
darova obraz svoj mojojzi mladosti;

zatoj se veselim, zatoj sam velmi rad,
ar sve ja što želim u moju vlas je sad.

[Br. 313]

[Još mogu rit ovoj: jes mene tko ljubi]

Još mogu rit ovoj: jes mene tko ljubi,
kad prid tom od gospoj mučanje ne gubi;
za rajsko počten'je slavne nje liposti
parjal bih služen'je ljuvene kriposti.

Ona toj ne gleda, ma način kad vidi,
stavi red ter ne da obraz moj da blidi;
poruči po sluzi rič, koju ne velju,
zač ne bih rad k tuzi priložit vam želju.

Još mogu rit ovoj: jes mene tko želi,
kad ovaj od gospoj meni se veseli,
pokli me dočeka toliko ljuveno,
ter ne smim reć neka ostane skroveno.

Ar bi se zabil svak, da tko zna ovdi sad
koliko moj žitak ondaj se nađe rad;
ter trpit onu slas, je li toj prečudno,
imaje u oblas nje ličce razbludno?

Još mogu rit ovoj: nî na svit mladosti
koja se jur k mojoj slikuje radosti;
zač vidih još ljubav tuj niku međ nami
ku ne smim reć uprav, da se svak ne smami,
gdi se sva miluje jakino otrok mlad,
gdi se sva siluje kako bih veće rad;
a drugo unaprid neću vam ja praviti,
neka vam ljuven vrid ne budem pojaviti.

[Br. 314]

[Što živih u mukah, namirit mišlju ja]

Što živih u mukah, namirit mišlju ja,
pokli mi u rukah od ove ljepos sja.
Iman'je od svita za moju nî rados;
zač pčela od cvita ne prija tuj slados
što prijah od ove anđelske ljeposti
za koju čuh nove u sebi krjeposti.
Meni se nje oči i s grlom ne brane,
kim višnja svidoči koja se nam hrane.
Veće ja za ništa ne marim ni haju,
makar sva godišta ovakoj istraju.
Ne mogu još ne rit: udlji Bog ovi trud
za ki se neću prit ni takođ iskat sud.

Dosti sam pravedno nadiljen za službu,
pokli sam zajedno s gospođom u družbu,
od koje ne želim dovika stvar inu
ner da se veselim ovakoj ja vinu.

[Br. 315]
[Nemoj da govoru, moj džilju veseli]

Nemoj da govoru, moj džilju veseli,
negoli da stvoru što milos tva veli;
er mi je sve tvoje moljen'je zapovid,
zatoj me, gospoje, ne moli još naprid.

[Br. 316]
[Jakino tko venčac ružicom ukresi]

Jakino tko venčac ružicom ukresi
ali zlat prstenčac biserom naresi,
tako je ukresen vas tanac jur ovi,
tako je uresen dovika da slovi.
A sve tom od gospoj koja je za slavu,
kojojzi vas svit poj ljepotu gizdavu.
Ona se jur gizda prisvitlim pozorom
jakino taj zvizda danica prid zorom.
Svega me zanose nje ličca ljuvena
ka birek ôd roze liskom su skrovena;
česa dil još slavi kosi nje svaki vlas,
svît krunom na glavi, dobiva zlatu glas.
Oh, obraz i grlo za diku tuj nosi
za ku se njoj hrlo od svita vlas prosi;
najliše crljena kad usta otvori,
na kih se hvaljena koralja cvit zori.

[Br. 317]
[Što ima bit, Bože, da ova ka je cvit]

Što ima bit, Bože, da ova ka je cvit
bez cvitja ne može stojati za vas svit?
Jeda se njim zdravi? ajli je što vele
da s družbom naravi svi svojom bit žele?

Zima jur s jeseni a ljeto s proljetem
ne more [s] zeleni rastat nju i s cvitjem.
Makar mraz i slana, - u nje je vinu cvit;
milos je njoj dana koje nî u vas svit.
Vidi se toj meni da svitlim obrazom
ona cvit rumeni i brani prid mrazom;
ne bi čas, da ni hip kada me ugleda,
kada mi cvitak lip ljepota nje ne da.
Dosti joj ni toj nî, nu moju još mlados
većekrat cvitkom ckni da pospe za rados.
Ovo se na svitu ne nađe dosada,
zatoj se svak cvitu nje ljepos priklada.

[Br. 318]
[Ovo su dvi zvizde, ovo dva sunačca]

Ovo su dvi zvizde, ovo dva sunačca,
vidit su njih gizde jednoga srdačca;
ovo su dva cvita, ovdî je na zboru
sva lipos od svita u slavnom razboru;
ovdje je dobrotâ anđelska i razum,
s počten'jem lipota u jedan grede drum; -
a mi dva brajena kroz ove radosti
u ljubav stavljena od svoje mladosti!

[Br. 319]
[Zavidos koja bdi kako straž dan i noć]

Zavidos koja bdi kako straž dan i noć,
ištući svoju gdi ukazat more moć,
ter mene rastavi s onomzi od gospoj
bez koje ljubavi veniše život moj.
Ja zatoj kroz nje stan čestokrat prohodim,
ter se tuj jedan dan u niku čes zgodim;
reče mi s visoči, zazvavši imenom:
"Jošte će me oči tvoje bit s vrjemenom."
Zaupih ja u taj hip: "Kada će biti toj?"
Vrže mi cvitak lip, pak reče: "Nu postoj!"
ter k meni dopade oni čas kako stril.
Nu misli svak sade, kad bih ja u nje kril,
mogu li radosti tolike izreći
ke mojoj mladosti ne biše po srjeći
nu po nje ljubezni ku nosi na mene,
kojom me boljezni izvida ljuvene.

Vim da prî ner rekoh rič koju za zdravje
s rukami potekoh na grlo nje slavje,
tere mi dopusti tuj bezu uprosa
celov lip od usti ke bijehu jak roza.
Nu stani vrh sebe tko slišiš ovo sad,
ako si jur tebe u ov hip vidil kad:
je li tuj prilično da se ja veselim,
je li mi obično, kad imam što želim?
Drugo ja ne pravljah ni mišljah u meni
ner želju zabavljah nje ličci rumeni;
ako li što recih, ne biješe ispravno, -
s celovom li tecih na ličce prislavno.
Ovako provodi tko služi jur dobra,
a plačan sve hodi tko služiti zlu obra;
jer u nje družbu doć još mi da ufan'je
ko veću ima moć negoli iman'je.

[Br. 320]

[Velmi se čudu sad kako me prosiš toj]

Velmi se čudu sad kako me prosiš toj
zašto sam sada rad, znajući život moj,
znajući da sad ja nisam rad neg rados
gdi sunce obasja moju sad svu mlados,
pokli me veselo ovaj vil pozire
ke obraz i čelo rozicom razvire.
Ter kako u gori, kada je s prolitja
gdi gora sva gori izborom od cvitja,
tako j sad nje ures, tako j sad nje obraz
u kom je vična čes i rajski vas ukras.
Ter što me ljepotom ljuveno otravi,
tolikođ jur potom život moj ozdravi;
zašto nje slavni kril, kad hoću, sadružu,
a toj hti ljuven stril, neka se ne tužu,
neka ja ne venu, neka ja ne želim
nje ljepos ljuvenu, nu da se veselim.
Uzdrži, moj Bože, od ove liposti,
da slavit svak može moć tvoje kriposti,
pokli nam ovoli dopusti slavnu stvar,
da se svit oholi, a da t' ja imam har.

[Br. 321]

[Za vele vrimena ne služih ku služu]

Za vele vrimena ne služih ku služu,
za čas nje imena voleći da tužu;
jer da nje dobrotom voljan sam biješe glas.
Nu kad toj sta krotom, oćutih novu slas:
svu slavu dah Bogu ter stavih svaki red
sadržiti da mogu prisvital nje pogled.
Misleći toj isto, srjeća me dobavi
ter vrime i misto da našoj ljubavi.
Uzupih: "Gospođe, željom me s' ubila!
toj vrime ko pođe, da jes' me ljubila?" -
"Ne ljubljah nere mrah, nu na glas bih ljudem,
reče, ter imah strah čas našu da zbljudem;
da kad te ugledah, izgubih ter rekoh:
ako mu lik ne dah svu mladost, što stekoh?
Ovo te pomogoh, da koga znaš služiti,
što umih i mogoh, - uživaj, ne tuži!"

[Br. 322]

[Tko vas je, gospođe, ljepotom napisal?]

Tko vas je, gospođe, ljepotom napisal?
jer meni jur pođe za vami sva misal,
jer meni zanosi s pametju srdačce
vaš obraz i kosi, kako vid sunačce.

[Br. 323]

[Svi ki ste u tancu, tako vam radosti]

Svi ki ste u tancu, tako vam radosti,
slišite pjesancu od moje mladosti;
jer vam ću u koli spovidat gospoju
koja se oholi gdi pjesni njoj poju.
Izvila na glavi vjenčac je od vlasa,
neka se proslavi nje ljepos iz glasa;
zač mi se mni kruna na njojzi od blaga,
s biserom sva puna kamen'ja pridraga.
Sama vil iz gore ona se mni meni,
plamenkom gdi gore nje lićci rumeni,
na kih džilj viđu ja i cvitje rumeno;
zatoj nje obraz sja [s] sunačcem takmeno.
Moj Bože, kad pozri prikrasnim pozorom

u komu svitlos vri jak istok prid zorom,
tko da nju s anđeli u broju ne zbraja,
tko da nju ne veli da pride iz raja?
Usti nje grimizom sva cafte kako cvit
i slacim mirisom koga nî sad na svit;
ter kad se nasmije i reče štogodi,
mnim cvitje da sije i biser da plodi.
Nu bijela nje grla pogledat svak pristup',
koje je prostrla jakino kamen stup,
koje se prozire jakino jezera,
još birek razvire svitloćom bisera.
Danu se na bile nje ruci ozri svak
ke su snig dobile bjeloćom i džiljak,
ter na njih stav' misal; jer ja reć ne smiju,
zač ne bih ispisal što shitrit umiju.
Oh, uzras nje sada pozri svak je li cvit,
je li sva da vlada za gizdu ovi svit,
ter tanac uresa jak ljeto s prolitjem,
kad polje ukresa travicom i cvitjem.

[Br. 324]

[Onaj vil ku ljublju poruči jedan dan]

Onaj vil ku ljublju poruči jedan dan:
"Viđ kako ne gublju moje dni ja zaman,"
ter po toj poruci pticu mi jur posla
za koju u mucu život je moj dosla.
Jer pamet uteče na ovu zlu misal
jeda će da reče: "U ovi s' ti čisal:
ovako, rekući, uhvatih tebe ja,
dovika da ući ne budeš meni tja."
Sprva vas povenuh ter ne znah reć slovo,
a pak se spomenuh: što činju ja ovo?
Ako bih bil sužan dostojan tko me ni,
neka bih stal tužan ne mal čas ma sve dni;
nu vili toj služu koja svit podoba,
za ku bih dal dušu u svako jur doba,
u koje ne tužim ni zaman dni traju,
nu lipos nje družim ter živem u rajju.
Sva mi se daruje, gđi družim za liku
pogledat varuje svoj obraz i diku.
Zatoj rih ovuj stvar svršeno ostavit,
a tuj vil s veći var i služit i slavit.

[Br. 325]

[Mogu reć pravedno, od moje mladosti]

Mogu reć pravedno, od moje mladosti
ne vidih najedno tolikoj ljeposti:
koliko da zgovor imaju tej vile,
ter se su na izbor ovdi sve skupile!
Svaka sja sunačcem ter grede oholo,
ter stoji srdačcem u zabit sve kolo.
Jeda se jesu kad za ljepos što srekle
ter se su ovdi sad natjecat sve stekle?
Jeda li još vele gdigodi gorsku zvir,
za zvirju ter žele ove poč u potir?
ali t' ih ki zove gospodin na službu,
ter gredu sve ove zahvalom u družbu,
neka se proslave andelskom lipostju,
a mlados da trave ljuvenom kripostju?
Ter pune vesel'ja sve gredu, sve nose
umisto od zel'ja pozor lip i kose;
najliše kruna taj nada sve ka slavi,
gdi nosi kako raj svoj obraz gizdavi:
ona je svim vidit gospođa i dika,
ter slavit i slidit rekoh nju dovika.

[Br. 326]

[Svu tugu priljutu od svita zabudem]

Svu tugu priljutu od svita zabudem,
kada se na skutu gospođi ja zbudem,
jer s nikom radosti pričeka tuj mene
u koj su sladosti od vične spomene.
Zgodih se u tuzi njeki dan velikoj,
ka tuga da suzi učini obraz moj;
ma tom se vidih ja na krilu gospođe,
od mene ona tja tužica sva pođe.
Vaze me uprašat: "Što cviliš, svilice?"
a k meni prinašat svoj obraz i lice.
Ni to joj još ne bi zadosta što stvori,
ter sama po sebi prsi bil' otvori.
Da gdi se nađoh tad od vel'je radosti?
da bih li tadaj rad u svojoj mladosti?
Odsad se ja uvik ne haju od zledi,
pokli nju za moj lik višnji Bog naredi.

[Br. 327]

[Govoru pravedno da mojoj mladosti]

Govoru pravedno da mojoj mladosti
sve pridu najedno od svita radosti,
ne može srdačce moje bit veselo,
kad ovoj sunačce viđu ja dreselo.

[Br. 328]

[Zač imaš zlu volju, moj cvite rumeni]

Zač imaš zlu volju, moj cvite rumeni,
smirno te ja molju da budeš rit meni,
jer viđu obraz tvoj, što nigda prî ne bi,
vesel'ja ni smih svoj ne drži u sebi.
Zatoj te još molju, kaži mi naredno,
neka se pobolju ja s tobom zajedno;
mogući ja snimit zlu volju tuj s tebe,
svaki trud podnimit ne štedim sam sebe.
Volja me iskusi, gospođe, dilom sad
jesam li u tuzi sadružiti tebe rad, -
na viru sadružiti da bih znal životom,
tako mi ne tužit za tvojom lipotom!
Da bih ja poželil pokoja, ružice,
ako sad ne bih dil od tvoje tužice,
od ke sam dionik napoli s tobom ja
i mišlju bit uvik po sunce koje sja.

[Br. 329]

[Sve zabih tužice od moje mladosti]

Sve zabih tužice od moje mladosti
kon tebe, ružice, i tvoje radosti;
i sve ću zabiti, a tebe nikadar:
toli si viditi radosna meni stvar.
Jer ki te viđu dan, procafti život moj,
ter sam ja blažen zvan što nazrem obraz tvoj.
Koliko veće sad, koliko veće još
sada se zovu rad, toj sama vidit mož,
videći u moj kril gdi svitlo sunce sja
ter pravlju: blažen stril kojim sam ranjen ja!

[Br. 330]

[Molim vas svih okol, nemojte zazriti]

Molim vas svih okol, nemojte zazriti,
ako sam ja ohol i vesel viditi,
ar moju gospoju naziram u tanci,
ljeposti ke poju u mojoj pjesanci.
Rusi vlas' i kosi svila je u venčac,
za diku ke nosi kako zlat prstenčac;
istom je pustila dva prama niz čelo,
ter pozri jak vila iza njih veselo.
Ružicom od gore i cvitkom od džilja
ličca nje sva gore od sniga još bilja;
jer kad ih obteče plamenak ljuveni,
oni čas svak reče: "Ovo raj svršeni!"
Radosnim pozorom gizda se i slavi
jakino prid zorom jelinčac po travi;
ter kad se obazre nje ljepos gizdava,
sunačce uzmiš gre i rajska sva slava.
Razbiral tko ne bi nje usta ljuvena
koja su po sebi koraljom skrovena,
iz kojih med i slas od cvitja istječe,
kad godi pušta glas da koju rič reče?
Zatoj se za ljubav svakomu još molju:
čuj, meni ne zabav' gdi se ja oholju,
žašto sam nje ljepos izdvoril za službu,
koja mi da krjepos nač se s njom u družbu.

[Br. 331]

[Pjesance, kad budeš na skutu toj fravi]

Pjesance, kad budeš na skutu toj fravi,
nemoj da zabudeš, nje ljepos pozdravi,
tere jo' zahvali priklo no na milos
i trud nje požali kim jo' dah usilos.
Er ako ne mogu zaplatit tolik dar,
objetam toj Bogu: imaću daj za har,
imaću na misal tej tvoje ljuvezni
od ke sam napisal bez broja ja pjesni.

[Br. 332]

[Pozri svak, dim uprav, međ nami sunačce]

Pozri svak, dim uprav, međ nami sunačce
koje mi za ljubav darova srdačce,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak jur obraz slavne nje mladosti,
od koga dim poraz meni bi s radosti,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak nje pogled plamenom gdi gori,
meni bi kako med, - za milos toj stvori,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak nje kosi u kojih za diku
očito svu nosi od zlata priliku,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak nje grla, - sva cafte u ruži
kojoj se umrla biloća ne družu,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak rumeni nje ličci gdi gore,
ružici takmeni i cvitku od gore,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak biserni nje usti za rados
ki bi jad čemerni svrnuli u slados,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak jošte čes, pozri svak još kripas
kojom svu mlados jes dobila nje lipos,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.
Pozri svak nje čelo na komu džilj cafti,
ko nosi veselo gdi za njom svak dahti,
ter mi rec' Boga dil, komu je razum dan,
jesam li moje stril istrajal ja zaman.

[Br. 333]

[Neka toj dobro viš, ne scinju veći dar]

Neka toj dobro viš, ne scinju veći dar
neg da mi zapoviš jak sluzi gospodar;
i veću još milos ako ćeš dat sluzi,
što će bit usilos, u toj me iskusi.
Kada se ne stvori rič tvoja, sunačce,

tadaj rec': "Ne dvori pravo me srdačce."
Ovo ti je život moj, pribila ružice,
poštedit jur nemoj virnoga služice!

[Br. 334]

[Ljubica, pripros cvit, nu lipo zač vonja]

Ljubica, pripros cvit, nu lipo zač vonja,
nî vitez taj na svit ki neće sît s konja
da nje bus utrgne i stavi za klobuk
i u tul još vrgne gdi stoji stril i luk.
Lipši su još dubi, lip plode cvit i lis,
nu se toj sve gubi, zač u njih nî miris.
Ter taki cvit niče da ga psi poplešu,
a cvitak ljubice u venčac da vežu.

[Br. 335]

[Nu pamet postavi, gizdava gospoje]

Nu pamet postavi, gizdava gospoje,
tvoj sluga što pravi u pjesni ku poje:
ili se oholiš, rači mi, vilo, rit,
ili se što boliš, u tanac ter neće prit?
Jer moje srdačce očuti gorki jad
gdi tebe, sunačce, u kolu ne bi sad;
ter ako i spivam iz glasa zadosti,
nemoj mnit pribivam u nikoj radosti.
Nu te htih gospođu uprosit što bî toj,
i sam pak da pođu iz tanca sluga tvoj,
neka te sadružu u svem što stvoriš kad,
odkli te jer služu umrit sam za te rad.

[Br. 336]

[Mogu reć, odkola znam što je svit ovi]

Mogu reć, odkola znam što je svit ovi,
ne vidih ja kola ovoli da slovi,
u kom su gospođe, ter svaka dostoja
da za njom dvor pođe i sluga bez broja.
Ino im ne lipše nego vlas i kol'je,
a svaka jur pripše za carsko pristol'je;
najliše taj kruna među svom mladosti
koja je sva puna s vesel'jem radosti.
Ter dajmo njoj slavu, svu gizdu i ljepos,

kako Bog da lavu nad zviru svu krjepos;
prem joj je prilično vas sî svit da vlada,
a liče obično da k suncu priklada.

[Br. 337]

[Sliši me za ljubav, molim te, sunačce]

Sliši me za ljubav, molim te, sunačce,
ter na me ki sam prav ne gniva' srdačce,
jere se posrdi ter zakri liče tve,
a moj trud pogrđi i virne službe sve.
Znaš, vilo, da svemog virno t' sam poslužil,
veće bih, sad zna Bog, komu sam potužil,
ma se sam uklonil cječ tvoga počten'ja,
zatoj se li ponil nisam od služen'ja.
Viđ, ako hotin'je jes tvojoj svitlosti,
imam moć i smin'je dvorit tve milosti;
ne budi toj moj sud ner tvoje sve volje,
istom čin' da moj trud more bit za bolje, -
da tobom u družbi sluga se pogizda
er stoji na službi krunici od zvizda,
od koje ne želi nidnoga priroka
ner da se veseli jak suncu s istoka.

[Br. 338]

[Grlica, jedna zvir, kad zgubi jur druga]

Grlica, jedna zvir, kad zgubi jur druga,
ne prija nigdi mir, cvileći srid luga;
ni sijeda ni hodi na dubja zelena,
da neće toj vodi ner ka je smućena.
A ti si zgubila, prisvitlo sunačce,
koga si ljubila jakino srdačce
od tvoje mladosti, a sad ga gledaje
gdi gre bez radosti, ništa t' se ne haje!

[Br. 339]

[Pravi mi, ružice, smirno te ja molim]

Pravi mi, ružice, smirno te ja molim,
zač imaš tužice, neka se jur bolim,
er viđu tva mladost da ćuti dresel'je,

ka biješe prî rados i rajsko vesel'je.
Rači mi, cvite, reć jeda sam ča ja kriv,
zašto, đim, na svit već ne bih rad stati živ;
jer kada naziru prisvital tvoj obraz,
srdaćcem umiru i kopnim kako mraz.
Cić koji čas mene gdi vidiš, taj hrlo,
kako cvit ki vene, prikloniš tve grlo;
a sad se potuži, ličca ti pomrče,
ter tvomu jur služi mni da se na nj srče.

[Br. 340]

[Sâm se sam ja zabil jes' li ti on cvitak]

Sâm se sam ja zabil jes' li ti on cvitak
komu sam izrabil na službi vas žitak,
jer viđu gdi ljepos ponosiš od mene,
ter srci mom krjepos i život vas vene.
Spomen' se u sebi kad reče: "Dokli sja
sunačce na nebi, tvoja ću biti ja!"
Mnjah prî ću sčekati skončan'je od sebe
negli ću plakati ovakoj za tebe.
Vim da će me rane žalit svak ljuveni,
videći da brane oči se tve meni;
ner kad me pogledaš kako stvar tuđu prem,
milos mi li ne daš ter tužan zatoj grem.
Da smišljaš ljuven trud ki paću svaki hip,
rekla bi: "Prav je sud dat služi pozor lip."
Oh, ali ne haješ ognjeni on pakal,
ter još trud zadaješ ki me je razmakal?

[Br. 341]

[Odkud mnjah da me će ogrijat sunačce]

Odkud mnjah da me će ogrijat sunačce,
odtud sve nesrjeće slide me srdačce.
za mene sad ino nî nere plakan'je,
pokli me jedino ostavi ufan'je,
pokli me ostavi ovaj vil gizdava
ka srce, mnju, zavi rasrdom od lava,
ter meni reć more: "Parjaj me Boga dil!"
Oj, tvrdi mramore, taj čemer gdi s' imil?

[Br. 342]

[Pritrpih velik trud za tvoje počten'je]

Pitrpih velik trud za tvoje počten'je,
kako zna višnji sud, ki vidi mišljen'je,
er scijenjah da za har imat će tva milos,
ter dosle nikadar ne stvorih ja smilos.
Rih mnokrat i vazda: još ću bit u nje skut,
ako mi Bog sazda ki način ali put.
I sad se prigodi po srići, dim ovoj,
da more štogodi bit vesel sluga tvoj:
car se mnjah u sebi svemu što sunce sja,
on ki se čas tebi vidih kon ličca ja;
ali ti ni službe ni moj plač ne haja,
tvoj obraz od družbe od moje zataja.

[Br. 343]

[Prjeđe mnjah umriti, prisvitla od gospoj]

Prjeđe mnjah umriti, prisvitla od gospoj,
negli će još priti na ovoj sluga tvoj;
er ljudi za krasan svit ovi jur prave:
"Drž' staru prijazan i čuvaj do glave."
Rad toga ja držah tvoje se mladosti,
rad toga ja mržah sve ine radosti;
jer toj zna tva lipos, koja sja sunačcem,
da najpri tvu kripos očutih srdačcem.
Cić togaj ja uzdah ter što znah satvorih,
kad gorki moj uzdah prida te otvorih;
ali ti nimalo ne haja za mene,
gizdava mâ hvalo, ter život moj vene.

[Br. 344]

[Dokle je život moj, da t' vesel ne stoju]

Dokle je život moj, da t' vesel ne stoju,
kad ova od gospoj ne vrši rič svoju
ni obit ljuveni; koju stvar držah ja
vičniju u meni ner sunce koje sja.
Kolikat sta se klet meni nje lipota
imat me na pamet do svoga života;
kolikat nje mlados u moj kril doteče,

bijesneći za rados ter ovu rič reče:
 "Moj cvite rumeni, rači mi reć uprav
 nosiš li ti meni tuj milos i ljubav
 ku nošu ja tebi za tvoju dobrotu,
 bez koje rad ne bi život moj životu."
 Kolikrat još veće nje lipos sta pravit:
 "Ne vim tej nesrjeće ka nas će rastavit;
 ni more nenavis s tolikom bit zlobom
 koja će moju svis razdilit moć s tobom.
 Ni svada, ni riječi, ni laž, ka zdaleče
 gre da drum pripriječi ter milih rasteče,
 li činit neće moć kon moje mladosti
 da tvojom dan i noć ne mislim radosti."
 Ako je tkogodi tko sliši sad mene,
 ucviljen ter hodi od želje ljuvene,
 hotij me poslišit, molju te ovo još,
 er mojom utišit nevolju tvoju mož;
 er mojom izvidat mož tvoje tužice,
 ak' mi daš spovidat od ove ružice
 od koje drag objet zaveza svis moju,
 zaveza svu pamet, zavezan da stoju.
 Jednom se namiri da joj se pridaju,
 na ku stvar zamiri, jak da svit izdaju;
 u taj čas doteče ter pade na skut moj,
 i slatko još reče: "Kako mi veliš toj?
 kako mi mož toj rit? er s tvojom ljubavi
 mišlju ja i umrit, moj cvite gizdavi;
 neka sam ter velim tebi ja pridana,
 zač drugo ne želim ner tvoja bit zvana.
 Ako li otvorit hoti mi srdačce,
 hoću li što stvorit za te, me sunačce;
 jer, - žimi ljubav tva koju su izbrali
 pozora moja dva, da živeš u hvali,
 i žimi život moj, - kako ja ne scinju,
 i takođ ti nemoj sciniti da cinju
 dražu stvar od tebe za koga, dim ovoj,
 ne štedim strt sebe, vidit ćeš, bud' živ, toj!"
 More li slađe reć na svitu što človik?
 more li jur zateć većma se tko dovik?
 Tako me nevolje ovej Bog slobodi:
 mnjah vidit prî polje da ribe sve rodi,
 mnjah prî će živiti u moru moć zviri,
 mnjah prî ću viditi lava zec gdi tiri,
 mnjah vidit prî suh panj i listje od gore
 gdi gasi gork oganj a snizi gdi gore,
 mnjah prî će sve moć bit što biti ne može
 neg me će ne ljubiti nje lipos, moj Bože,
 negli će ne vršit objete ljuvene
 po kojih mnjah skršit da se će za mene.
 Ali bi sve zaman, ter malo miruje,

pače je pritaman tko ričem viruje,
kako ja virovah onojzi od gospoj
kojojzi darovah za ljubav život moj,
scineći svak na svit zakletvu da drži,
scineći svak uvit na svitu da vrši.
Ter ostah kako sjen, nu, volju reć uprav,
kako dub osječen, velmi gork i nezdrav,
pokli se sad ova tač nosi sa mnom vil,
jakino tim slova nje ures da nî vil.
Pače ću veću rit, er joj toj nî dosti:
ne da se obazrit mojojzi mladosti,
odvraća svoj pogled od mene vinu tja,
koliko da joj zled nikoju stvorih ja.
Jer ja mnju, da mačem svu nje krv pokolju,
videći, oh, s plačem tuj moju nevolju,
pravo bi da mene daj smili očima,
koja mnom spomene nimalo ne ima,
kojojzi tuj ljubav i viru ja nosih,
da mnokrat, dim uprav, u Boga smrt prosih,
služeći pravedno sa svu moć i kripas,
životom zajedno takmeće nje lipos.
Oh, nu se sve zgubi! Svakomu ovoj bud'
pravedno tko ljubi, - ali toj neće sud.

[Br. 345]

[Bogme ti umira tvoj sluga, sunačce]

Bogme ti umira tvoj sluga, sunačce,
bogme ti smrt tira me željno srdačce;
bogme ti ja venu kako cvit od mraza,
za ljepos ljuvenu od tvoga obraza,
koja se zateče moja bit dovika,
a sad me daleče učini od lika.
Ter zatoj kako led skonča se život moj,
a ne vim za ku zled, gospoje od gospoj.

[Br. 346]

[Svakojzi nemoći človika nezdrava]

Svakojzi nemoći človika nezdrava
more, čuh, pomoći kami, rič i trava,
i takuj u meni iskusih mnokrat stvar;
danu lik ljuveni ne nađoh ja nigdar.
Zatoj sam ja vidil, nî huđe boljezni
koliko gorki stril od ove ljubezni.
Možemo svaki hip čut ljudi gdi vele

da gorči nî nalip ner ljubav ki žele.
U miru čas ni mal ne živu u sebije,
jakino morski val o kraju ki se bije.
Netom dan izide, oni čas noć žele;
netom noć popride, "kamo se dan?" vele.
Da mi još tko reče: "Ne prima reć se toj
što želi tko stječe na službi ljuvenoj;"
ovomu govoru jer ovoj ljubavi
tko stoji u dvoru miran se ne pravi.

[Br. 347]

[Da živu sto godin kako struc tvrd i zdrav]

Da živu sto godin kako struc tvrd i zdrav,
svim ljudem gospodin jakino zvirem lav;
da t' veće živ človik u mojoj mladosti
ne vidi po vas vik s vesel'jem radosti,
kad ova od gospoj što zвах cvit rumeni
ljuveni objet svoj ne vrši jur meni.
Birek se veseli nje lipos sončana,
da mene dreseli i vidi skončana.

[Br. 348]

[Sliši, svitlo sunačce, koje tuge s boljezni]

Sliši, svitlo sunačce, koje tuge s boljezni
ćuti moje srdačce, želno tvoje ljubezni.
Jer kad viđu ljeposti prislavnoga obraza,
čuju njeke krjeposti od davnjega poraza;
zač nî jošte povenul u srdačcu oni stril
koji se sam spomenul da ga prijah u tvoj kril.
Mnokrat recih u sebi rič koja je ohola:
je li duša na nebi od rajskoga okola
veću rados da ima, veće dobro da ćuti,
veću milos da prima i bolju kob da sluti?
Nisam većma poražen ner taj dobra spomenut
u kih življah priblažen, a sada ću povenut.
Doj, nebeska krjeposti, zašto vili toj malo
manje ne da ljeposti a milosti ostalo?
Ovoliko ter goril ne bih sada ljuveno,
još bih lašnje izdvoril od nje ličce rumeno.

[Br. 349]

[Od moje gospođe kad čuju ime ja]

Od moje gospođe kad čuju ime ja,
misal mi sva pođe i pamet za njom tja;
ar trpim još poraz u mojem srdačcu
ki mi da nje obraz priličan k sunačcu.

[Br. 350]

[Zlo ti je zla običaj, na viru zlo vel'je]

Zlo ti je zla običaj, na viru zlo vel'je,
nije zlo nego vaj i vično dresel'je,
ter koga človika tej stignu nesrjeće,
ne more dovika sčekati zlo veće;
jer svoje zlo vidi, a parjat ne može
tko se je da slidi naučil zlo, Bože.
Ja sam tuj istinu očito iskusil,
za ku sam jur vinu dosada sve suzil;
zašto se naučih sliditi tuj ljubav
u kojoj izmučih život moj, dim uprav,
ter mi je trudno već gdi javi zlo viđu,
a ne vim jur uteć onoj zlo ko sliđu.
Ma nu ja samohoć natječu svaki čas,
natječu dan i noć, gdi je plač i nečas,
ter tko je dozvati komu rad boljezan
zov' da ga uhvati taj željna ljubezan;
veće, dim, ni huđe osvete ne želi,
zašto ćeš bit tuđe osvećen svak veli.
Netom se tko vidi za ljubom da pođe
i ljubav da slidi od svoje gospođe,
ne more dovika parjati toj veće,
i togaj človika vidjećeš smrt hteće;
zač mira ne ima tko slidi ljubezni
ner suze očima a srcu boljezni.
Da jošte izdvori što hoće svaki dan,
ljubav se govori nikoji čudan san:
odasvud strašan glas mniš da ćeš ugledat,
i gdi se krene vlas, čini te jur predat.
Oh, viđ sad tko milos u željah ne ima
ali ku usilos od drazih usprima,
bude li muka toj, bude li žestok vaj;
a zatoj tko je moj bježi zal običaj.

[Br. 351]

[Tvrđi je nere lav, tvrđi je ner kami]

Tvrđi je nere lav, tvrđi je ner kami
komu sad za ljubav život se ne smami,
komu sad ljuven stril ne zadre srdačce,
gdi grede ovaj vil jakino sunačce.

[Br. 352]

[Ako je paklen trud s tolikom boljezni]

Ako je paklen trud s tolikom boljezni
s kolikom žejni blud od gorke ljubezni,
da ke su sve tuge toj mucu pakleni
kojojzi nî druge nego gniv ljuveni?

[Br. 353]

[Svaka ptičica žalosno ka poje]

Svaka ptičica žalosno ka poje
padni prid lica od moje gospoje,
ter joj skazati stan' moju boljezan
koju sve pati želna mâ ljubezan,
jeda odoli srdačcu nje mlados
ter se umoli da meni da rados;
zač mi dodija tuže se svaki hip
kako taj zmija ka cvili u procip.

[Br. 354]

[Nika vil cvit vidi u mene žut; zatoj]

Nika vil cvit vidi u mene žut; zatoj
reče mi: "Otidi, nî za te cvitje toj!"
Za koju jošte stvar hti me se varovat
da joj taj cvit u dar ne budem darovat.
Ja zatoj čuh tugu, pak zaupih u sebi:
može bit stvar drugu ona mni, te [s'] snebi;
zašto jes niki cvit ki se reć ne prima,
zač zlamen na saj svit zadosti grub ima.
Kad se s njom pak stekoh, ovo mi sve reče;
zato joj ja rekoh: "Istine s' daleče!"
Nu ona još s kojom živiti rad uzdah
i da će pokojom namirit moj uzdah,
odvraća od mene dva ličca pribila,

birek je ljuvene sve službe zabila;
 ter navlaš oni cvit pronosit utrgoh,
 neka zna vas sî svit er ljubav povrgoh.
 Ludosti od ove ljubavi mišlju strt,
 ku ljubav svak zove a brže ['e] druga smrt.
 Kad začu od mene nje lipos ovoj rit,
 vidih sva gdi vene ter začu mene prit:
 "Eto t' se ne hvalim ljubavju, znaj, ni ja,
 nu vilu tuj žalim ka za te slavom sja
 i za ku ti sloveš, slaveći dovika,
 pokli se nje zoveš, u koj jes sva dika.
 Ter da ju ostaviš za toli stvar malu,
 a sebi da spraviš malu čas i hvalu,
 čuj, togaj ne satvor'! Da li nje sva dobra
 s kih prija razgovor u zabit vré obra?"
 Ja stojah u čudu, ter nje svit potvrdih,
 a moju svu ludu odluku pogrđih;
 jer da me nje razum ne bude tač propral,
 dovika huđi drum ne budih ja obral.
 Cić togaj njoj na svit zahvalih jak na dar,
 i čim sam na saj svit, imat jo' rih za har.
 Zatoj se zatekoh proslavit nje lipos,
 još ovoj tuj rekoh sa svu moć i kripos:
 ako se tko zove razuman, svak muči
 ter pridi od ove da tva svis nauči;
 zač nigdi svit bolji ne mogoh čut ni znat,
 jer pri zloj nevolji mogla bi život dat.

[Br. 355]

[Kakav je ovoj red ki život moj obra]

Kakav je ovoj red ki život moj obra
 da ne smim reći zled na ljubav ni dobra?
 Zač koji umiru ljuvenom boljezni
 moćno mi zaziru, kad hvalim ljubezni,
 ter prave da gori uboj nî kamenom
 koliko tko gori ljuvenim plamenom.
 Također nisam prav, kad mi se prigodi
 da se ja na ljubav potužim štogodi;
 ar tko su pri svojoj gospođi čuveni,
 svak bude rit: "Ovo j' blažen stril ljuveni".
 Zatoj se ugodit ne može ljudem svim,
 i zatoj provodit odlučih kako vim.
 Ne ckni se snebivat kada me zlo tiri,
 i dobro uživat gdi mi se namiri.

[Br. 356]

[Doj, Bože, pogledaj, ki dijeliš radosti]

Doj, Bože, pogledaj, ki dijeliš radosti,
ter cvilit tač ne daj mojojzi mladosti;
jer odkud pravo bi da mi sja sunačce,
odtuda sve znobi mraz moje srdačce,
ter živit na saj svit nî milo veće čas,
na kom će kako cvit svenut moj život vas.
Zatoj te pomolit odlučih još, Bože,
zač ov trud odolit veće se ne može:
ali me slobodi ovogaj života,
ali me štogodi smili tva dobrota.
Ter pravdu opravi a pusti krivinu,
neka svak jur slavi tvoju moć jedinu;
jer vele tva silos za svaku stvar slove,
najveće za milos kojom te svak zove.
Zatoj zled i prirok tko t' more potajat?
ter tko je toj uzrok, daj mu se pokajat.

[Br. 357]

[Svak mene ostavi, pokli sam ostavljen]

Svak mene ostavi, pokli sam ostavljen
od ove ljubavi kom mnjah bit proslavljen!

[Br. 358]

[Ne scijeni zlo veće na sviti moja svis]

Ne scijeni zlo veće na sviti moja svis
nego tko zameće meu drazim nenavis,
kako ju zavrže, kako ju učini
oni ki bezbrže Božju moć ne scini,
ter sa mnom razdijeli najdražu stvar moju,
ka me tač rascvijeli da želim smrt svoju.
Mogući moj Bože, komu su javi sva,
ovo li još može trpiti milos tva?

[Br. 359]

[Kamo se tko prave da ljubav i nje stril]

Kamo se tko prave da ljubav i nje stril
dostoji sve slave i svake hvale dil?
A toj sve hoće rit, rekući za ljubav,

čovik će pitom prit, pisnivač i gizdav.
Koli ti je toj malo da biste vi znali
ki niste ostalo od vještih slišali!
Ter što znam govoru: s njim su sve boljezni
tko stoji u dvoru od ove ljubezni;
zašto je čudna stvar, ako smim pravo reć,
u njoj se nikadar ne more pokoj steć.
Ar kad se prigodi da želi tko ljubav,
taj miran ne hodi ner tužan i nezdrav:
tolika jes muka želiti, človeče, -
mnokrat se od ruka od svojih smrt steče.
Rekoh, reć još uprav, manji trud ne bude
onomu tko ljubav ku želi dobude,
od svake nesrjeće er sumnju vazitna,
toliko još veće što lipšu stvar ima.
Jošte ću ovo rit: lipu rič tko ljubi,
što mu će na um prit kada ju izgubi?
ar kada jur dragu izgubi stvar človik,
sve želi smrt nagu a neće tuzi lik.
Nu stavi svak pamet vrh ove ljubavi,
je li pri slična klet ner da se proslavi?
Ovo je nje zakon: početak i srida
i svrha napokon u nje ni bez vrida.
Ter da ni stvar druga ner služit samo bud',
dosti bi taj tuga koja mal nije trud;
pače se govori velik trud da prima
tko služi i dvori, zač mira ne ima.
Cić togaj, človeče, varuj se ljubavi,
da ti se ne steče što mal um moj pravi;
er ti ja ne velju ovo sad iza sna,
a makar tuj želju život moj da ne zna,
a makar poražen da ne bih ljuveno, -
zval bih se sad blažen i čestit svršeno.

[Br. 360]

[Priblažen tko bi znal svršen'ja od stvari]

Priblažen tko bi znal svršen'ja od stvari,
zašto bi on prijal da za svit ne mari
negoli da tira toj vično iman'je
što more dat vira i s ljubom ufan'je.
Ino je sve tašto. To li znat tko žudi,
istinu navlašto, što s' vidil nu sudi;
a veće neću rit. Tko ima svoj razum
priđe se pust' umrit ner slidit ljuven drum.

[Br. 361]

[Ako tko poželi čut moje dobro kad]

Ako tko poželi čut moje dobro kad,
sliš' ter se veseli, er sam ja velmi rad;
za koju još rados ne vim što da stvoru,
ter moju sad mlados blaženu govoru,
zač se sam od ove slobodil ljubezni
ku ljubav svak zove, ma nu su boljezni.
Jer kako ne vele u pakli pokoja,
tač ljubav tko žele život je bez goja;
ter se mnim isprti srce me brjemena
težega od smrti prem truda paklena.
Sad može tkogodi uprosit jur mene:
"Kako se slobodi od želje ljuvene?"
Zato ja velju svim, tako mi bit zdravu,
kako sam još ne vim kazat vam na pravu.
Ma poznam i viđu er sam ja slobodan,
ter sebi zaviđu poveće svaki dan.
Niki čas, nika čas, niki dan izbrani
bil ovo brijeme jes koje me sahrani.
Vid' nijedan lik ne dah, ki sam prî izmučen,
istom se ugledah s ljubavju razlučen!
Od morske pučine kad sile popridu,
svak misli što čine tko na kraj izidu.
Na more poziru, koje bi s mukami,
tere se udiru u prsi rukami;
tako ja povenu u strahu s boljezni,
kada se spomenu od gorke ljubezni.
Da kada ovu vlas slobodnu razlaču,
oćutim čudnu slas ter taj strah potlaču,
ter se ja veselju, a život moj slavi
ter veće ne želju ni u san ljubavi.
Ovo ću srdcem rit istinu još uprav,
menije je sad pozrit koliko smrt ljubav:
toliku nenavis, toliku mrazu sad
vazima moja svis na ljubav i nje jad.
Zač ino ljubezan nî nego jur nemoć
od koje boljezan pati se dan i noć;
od koje tužica trud živi donosi,
da željna dušica svaki čas smrt prosi.
Jer da nî stvar druga ner gdi si slobodan,
ter da se sam sluga učiniš i sužan, -
ne sluga i sužan nego rob svršeni,
ter gredeš sve tužan kako rob kupljeni.
Mnozi se odriču služeći života,
mnozi se zatiču prî ostat sirota
nego bit sluga zvan, nego vlas izgubit,
za ku svak razuman voli se sam ubit.
Ovu još mnozi stvar može bit ne scine,

ter je toj tko nigdar ne pozna istine,
ni mu Bog daj kusit, najliše ljuven stril,
jer plakat i suzit tuj bi se naučil.
Neka se priđe strt budu ja kako prah,
neka bih stokrat smrt oćutil i nje strah,
neka se u ov hip samohoć udavlju
ner opet da nalip ljuveni pojavlju.
Da bi me priđe lav za srce uhvatil
negoli da ljubav oćutim i nje stril;
ne da ja oćutim ni ćutit spomenu,
nu da još ne slutim, rekoh, stril ljuvenu.
Još da mi na misal ne pride mislim već,
ter se sam zapisal kako ću sada reć.
Svakomu ja velju: ako se gdi vidim
kadgod i da želju ljuvenu još slidim,
makar mlad, makar lud, svak da je virovan,
prid svaki jošte sud mogu ja biti zvan.
Ako se nađu kriv i sada i potom,
neću čas da sam živ ner platit životom;
er kad sam utekal, uteći još ufam,
ter ne bih toj rekal, da se ja ne uzdam.
Možebit još reče ljuveno tko tuži:
"Ovi se zatječe da ljubav ne služi;
ne zna li jer ljubav na koga bude doć,
da je tvrd kako lav, svakomu satre moć?
ne zna li jer jača bi nego Herkules?
zač ljubav od mača ostrija mnogo jes."
Ćić toga ja stoju odgovor prem za dat:
tko je bil na boju, on se zna sad vladat:
ako za nj pristoji, on more vazet boj,
to li se što boji, od luga pođ' ter stoj.
Ja ljubav i nje zled s čela znam na čelo,
ter joj znam svaki red. Zatoj grem veselo,
zatoj još velju svim ki sliše sad mene
er se ja čuvat vim od želje ljuvene;
to li se čuvati ne uzvim, moj Bože,
tko me će kajati, da mu se odmože.

[Br. 362]

[Kad ta vil doteče, pruživ se jak zmija]

Kad ta vil doteče, pruživ se jak zmija,
koja se zdaleče iz glasa nasmija,
"Avoj me, rekoh ja, Boga dil polako,
er se ćut ovo tja mogaše daleko!"
Ter čezah da vas dvor ondi se ne steče,

što mi tvrd odgovor nje lipos tuj reče:
"Ako se ja smiju, daj se ti radosti;
a tko mi što smiju kon tvoje mladosti?
koga li ja haju, kad si ti kon mene
u kom vas gledaju lik želje ljuvene?
Ar da je sva sila od svita ku prave,
veće t' bih scijenila jedan vlas vrh glave."
Ter svak stan' u posluh, misleći za mal čas,
kad ovo ja začuh, ostah li vesel vas.
Ar moju rih mlados da vrime ne gubi,
pokli me nje rados scijeni tač i ljubi.

[Br. 363]
[Sada se jur tašto ne zvoni ni poje]

Sada se jur tašto ne zvoni ni poje,
kad je dan navlašto od svete Gospoje;
ner hvalu i slavu u svem njoj satvori,
ako će tko pravu da milos izdvori.

[Br. 364]
[Ako sam toj rekal, moj džilju gizdavi]

Ako sam toj rekal, moj džilju gizdavi,
da bih ja ne stekal veće tve ljubavi;
ter da ja na sviti ne vidim tvoj obraz
bez koga živiti ne mogu jedan čas.
Ako li, vilo, još virovat ni toj neć,
virovat neka mož, čuj sada što ću reć:
koliko jes tugâ da bih ja sve stekal
da mi su za druga, ako sam toj rekal.

[Br. 365]
[Kad vidim gdi rados od ove ku služu]

Kad vidim gdi rados od ove ku služu,
svapije mâ mlados: što veće da tužu?
ar u nje liposti nahodim zlamen'je
od veće kriposti ner drago kamen'je.
Tolikoj dobroti dva ličca ohola

kim plahe ukroti jak lovac sokola!
Ako je u raju ovakaj lipota,
ne čin' već da traju, moj Bože, života.

[Br. 366]

[Uzmožna gospođe, tko milos ku žudi]

Uzmožna gospođe, tko milos ku žudi
a k tebi ne pođe, on zaman sve trudi;
on hoće kako stvar bes krila letiti
tko bude Božji dar bes tebe želiti.
A zatoj grem k tebi, dobro crv da sam ja,
a tvoje na nebi kraljicom ime sja:
otmi me jur lavu od pakla iz usti,
imaćeš ti slavu, a mene ć sabljusti.
Jer ako ovi svit bi služen od mene,
koji je kako cvit ki procti ter svene,
što ima jur tebi stvorit me srdačce
koja si na nebi poludnje sunačce?

FINIS.